

Prema New York Timesu, autorica bestslera
Posvećeno ružama

JULIE GARWOOD

TREĆI ROMAN

NEVJESTE CLAYBORNE

*Crvena
ružica*

UVOD

Jednom davno, živjela je posebna obitelj. Bili su to Clayborneovi, a povezivalo ih je mnogo više od krvne veze.

Upoznali su se dok su još bili dječaci i živjeli na ulicama New Yorka. Odbjegli rob Adam, džepar Douglas, revolveraš Cole i prevarant Travis su preživjeli štiteći jedan drugoga od starijih bandi koje su harale gradom. Kad su pronašli napuštenu djevojčicu u njihovoj ulici, zakleli su se da će joj pružiti bolji život i krenuli na zapad.

Nastanili su se na komadu zemljišta u srcu Montane, koje su nazvali Rosehill. Dok su odrastali, jedini odgoj su im pružala pisma Adamove majke Rose. Rose je upoznala sinove prijatelje preko njihovih dirljivih pisama. Povjeravali su joj svoje strahove, nade i snove, a zauzvrat im je ona pružila ono što nikada nisu imali - bezuvjetnu majčinsku ljubav i prihvaćanje. S vremenom, svaki od njih ju je počeo smatrati svojom mamom Rose.

Nakon dvadeset dugih godina, Rose im se pridružila. Njeni sinovi i kćer su napokon bili zadovoljni. Njen je dolazak zaista bio razlog za slavlje i uzbuđenje. Njena se kćer udala za uglednog čovjeka i očekivala je svoje prvo dijete, a njeni su sinovi izrasli u časne, snažne ljude. No, mama Rose još uvijek nije bila zadovoljna. Previše su uživali u svom samačkom životu, a njoj to nije bilo po volji. Pošto je vjerovala da Bog pomaže onima koji si sami pomognu, mogla je učiniti samo jednu stvar. Umiješat će se.

PRVO POGLAVLJE

Ranč Rosehill, Montana Valley proljeće 1881.g.

Našao ju je kako leži u krevetu.

Adam Clayborne je iznenadio svoju obitelj kad je stigao kući u gluho doba noći, dva dana ranije nego što su ga očekivali. Nije se planirao vratiti na ranč do petka, no njegov posao je bio završen i bilo mu je dosta spavanja pod vedrim nebom. Poželio je čiste plahte i mekani madrac.

Znao je da kuća vrvi ljudima jer je sljedećeg vikenda bio rođendan mame Rose, a njegova braća i sestra su odlučili doći kući ranije i pomoći s pripremama. Na zabavu su bili pozvani gotovo svi građani Blue Bellea, a dvadeset ili trideset ljudi je dolazilo čak iz Hammonda. Otkako se doselila na ranč, prije malo više od godine dana, mama Rose je stekla mnogo prijatelja. Samo u njenoj crkvenoj grupi je bilo više od pedeset ljudi, a svi su namjeravali doći na zabavu.

Kad je Adam napokon smjestio konja u staju i natočio si hladno piće u kuhinji, već je bila prošla ponoć. Kuća je bila tiha poput crkve u subotu navečer. Skinuo je čizme u hodniku i pokušao biti tih dok se šuljao stepenicama. Stigao je u svoju sobu na kraju hodnika i počeo se svlačiti. Nije se potrudio upaliti svjetiljku na noćnom ormariću jer je mjesečina koja je dopirala kroz otvoreni prozor pružala dovoljno svjetla da razazna obrise namještaja.

Bacio je košulju na najbližu stolicu, protegnuo se i zijevnuo. Bože, kako je dobro doći kući. Onako pospan i umoran, spustio se na krevet da skinе čarape - ali nije sjeo baš na krevet. Sjeo je na vrlo meku, toplu, mirisnu ženu.

Glasno je uzviknula. On je opsovaо.

Genevieve Perry je dotad čvrsto spavala, a onda se naglo probudila. Imala je osjećaj da se na nju srušila kuća. Instinktivno je zbacila težinu koju je osjetila na nogama i uspravila se u krevetu. Zgrabila je plahte, navukla ih do vrata i pogledala krupnog čovjeka koji je ležao na podu.

"Što to radite?" šapnula je.

"Pokušavam leći u svoj krevet", šapnuo je on.

"Adam?"

"Da, Adam. Tko si ti?"

Spustila je svoje duge noge na pod i ispružila ruku.

"Zovem se Genevieve, vrlo mi je drago što smo se upoznali. Tvoja majka mi je toliko pričala o tebi."

Oči su mu se raširile u nevjerici. Gotovo se nasmijao; situacija je bila tako suluda. Nije li ta žena shvaćala da joj može vidjeti gole ruke i noge? Bilo je očito da na sebi nije imala mnogo odjeće, a plahta je bila vrlo slaba prepreka.

"Rado ću ti stisnuti ruku kad se obučeš."

"O... Bože."

Njena reakcija mu je pokazala da je napokon shvatila u kakvoj su neugodnoj situaciji.

"Pretpostavljam da ne dolazi u obzir da upalim svjetiljku", rekao je.

"Ne, ne, ne možemo to učiniti. U spavaćici sam. Zaista bi trebao izaći iz moje sobe prije no što te netko nađe ovdje. Nije dolično."

"Ovo je moja soba", podsjetio ju je. "Snizi glas, probudit ćeš cijelu kuću. Ne želim da ovamo ulete moja braća da saznaju što se događa."

"Ništa se ne događa."

"Svjestan sam toga, Genevieve."

Sjeo je i obrisao ruke o koljena. Pokušao je biti strpljiv i pričekati da mu objasni zašto leži u njegovom krevetu.

Njene su se oči napokon privikle na tamu i dobro je proučila čovjeka o kojem je sanjala protekle dvije godine. Bože, bio je predivan. Pokušavala ga je zamisliti, maštala je o njemu,

ali sada je shvatila da je premašio sva njena očekivanja. Imao je savršene crte lica. Izgledao je kao da je oblikovan prema nekoj od pradavnih skulptura koje je vidjela u muzeju svog rodnog grada. Adam je imao četvrtasto čelo, visoke lične kosti, ravan nos i usne kao na skulpturi. Njegove oči su ga činile još ljepšim. Bile su boje ponoći. Njegov je pogled u tom trenutku počivao na njoj i u cijelom je tijelu osjetila vrućinu. Nije mogla prestati zuriti u njega. Bio je mnogo krupniji nego što je zamišljala, a i mnogo mišićaviji. Bio je vitak, ali njegova ramena su bila ogromna i nagovještavala nevjerovatnu snagu. Osjetila je napetost koja se u njemu skupila i nije ni najmanje sumnjala da bi je u trenu svladao, ukoliko bi odlučio da je napadne. Na tu pomisao ju je potresao drhtaj. Nikada nije zamišljala da bi mogao biti opasan, ali nikad ga nije zamišljala ni namrštenog, a sada se mrštio.

A ona je izgledala poput siromašne, otrcane rođakinje. Nosila je staru, izbljedjelu spavaćicu koju nije htjela baciti jer je bila tako udobna. Povukla je plahtu još više da sakrije izlizani obrub.

Trebala bi biti užasnuta što joj je tako upao u sobu. No, nije bila. Nije se ni najmanje bojala. Da je osjećala strah, ne bi sada imala neodoljivu potrebu da se nasmije, zar ne? Osim toga, Adama je poznavala bolje od ikoga drugog, čak i od njegove braće, zato što je pročitala sva pisma koja je pisao mami Rose.

"Ne moraš se brinuti", šapnula je. "Neću vikati upomoć. Znam tko si i ne bojim se."

Stegnuo je vilicu.

"Nemaš se razloga bojati. Što radiš u mom krevetu?"

"Soba za goste je zauzeta, tako da mi je tvoja majka rekla da mogu spavati u tvojoj sobi. Iznenadila sam ju jer sam došla bez najave. Odavno me je pozvala da dođem na Rosehill, ali zbog nekih okolnosti na koje nisam mogla utjecati, nisam mogla doći prije."

Odjednom se sjetio tko je Genevieve. Adam je bio krupan čovjek, ali bio je brz kad je to htio. Prije no što je uspjela udahnuti, već je bio na nogama i prešao polovicu sobe. Zgrabila je svoj ogrtač s dna kreveta i brzo ga obukla. Namjeravala je ustati, ali u istom se trenutku predomislila. Nije htjela da on pomisli da trči za njim.

"Čekaj", viknula je. "Zar ti majka nije rekla da dolazim na Rosehill?"

"Ne."

Adam je znao da zvuči otresito. Nije si mogao pomoći. Trebao je odmah shvatiti tko je ona. Njen južnjački naglasak ju je morao odmah odati, a iako je primijetio muzikalnu notu njenog glasa, do tog trenutka mu nije palo na pamet da je Genevieve žena o kojoj mu je majka pričala. Posegnuo je za kvakom kad ga je opet zazvala.

"Hoćeš li reći da ti nije objasnila?"

Polako se okrenuo.

"Što mi je trebala objasniti?" oprezno je upitao.

Zavezala je ogrtač i stupila na svjetlo. U tom je trenutku jasno vidio njeno lice i odmah shvatio u kakvoj je opasnosti. Genevieve Perry je nesumnjivo bila najljepša žena koju je ikada vidio. Njena tamna kosa je bila kratko ošišana i uokvirivala je srcoliko, anđeosko lice. Imala je visoke lične kosti, uski nos i usne koje su raspirivale mušku maštu. Koža joj je bila besprijeikorna, a njen nevini osmijeh je s lakoćom izazivao pomutnju. Pogled mu se spustio i primijetio je da su njene duge, lijepo oblikovane noge bile savršene kao i ostatak njenog tijela.

Oblio ga je hladan znoj. Zaista je bila lijepa, a on nije mogao dočekati da je se riješi.

"Što mi je to mama Rose trebala objasniti?"

Opet se nasmiješila, a zbog tog je smiješka gotovo prestao disati. Svaki živac u tijelu ga je upozoravao da ode prije no što bude prekasno. Znao je da će ga očarati i zarobiti.

"Adame, ja sam tvoja mladenka."

Nije se uspaničario, ali je bio vrlo blizu toga. Kad je otvorio vrata, gotovo ih je istrgnuo iz šarki, ali bijeg je bio nemoguć. Njegova braća Travis i Cole su mu zapriječila put. Došli su u

sobu da otkriju što je uzrok meteža. Obojica su bili goli do pasa, bos i potpuno razbuđeni. Travis je u ruci imao pušku i bio je spreman nanišani.

"Što, do vraga..." Cole je zastao kad ga je Adam žestoko odgurnuo.

"Makni tu prokletu pušku, Travis", naredio je Adam.

"Čuli smo neku buku", rekao je Cole.

"Pao sam na pod", šapnuo je Adam.

Oba su ga brata pogledala s nevjericom. Travis se prvi nasmiješio.

"Pao si na pod? Kako si, zaboga, to uspio?"

"Nije važno", promrmljao je Adam.

Travis se provukao između braće da vidi Genevieve.

"Jesi li dobro?"

"Naravno da je dobro", odgovorio je Adam.

"Kako to da si tako rano došao kući?" upitao je Cole.

"Skini mi se s noge", prasnuo je Adam.

Cole je zakoračio unatrag, a onda upitao:

"Što radiš u Genevievinoj sobi?"

"To je moja soba", podsjetio ga je Adam. "Nitko mi nije rekao da će ona spavati u mom krevetu."

Cole se nasmiješio.

"Pa, onda je to moralo biti vrlo ugodno iznenađenje."

"Gospodo, hoćete li, molim vas, otići?" doviknula je Genevieve.

Odmah je požalila što je progovorila jer je time privukla njihovu nepodijeljenu pažnju.

Sva su se trojica okrenula prema njoj. Pokušala se zavući pod plahu i nestati.

Cole je istupio naprijed.

"Adam te nije uplašio, zar ne?"

Već je gotovo stigao do kreveta kad se uspravila.

"Cole, molim te."

Stao je.

"Što me moliš? Nije ti valjda neugodno?"

"Imaš na sebi ogrtač", podsjetio ju je Travis. "Pošto s nama živiš već tjedan dana, trebala bi znati da si potpuno sigurna."

"Je li netko gladan?" upitao je Cole.

"Mogao bih nešto pojesti", rekao je Travis. "A ti, Genevieve?"

"Ne, hvala."

Adam je frustrirano stisnuo zube. Nije mogao dočekati da njegova braća izađu u hodnik da im može očitati bukvicu.

"Vas dvoje se niste pošteno ni upoznali, zar ne?" rekao je Travis.

Prešao je sobu i stao kraj Colea. "Jedan od nas bi ih trebao upoznati, a sada je dobar trenutak."

"Za miloga..." počeo je Adam.

"Prestani zadirkivati brata...", rekla je istovremeno Genevieve. Smijeh koji se nazirao u njenom glasu je pokazivao da nije ni najmanje uzrujana.

"Ovo će potrajati samo minutu", ustrajao je Travis. "Genevieve, želim da upoznaš najstarijeg i najgoreg od braće Clayborne. Zove se John Quincy Adam Clayborne, ali svi ga zovu Adam. Adame, želim da upoznaš gospođicu Genevieve Perry koja je ovamo doputovala iz New Orleansa u Louisiani. Trebao bi je što prije upoznati jer su planovi za vjenčanje već u tijeku. Laku noć, Genevieve. Vidimo se ujutro."

"Laku noć", odgovorila je.

Adama nije zabavio bratov govor. Gurnuo je Colea i Trvisa u hodnik, zalupio vrata, a onda oštro upitao što Genevieve kod njih radi.

"Mama Rose ju je pozvala", objasnio je Travis.

"Ali to je bilo prije više od godine dana. Zašto je odlučila doći na Rosehill baš sada?"

Cole je slegnuo ramenima.

"Možda joj prije nije bilo zgodno ili je nešto morala obaviti. Je li to uopće bitno?"

Adam je odmahnuo glavom. Odlučio je da nije vrijeme za duge rasprave.

"Gdje bih ja trebao spavati?"

"Soba za goste ne dolazi u obzir", rekao je Cole, "osim ako ne želiš spavati s našim nećakom. Parkeru izbijaju zubi i probudit će te oko četiri ujutro."

"Zašto dijete ne spava s roditeljima?"

"Mama Rose je smatrala da bi Douglasu i Isabel dobro došlo malo privatnosti", objasnio je Travis zijevnuvši. "Genevieve je zgodna, zar ne? I nemoj mi reći da nisi primijetio."

Adam je uzdahnuo.

"Primijetio sam."

Krenuo je niz stepenice, ali Cole ga je zaustavio pitanjem.

"Sto ćeš učiniti u vezi s njom?"

"Neću ništa učiniti."

"Došla je ovamo da se uda za tebe", šapnuo je Cole. "Tako nam je bar rekla mama Rose, a kad je predložila da se vjenčanje održi u lipnju, Genevieve se nije bunila."

"Kakva zbrka", promrmljao je Adam.

"Vraćam se u krevet", najavio je Cole.

Travis je slijedio Adama do hodnika.

"Zaista nam se sviđa, Adame. Ako razmisliš o toj ideji, mislim da će se i tebi svidjeti. Ima sjajan smisao za humor, a čekaj samo dok je čuješ kako pjeva. Nevjerojatna je. Ako je upoznaš prije nego što išta odlučiš..."

"Neću je oženiti."

"Adame, ne moraš učiniti ništa što ne želiš."

"Zašto me netko od vas nije obavijestio da je ovdje?"

"Kako smo te mogli obavijestiti? Logorovao si, sjećaš se?" rekao je Travis.

"Imali ste tjedan dana da me nađete."

"Zašto si tako loše raspoložen? Nitko ti neće prisloniti pištolj na sljepoočnicu i prisiliti te da se vjenčaš s njom."

"Idem u krevet."

Završio je u kućici za radnike. Pola sata kasnije se još uvijek nastojao smjestiti na uskom, kvrgavom madracu. Bio je prevelik za taj krevet. Stopala su mu visila preko ruba, a nije se mogao okrenuti, a da se ne pridrži za pod. Ionako je sumnjao da će zaspati jer mu je Genevieve neprestano padala na pamet. Rukama je podupro glavu i razmislio o situaciji. Majčino uplitanje u njegov život ga je nerviralo i što će, zaboga, učiniti u pogledu zbrke koju je stvorila? Genevieve nije valjda očekivala da će se udati za njega samo zato što joj je mama Rose predložila tu ideju. Većina je modernih žena bila protiv ugovorenog braka, a koji bi normalni sin dopustio majci da mu odabere nevjestu?

Adam je znao da on mora biti taj koji će uvjeriti Genevieve da brak ne dolazi u obzir. Sjest će s njom i obaviti dugi razgovor. Da, morat će učiniti baš to. Reći će joj da je odavno odlučio da će živjeti sam. Imao je svoje ustaljene navike, volio je osamu i mrzio je kad bi ga netko smetao. Drugim riječima, nije bio stvoren za muža. Jedina smetnja koju je dopuštao je bila njegova obitelj. Njegova braća su sada rijetko boravila na Rosehillu, a otkad je njegova sestra Mary Rose dobila dijete, mama Rose je provodila većinu vremena s unučicom. Harrison, muž Mary Rose, je u Blue Belleu sagradio kuću u kojoj su se smjestili, a mami Rose je bio draži život u gradu od usamljenog života na izoliranom ranču.

Adam nije bio lijenčina. Morao je svakodnevno nadzirati dvadeset najamnih radnika, tako da je bio prilično zaposlen. Nije mu smetalo kad se noću sam vraćao u veliku praznu kuću.

Zapravo, to mu se sviđalo. Bio je spreman priznati da je njegov život bio možda previše čvrsto organiziran i da većina ljudi tako ne bi mogla živjeti, ali on je bio zadovoljan, a samo to je bilo važno. Kad je bio mlađi, žudio je za tim da vidi svijeta, ali davno je odustao od tog nerazumnog sna. Sada je putovao od jedne do druge egzotične luke pomoću knjiga koje je čitao. Cole ga je optužio da se ponaša poput starca. Adam mu nije proturječio. Oduvijek je bio zadovoljan svojim životom i bit će opet zadovoljan čim riješi taj nesporazum.

Odlučio je pričekati da prođe rođendanska zabava, a onda će popričati s Genevieve. Kad joj bude objašnjavao svoj stav, bit će ljubazan, ali odlučan. Njena su očekivanja bila nerazumna, a nadao se da će nakon njegovog govora ona uvidjeti da on ima pravo. Nije ju htio povrijediti i nije se veselio tom razgovoru. Nije bio okrutan muškarac koji uživa u slamanju ženskih srdaca, ali bio je spreman učiniti sve da izbjegne katastrofu, bez obzira na to koliko će se ona uzrujati.

Iskreno se nadao da neće početi plakati ili postati histerična. Svejedno, on će ostati čvrst. Adam je zaspao u uvjerenju da će ga Genevieve s vremenom preboljeti.

DRUGO POGLAVLJE

Nikako se nije mogla udati za njega, a čim nekoliko minuta ostane nasamo s njim, to će mu i reći. Trenutačno se nalazila u položaju u kojem se nije mogla ni za koga udati, ne sa svim tim problemima koji su joj visili za vratom, ali kad bude pričala s Adamom, neće ulaziti u detaljna objašnjenja. Jednostavno će mu reći da brak ne dolazi u obzir. A onda će otići svojim putem.

Prije nego što su se stvari tako užasno zakomplicirale, morala je priznati da je razmišljala o tome da se uda za njega. Kad je pročitala sva njegova pisma, čak je i sanjala o tome, ali onda je velečasni Ezekiel Jones ušao u njen život i potpuno ga preokrenuo. Zbog svoje naivnosti i obuzetosti samom sobom, nije više mogla razmišljati o ideji da se uda za časna čovjeka kao što je to bio Adam Clayborne.

Nadala se da će joj biti malo lakše kad Adamu objasni da se predomislila. Bog je znao da joj je olakšanje bilo potrebno.

No, za taj razgovor joj je trebala privatnost, a tih dana na Rosehillu nije bilo mnogo prilike za privatni razgovor. Dvokatnica je pucala po šavovima kad su u nju upali članovi obitelji sa svojim obiteljima i djecom. Adam je neprestano bio okružen rođacima, a nailazili su i poznati i nepoznati da popiju hladno piće, pojedu topao obrok i popričaju. Nitko od Clayborneovih nikoga nije odbijao.

Kao glava kuće, Adam je pokušao biti dobar domaćin. Također je pokušavao izbjeći nju kad god je to bilo moguće. Nije joj trebalo dugo da dođe do tog zaključka. Svaki put kad bi ušla u neku prostoriju u kojoj je bio on, našao bi razlog da ustane i ode. Njegovi nagli odlasci bi joj smetali da iz njegovog pogleda nije razabrala daje njemu ta situacija neugodna kao i njoj.

Vrijeme je odmicalo i uskoro će morati otići. Obećala je, a obećanje je namjeravala održati. Već je na Rosehillu ostala mnogo duže no što je namjeravala, a osjećala je ogromnu krivnju što je zavaravala Clayborneove. Tamo se došla sakriti, a njen je izgovor bio lažan. Svaki put kad bi pogledala dragu mamu Rose, Genevievina bi se ramena malo pognula pod težinom njenih laži.

Obitelj Clayborne ju je navela da se osjeća još gore jer su bili tako dobri prema njoj. Toplo su je dočekali u svom domu i prema njoj su se ponašali kao da tamo pripada. Mama Rose ju je neprestano hvalila. Rekla je obitelji da je Genevieve draga, velikodušna osoba s visokim moralnim standardima. Genevieve se pitala što bi mama Rose o njoj mislila da zna istinu.

Na rođendanskoj proslavi mame Rose joj se napokon pružila prilika da s Adamom razgovara nasamo. Dok je Genevieve silazila u prizemlje, vidjela je kako Adam ulazi u knjižnicu i, hvala Bogu, bio je sam. Ispravila je ramena, skupila hrabrost i požurila za njim.

Dva sata kasnije je još uvijek pokušavala ući u knjižnicu. Prvo ju je zadržala njegova sestra Mary Rose, koja ju je zamolila da pripazi na radnike koji su postavljali stolove za piknik dok ona nahrani i presvuče kćer. Tijekom proteklog tjedna su Genevieve i Mary Rose postale vrlo bliske i bila je sretna što joj može pomoći. Sat vremena kasnije je upravo bila obavila svoj zadatak kad ju je Adamov brat Douglas zamolio da pridrži njegovog desetomjesečnog sina Parkera dok on sastavi pozornicu na kojoj će svirati bend kojeg je angažirao Travis.

Parker je bio mali šarmer i Genevieve nije imala ništa protiv da se brine za njega. Bio je čudljiv s gotovo svima, osim s njom. Prolazio je kroz "sramežljivu fazu", kako su to nazivali njegovi roditelji, a to je značilo da bi obično počeo vrištati svaki put kad bi mu se približio neki stranac. No, Genevieve mu se sviđjela i čim ju je ugledao, na iznenađenje njegovih roditelja, ispružio je ruke i zatražio da ga podigne. Nosila je šarenu ogrlicu i bila je uvjerenja da Parker voli njeno društvo samo zato da se dočepa kuglica koje je htio pojesti.

Genevieve je razmišljala o tome da malog kovrčavog kerubina povede sa sobom u knjižnicu i da popriča s Adamom, ali se predomislila. Parker je bio nemiran i previše bi im smetao. Pošto se ritao, vikao i smijao se, nije dolazilo u obzir da ga stavi u kolijevku. Ponijela ga je na trijem, sjela u ljuljačku i pustila da joj se dijete odmara na grudima i promatra kaos koji ih je okruživao.

Oštri zvižduk je natjerao Parkera da poskoči. Smirila gaje nježno ga tapšući i šapćući mu.

"Harrisone, dobro bi nam došla tvoja pomoć", povikao je Cole. "Povedi i Adama."

Otvorila su se vrata i izašao je muž Mary Rose. Na ruci je držao njihovu kćer Victoriju. Izgledao je pomalo posramljeno kad je prešao trijem i stao ispred nje. Genevieve je znala što hoće i prije no što je otvorio usta. Pomakla je Parkera ulijevo da napravi mjesta za njegovu neodoljivu sedmomjesečnu sestričnu.

"Možeš li pridržati Victoriju nekoliko minuta dok im pomognem sastaviti pozornicu?" upitao je njegovim karakterističnim škotskim naglaskom. "Nahranjena je i presvučena. Moja žena pomaže u kuhinji, ali ako misliš da ne možeš..."

"Mogu", inzistirala je.

Harrison je kćer smjestio do Parkera, potapšao oba djeteta, a onda je skinuo jaknu i bacio je na ogradu dok je silazio niz stepenice.

Genevieve je imala pune ruke posla. Parker je čvrsto odlučio da će zagristi Victorijinu ruku, ali Genevieve ju je nježno odmaknula i dodala mu dekiću. Odmah je stavio palac u usta i počeo glasno sisati. Travis je dotrčao na trijem. Pogled na njegovog nečaka i nećakinju u njenom naručju ga je nagnao da se nasmiješi.

"Doista znaš s djecom."

"Čini se da je tako", složila se. Onda je prasnula u smijeh jer su je oba djeteta pogledala i nasmijevala se. Slinili su.

"Savršeni su, zar ne?" rekla je.

"Jesu", složio se Travis. "Ali nije pošteno da Victoria ima samo čuperak riđe kose, a Parkeru je cijela glava kovrčava. Razlikuju se kao dan i noć."

Složila se kimnuvši glavom. "Kamo si krenuo?"

"U kuhinju po čekić, a onda idem u knjižnicu po Adama da nam pomogne. Bend će do tri sata biti ovdje, a mi moramo biti spremni."

Čim je ušao unutra, Genevieve je počela ljuljati bebe. Puhao je lagani topli povjetarac ispunjen mirisom divljeg cvijeća, a ona se zagledala u planine u daljini. Osjećala se kao da sjedi u središtu raja. Počela je pjevati francusku uspavanku koje se sjećala iz djetinjstva. To joj je bila omiljena uspavanka jer ju je njena majka običavala pjevati svake večeri kad ju je stavljala u krevet. Stihovi su bili jednostavni i ponavljali su se, a melodija je bila nježna i vesela. Uspavanka joj je probudila uspomene na sretnije, bezbrižne dane. Genevieve je zatvorila oči i nekoliko kratkih, dragocjenih trenutaka, nije bila sama. Bila je ponovno u svojoj rodnoj kući, sjedila u velikom, mekanom naslonjaču i slušala kako majka pjeva dok joj je namještala krevet. Genevieve je preplavio miris ljiljana. Mogla je čuti očev smijeh i osjetiti mir i zadovoljstvo koji su vladali u toj kući. Ponovno je bila okružena ljudima koji su je voljeli i čuvali.

Adam je stajao na vratima i gledao je. Upravo je htio otvoriti vrata kad je počela pjevati, a pošto ju nije htio prekidati, okrenuo se s namjerom da izađe na kuhinjska vrata. Melodija gaje zaustavila. Bogati, raskošni zvuk njenog glasa je bio tako čist i jasan, savršen poput andeoskog, a miran izraz njenog lica je bio isto tako lijep. Što ju je duže slušao, to je čarobniji postajao njen glas. Poput cvijeta koji se okreće prema suncu, bio je privučen divnom melodijom. Bio je toliko očaran da nije htio da pjesma ikad završi. Nije ni pisnuo, nije se pomaknuo i jedva je disao dok je puštao da ga melodija, i Genevieve, očaraju.

Nije bio jedini. Jedan po jedan, radnici u dvorištu su prekinuli posao i slušali je. Harrison se upravo saginjao po čekić kad je do njega doprla njena pjesma. Uspravio se i okrenuo prema

njoj. Travis je na ramenu nosio daske i bio je u sredini dvorišta kad ju je čuo kako pjeva. Kao i Harrison, instinktivno se okrenuo prema trijemu, potpuno se umirio i zatvorio oči. Sunce mu je udaralo u lice i s obrve mu je kapao znoj, ali nije ništa od toga osjećao. Zapravo, zadovoljno se smiješio.

Douglasu je između usana bio čavao i upravo je širokim pokretom zamahnuo čekićem kad je čuo kako Genevieve pjeva. Polako je spustio ruku i okrenuo se prema zvuku poput njegove braće.

Najamni radnici su bili hrabriji. Ispustili su alat i skupili se ispred trijema, kao da ih neka neodoljiva sila vuče prema toj nebeskoj melodiji.

Bebe su bile jedine koje nisu bile impresionirane. I Parker i Victoria su zaspali već kod prvog stiha. Genevieve je završila uspavanku i tek onda primijetila tišinu. Prenula se kad je otvorila oči i ugledala gomilu koja ju je promatrala. Jedan od radnika je počeo pljeskati, ali gaje prijatelj gurnuo ramenom i upozorio da ne buči. No, njena je publika zacijelo smatrala da zaslužuje nagradu. Za nekoliko sekundi, svi su joj se muškarci smiješili i s poštovanjem dodirivali šešire.

Njihovi osmijesi su je smeli. Pošto joj je bilo neugodno zbog njihove pažnje, plaho im se nasmiješila, skrenula pogled i primijetila da je Adam gleda. To ju je još više smelo.

Nasmiješio se. Bila je toliko zaprepaštena da mu je uzvratila osmijeh. Njegov uobičajeni, oprezni izraz u očima je nestao, a takvoga ga nikad prije nije vidjela. Izgledao je... sretno. Sada joj se nije činio tako opasno i zlovoljno, ali njeno je srce svejedno divlje kucalo. Zbog nježnosti koju je vidjela u njegovim očima joj je bio još privlačniji...a kako je to uopće bilo moguće?

Vrata su se škripeći otvorila i pošao je prema njoj. Prestala je ljuljati djecu i zagledala se u njega. Više se nije smiješio, ali je još uvijek izgledao zadovoljno. Krv joj je navrla u lice i odjednom je poželjela ventilator. Morala se sabrati. Ponašala se kao da je nikada nije pogledao nijedan muškarac. Pod njegovim čvrstim pogledom se osjećala poput nespretne, sramežljive djevojčice koja je pokvarila svoju prvu pjesmu u crkvenom zboru. Srećom, on nikada neće saznati kako se nervozno zbog njega osjećala.

Kleknuo je ispred nje. Nije mogla zamisliti što namjerava učiniti... a onda je posegnuo za Parkerom. Bio je tako nježan dok je smještao zaspalu bebu u svoje snažno naručje. Ustao je, lagano stavio Parkera na rame, a drugu je ruku pružio njoj. Smjestila je Victoriju na ruku i dopustila mu da je podigne na noge. Nekoliko napetih trenutaka su stajali i samo se gledali. Nije joj rekao ni riječi, ni ona njemu, ali tišina nije bila neugodna. Možda su ih u tom trenutku povezivala djeca. Adamovi prsti su još uvijek bili obavijeni oko njenih, a ona nije bila sigurna treba li povući ruku ili ne. Odlučio je to umjesto nje kad se okrenuo prema vratima. Onda ga je morala pustiti. Pretpostavila je da namjerava staviti Parkera u kolijevku i da očekuje da će ga ona pratiti s Victorijom. Nekoliko minuta kasnije, obje su bebe mirno spavale u kolijevkama. Namještala je Victorijinu dekicu, podigla pogled i vidjela kako Adam tiho izlazi iz sobe.

A, ne, nećeš, pomislila je. Ovaj put mi nećeš pobjeći.

Pogledala je Parkera da se uvjeri daje pokriven, a onda je podigla rub suknje i požurila za Adamom.

Čekao ju je na stubištu. Nažalost, ona to nije znala. Kad je dojurila iza ugla, sudarila se s njim i od udarca je gotovo pao preko ograde. Da je bio malo niži i nekoliko kilograma lakši, ubila bi ga, a to joj nikad ne bi oprostio. Sagnuo se od udarca, muklo zagundao i zgrabio je da ne padne niz stepenice. Njen smisao za humor joj je pomogao da prevlada nelagodu. Prasnula je u smijeh usred svoje isprike.

"Nisam htjela da odeš prije nego što... tako mi je žao, Adame. Nisam se namjerno sudarila s tobom. Jesi li dobro? Nisi povrijeđen, zar ne?"

Odmahnuo je glavom.

"Jesi li uvijek u takvoj žurbi?"

Njegov osmijeh je ubrzao njen puis. Pogledala je u njegove lijepe tamne oči i osjetila kako se topi. Znala je da bi se u istom trenutku mogla udati za njega ako brzo nešto ne kaže ili ne učini. Zašto, zašto je morao biti tako šarmantan?

"Oprosti. Što si me pitao?"

"Jesi li uvijek u takvoj žurbi?"

"U žurbi? Ne, mislim da nisam."

"Moramo razgovarati, zar ne, Genevieve?"

Žustro je kimnula glavom.

"Da, moramo razgovarati."

"Treat će nam malo privatnosti."

Kao da je htio naglasiti tu činjenicu, vrata su se bučno zatvorila i Cole je prošao hodnikom.

"Da, moramo razgovarati nasamo."

"Nešto nije u redu?" upitao je. "Čini se da si malo nervozna."

"Nervozna? Čini se da sam nervozna?"

Kimnuo je glavom. Duboko je udahnula i sama sebi naredila da prestane ponavljati svaku njegovu riječ. Pomislit će da je glupača.

"I jesam pomalo nervozna", rekla je. "Znaš što mislim?"

Nije imao pojma.

"Što misliš?"

"Naš susret nije dobro počeo."

"Nije?"

"Nije", ustrajala je. "Za sve sam ja kriva. Nisam ti smjela reći da sam tvoja mladenka. Bio si zaprepašten mojom objavom, zar ne? Očito nisi očekivao da ćeš me naći u tvom krevetu. Izgledao si tako užasnut i tako si se žurio da pobjegneš od mene da si gotovo pao. Jednostavno nisam mogla odoljeti da te malo ne namučim. Tvoje ponašanje me nije uvrijedilo, ali kad bolje o tome razmislim, vjerojatno sam trebala biti uvrijeđena ili barem...zašto se smiješiš?"

Nije joj rekao istinu, zato što gaje zabavljala. Promjene na njenom licu dok je brbljala su bile smiješne. Jednog trenutka se smiješila, a drugog zurila u njega. Htio se nasmijati, a da ona nije bila tako uzbuđena, popustio bi tom nagonu. No, nije htio povrijediti njene osjećaje. Genevieve je očito ozbiljno shvaćala njihove zaruke i bio je prilično siguran da je isto očekivala i od njega. Bila je to lijepa zbrka, a za nju nije mogao otkriviti nikoga osim mame Rose koja se morala miješati u njegove privatne stvari. S njom se namjeravao obračunati kasnije, ali sada je morao obaviti ovaj zakašnjeli razgovor s Genevieve.

Sve u svoje vrijeme. Morao se odmaknuti od nje. Stajao joj je preblizu. Čudno, ali nije se uspio prisiliti da odstupi. Zbog njenog laganog i ženstvenog mirisa je imao osjećaj kao da se kupa u ljiljanima. Svidjela mu se više nego što je smatrao dozvoljenim. Svidjalo mu se sve na njoj. Čak mu se svidjela i njena odjeća, iako nikad nije obraćao pažnju na tako površne stvari. Uškrobljena bijela bluza s visokim ovratnikom i bijela suknja su lijepo izgledale na njenom savršenom tenu. Izgledala je elegantno i dostojanstveno poput bankarove žene, a bila je i pakleno seksi.

Prenuo se iz svojih misli.

"Pođimo u knjižnicu."

"U knjižnicu? Da, mogli bismo poći u knjižnicu."

"Dobra ideja", izlanuo je.

U sebi je zagundala. Opet je to činila, ponavljala je njegove riječi. Počet će je nazivati papagajem ako se ne sabere i prestane misliti na gluposti kao što su dubina njegova glasa i

njegov čisti, muževni miris. Činilo se kao da ga prati divljina koja ih je okruživala. Zaista je na nju imao opasan učinak. Tiho je uzdahnula.

"Bojala sam se ovoga."

"Čega si se bojala?"

"Našeg privatnog razgovora", rekla je. "Hoćemo li krenuti i završiti s tim?"

Zazvučala je kao da se sprema stati pred streljački vod. Složio se kimnuvši glavom i zajedno su sišli niz stepenice. Kad su stigli do kraja hodnika, krenuo je naprijed i otvorio vrata, a onda je zakoračio unatrag da ona uđe prva.

Prostorija je mirisala na stare knjige. Njoj se vrlo svidjela i fascinirano se ogledala oko sebe. Na ulaštenim drvenim policama koje su se protezale od poda do stropa su bile složene stotine knjiga, a hrpe knjiga su ležale i na podu kraj prozora.

Zaključila je da je knjižnica odisala karakterom čovjeka koji je u njoj boravio. Iz Adamovih pisama majci je znala koliko voli čitati i bila se spremna kladiti u sve što ima da je pročitao svaku knjigu u toj knjižnici. Možda je neke od njih čak pročitao i više puta.

Šutke joj je pokazao da sjedne. Izabrala je jednu od udobnih kožnih fotelja koje su bile okrenute prema stolu i sjela na sami rub skupljenih nogu, leđa uspravnih kao ravnalo, a ruke je stavila u krilo. Nije mogla dugo mirno sjediti. Dok se on smještao u svoju stolicu iza stola, nervozno je počela tapkati petama po podu. Zagledala se u krilo da se koncentrira i razmisli o tome što će mu reci. Pomislila je da će biti bolje da mu dopusti da prvi progovori, a kad bude završio, nježno će mu - da, nježno - objasniti da su se okolnosti promijenile i da se ne može udati za njega. Izreći će to diplomatski poput nekog državnika, tako da ne povrijedi njegove osjećaje ili ponos.

Adam se naslonio i zagledao u nju, strpljivo čekajući da mu kaže što misli. Kad je nekoliko minuta proteklo u tišini, odlučio je da će on početi. Točno je znao što joj želi reći jer je o tome razmišljao cijeli tjedan. Zašto mu je onda bilo tako teško započeti?

Pročistio je grlo. Tapkanje je postalo brže i glasnije.

"Genevieve, nisam siguran što ste se ti i mama Rose dogovorile, ali ja..."

Skočila je na noge.

"O, Adame, ne mogu to učiniti. Jednostavno ne mogu."

"Što ne možeš?"

"Ne mogu se udati za tebe. Voljela bih da mogu, ali ne mogu. Htjela sam ti to odmah objasniti, ali cijeli tjedan si me izbjegavao. Zato mislim da se ti ionako ne želiš vjenčati sa mnom, a to je privatna stvar o kojoj nisam htjela pričati pred tvojim rođacima. Sve je tako čudno, zar ne? Tvoja majka nas je oboje stavila u tako neobičnu situaciju. Jesmo li zaručeni ili nismo? Ne, naravno da nismo. Bi li te iznenadilo da znaš da se zaista želim udati za tebe, ili sam to bar željela? Zaboga, nemoj biti tako iznenađen. Govorim ti istinu. No, sve se promijenilo i sada se nikako ne mogu udati za tebe. Ne, to ne dolazi u obzir, i čak i kad bi se ti i htio vjenčati sa mnom, s vremenom bi saznao u kakvoj sam nevolji, a onda bi te užasnulo što si uopće razmišljao o vjenčanju. Shvaćaš li? Sprečavam te da učiniš užasnu grešku. Tako mi je žao što sam te razočarala. Iskreno mi je žao. Jednostavno ćeš me morati preboljeti. Slomljena srca ipak zacjeljuju. Evo, rekla sam ti što sam namjeravala. Ne možemo se vjenčati, bez obzira koliko ti to želiš i ispričavam se što sam te namjerno obmanula. To je bilo grubo i okrutno od mene."

Napokon je zastala dovoljno dugo da udahne. Znala je daje njeno objašnjenje zbrkano, a čak i dok je brbljala je sama sebi naređivala da stane, ali nije uspjela. Vjerojatno je pomislio da je luda. Iz izraza na njegovom licu nije mogla zaključiti što misli i pomislila je da je previše zaprepasten da pokaže bilo kakvu reakciju. Nešto od onoga što je izbrbljala se neprestano vrtjelo u njenoj glavi. Dobri Bože, na početku mu je rekla da ne vjeruje da se on želi vjenčati s njom, a na kraju mu je rekla da će njegovo slomljeno srce zacijeliti. O, da,

zacijelo je mislio da je poremećena. Bilo joj je tako neugodno da je svu svoju pažnju preusmjerila na zid iza njega i pretvarala se da je vrlo zanima karta koja je tamo visila.

"Moram te 'preboljeti'?"

Osjetila je olakšanje što se nije nasmijao. Neodlučno je kimnula glavom i rekla:

"Da, moraš."

"Shvaćam. Rekla si da si me obmanula. Kad si to točno učinila?"

Nastavila je zuriti u kartu dok mu je odgovarala:

"One noći kad smo se upoznali, predstavila sam se kao tvoja mladenka. To je bila laž."

"Ah, da, sjećam se."

Odvažila se i brzo ga pogledala. Toplina u njegovim očima je na nju djelovala umirujuće i malo se opustila.

"Jesi li uvijek tako samouvjeren?"

Nasmijao se.

"Nisam."

"Mislim da možda jesi. Ne uzrujavaš se lako, zar ne?"

"Ne. Želiš li me uzrujati?"

"Ne, naravno da ne. Zaista čudno djeluješ na mene. Vrlo sam opuštena kraj tvoje obitelji, ali kraj tebe..."

"Kraj mene što?"

Slegnula je ramenima i odlučila promijeniti temu.

"Tvoja majka mi nije rekla kako dobro izgledaš. To ništa ne mijenja na stvari. Ipak se ne mogu udati za tebe i ne bih se udala ni za jednog muškarca samo zato što je zgodan. Iskustvo me naučilo daje vanjski izgled varljiv."

"Mama Rose ni meni nije rekla koliko si ti lijepa. Zašto ne sjedneš i ne ispričaš mi u kakvoj si nevolji. Možda ti mogu pomoći."

"U nevolji? Zašto misliš da sam u nevolji?"

Glas joj se podignuo za oktavu i činila se zaprepaštenom što je to uopće pita. Zadržao je strpljenje.

"Upravo si mi rekla da si u nevolji."

Nije se toga sjećala.

"Nisam se dobro izrazila. Žurila sam da sve što brže izgovorim i bila sam vrlo nervozna. Sigurna sam da si to primijetio. Prebrzo sam govorila, ali htjela sam da me shvatiš. I bojala sam se da ću ti povrijediti osjećaje. Nisam, zar ne?"

"Povrijedila moje osjećaje? Ne, nisi", razuvjario ju je s osmijehom koji nije uspio zadržati. "Genevieve, ako mi kažeš u čemu je problem, možda bih ti mogao pomoći", inzistirao je opet.

Odmahnula je glavom. Nije mu htjela lagati, ali nije mu htjela reći ni istinu jer bi ga onda umiješala i onda bi se i on mogao naći u nevolji.

"Nemam nikakav problem."

Pomislila je daje bila dovoljno uvjerljiva, ali po njegovom mrštenju je znala da ga nije uvjerila. Još jednom je pokušala promijeniti temu. Pokazala je na zid iza njegove glave.

"Tvoja majka mi je pokazala ovu kartu odmah nakon što ju je kupila. Zašto si je uokvirio i objesio je na zid? To nije bila njena namjera kad ti ju je kupovala. Htjela je daje uzmeš sa sobom kad odeš putovati svijetom."

Znao je da namjerno izbjegava njegovo pitanje, a zato je bio još više znatiželjan da sazna što je muči. Obično se nije volio miješati, ali ona je bila gošća u njegovoj kući i bliska prijateljica njegove majke, a ako je zaista bila u nevolji, morao joj je pokušati pomoći. Ipak, nije mogao zamisliti da bi ona mogla biti umiješana u nešto ozbiljno. Bila je tako slatka i nevina i zacijelo ju je štitila njena obitelj. U kakvu je nevolju ona mogla upasti? Počeo je razmatrati mogućnosti.

"Jesi li napustila potencijalnog zaručnika kad si otišla iz New Orleansa?"

Pitanje ju je zateklo.

"Ne", odgovorila je. "Nisam u New Orleansu boravila dovoljno dugo da ikoga upoznam. Zašto me to pitaš?"

"Bio sam znatiželjan."

"Jesi li tako znatiželjan sa svim svojim gostima?"

"Samo s onima s kojima sam zaručen", zadirkvao ju je.

Požurila je da ga ispravi. "Bio si zaručen, Adame, ali više nisi.

Ponovno se nasmijao.

"Tako je", složio se. "Koliko si dugo bila u New Orleansu?"

"Dva tjedna."

"Dovoljno dugo da pogledaš sve znamenitosti?"

"Nisam tamo došla gledati znamenitosti. Pjevala sam u zboru, ali onda sam zaključila da je došlo vrijeme da odem. Sada si ti na redu. Odgovori mi na pitanje i reci mi zašto nisi otputovao u svijet. Znam da si to htio jer sam pročitala sva pisma koja si pisao mami Rose."

Uzdignuo je obrve.

"Jesi li? Zašto..."

Nije mu dopustila da završi.

"Volim mamu Rose i htjela sam saznati sve o njenoj obitelji. To je bilo nešto što sam mogla dijeliti s njom.

Upoznale smo se u crkvi", dodala je. "Onda sam se pridružila zboru i putovala od mjesta do mjesta."

"Imaš lijep glas. Jesi li ikad razmišljala o tome da poučavaš glazbu?"

"Ne, ali razmišljala sam o karijeri na pozornici. Onda sam se opametila. Pjevam u crkvi i s vremena na vrijeme pjevam djeci", rekla je nasmiješivši se. "Sada si ti na redu da odgovoriš na pitanje. Zašto nisi otputovao?"

"Mogu vidjeti svijet svaki put kad okrenem glavu i pogledam kartu. Jednostavno otvorim knjigu i čitajući putujem od luke do luke."

"To nije isto. Previše si se opustio, Adame. Zamisli kakve bi sve avanture mogao doživjeti. Što se dogodilo s tvojim snom? Zaboravio si ga, zar ne? Tvoja majka ga nije zaboravila i zato ti je poklonila kartu. Pokazala mi je sve poklone koje je kupila za svoje sinove i kćer i svaki ima posebno značenje. Mary Rose će nastaviti obiteljsku tradiciju noseći broš, a Douglas uvijek uz sebe ima svoj zlatni sat. Travis svuda sa sobom nosi svoje knjige. Sinoć je ponovno čitao Republiku. Još nisam vidjela Coleov kompas", dodala je.

Adam joj je upao u riječ prije no što je uspjela nastaviti:

"Ni on ga još nije vidio."

Izgledala je zbunjeno.

"Ne razumijem. Zašto ga još nije vidio? Nije li mu ga mama Rose dala?"

"I kompas i zlatna kutijica u kojoj je bio su ukradeni ili posuđeni."

"Zaboga, što je onda? Je li ukraden ili posuđen?"

"Ovisi koga pitaš. Cole inzistira na tome daje ukraden, ali svi ostali misle daje posuđen. Priznajem da smo svi pomislili da je ukraden kad nam je mama Rose rekla što se dogodilo, ali otada smo promijenili mišljenje."

"Reci mi što se dogodilo", inzistirala je. Sjela je, sklopila ruke na krilu i čekala da on počne s pričom.

"Mama Rose je čekala vlak na jednoj od stanica na putu ovamo. Pokazala je kompas i kutijicu čovjeku koji je s njom putovao. On je također putovao u Montanu", nastavio je.

"Mama Rose kaže da su se sprijateljili i povjerali se jedno drugom."

"Tvoja majka dobro prosuđuje karakter."

"Da", složio se. "Rekla nam je da je pazio na nju za vrijeme putovanja i da je bio vrlo ljubazan."

"Pridobio je njenu naklonost i nakon nekog vremena mu je počela vjerovati", rekla je kimnuvši glavom da mu pokaže da je shvatila što se dogodilo.

"Da, vjerovala mu je."

Glas joj je zazvučao tužno kad je rekla:

"Kladim se da znam što se onda dogodilo. Izdao ju je, zar ne?"

Adama je zaintrigirala njena reakcija na priču. Očekivao je da će biti pomalo znatiželjna, ali učinilo mu se da se uzrujala.

"Cole smatra da ju je izdao", rekao je. "Je li ti se to dogodilo, Genevieve? Jesi li ti vjerovala nekome tko te izdao?"

Pitanje ju je zateklo. Brzo je odmahнула glavom.

"Pričamo o tvojoj majci, ne o meni."

"Zaista?"

"Da", ustrajala je. "Priča me je uzrujala", priznala je. "Je li itko obavijestio vlasti da se dogodila pljačka? Oni bi mogli vratiti kompas."

"Ti misliš da je on ukrao kompas?"

"Da. Zlatna kutijica je vrlo vrijedna. Kažem ti, Adame, u ovim vremenima ne možeš nikome vjerovati."

Pokušao je zadržati osmijeh. Prihvatila je zaključak, a da nije znala ni polovinu činjenica. Ona i Cole su imali mnogo toga zajedničkog. Poput njegovog brata, i Genevieve je odmah pomišljala na najgore.

"Zvučiš cinično kao Cole."

"I jesam cinična", rekla je. "Kladim se da i vlasti također misle da je kompas ukraden. Što su rekli?"

"To je komplicirano."

"Zašto?"

"Čovjek koji ima kompas jest vlast."

"Molim?" iznenađeno je uzviknula.

"Kompas je kod državnog šerifa. Zove se Daniel Ryan."

Bila je zaprepaštena.

"Lopov je šerif? Kakva sramota. Tvoja majka je zacijelo skrhana."

"Ne, uopće nije skrhana. Uvjerena je da on nije namjeravao zadržati kompas. Gomila ljudi se pokušavala ukrcati na vlak i ona i Ryan su se izgubili u gužvi. Slučajno je u to vrijeme držao kompas i kutijicu. Ona vjeruje da će donijeti Coleov kompas ovamo čim završi s hitnijim poslovima. Cole misli da je mama Rose vrlo naivna. Čudno nam je kako je to Ryana gomila uspjela odgurati jer smo čuli da je vrlo krupan čovjek. Snažan je i mišićav."

"Je li krupan poput tebe?"

Adam je slegnuo ramenima.

"Prema opisu, valjda jest."

Na trenutak je razmišljala o priči, a onda osudila Ryana.

"Ukrao ga je."

"Ti također misliš da je mama Rose naivna?"

Genevieve je ustala i počela koračati po sobi.

"Ona mora imati povjerenja u Daniela Ryana, a vi joj to morate dopustiti."

"Zašto?" upitao je.

"Zato što bi inače morala prihvatiti činjenicu da je prevarena, a to je bilo kome teško priznati. Osjećala bi se budalasto i glupo i krivila bi sebe. Da. Ne bi mogla ni spavati jer bi se brinula."

Okrenula se da ga pogleda i po izrazu na njegovom licu shvatila da je njen ispad bio pomalo ekstreman. Duboko je udahnula i pokušala se opravdati.

"Sigurno misliš da je čudno što sam tako strastvena kad se radi o tvojoj majci. Ali ona ima tako dobro srce i boli me kad pomislim daju je itko mogao iskoristiti. No, ne bih vam savjetovala da pođete goniti Ryana jer bi to samo pogoršalo stvari."

"Zašto bi to pogoršalo stvari?"

"Zato što bi na kraju bila njegova riječ protiv njene."

"A ti misliš da bi zakon bio na njegovoj strani zato što je šerif?"

"Da, naravno", odgovorila je. "Naivno je misliti išta drugo. Ryan je na moćnom položaju i može utjecati na druge, a ako mama Rose ne smisli način kako da ga nadmudri, sve će biti izgubljeno."

Adam je ustao i obišao stol.

"Reci mi nešto. Jesi li ti smislila način i nadmudrila..."

Zastao je usred pitanja kad je Genevieve krenula prema vratima.

"Nemoj bježati. Prestat ću zabadati nos u tvoj privatni život. Obećavam."

Ruka joj je bila na kvaki, a njen namršteni izraz lica mu je pokazao da mu ne vjeruje.

"Tvoje privatne stvari se mene ne tiču", uvjeravao ju je. "Samo sam mislio da bih ti mogao pomoći."

"Ne treba mi tvoja pomoć."

Naslonio se na stol, prekrižio ruke i kimnuo glavom.

"Očito."

Zakoračila je prema njemu.

"Vrlo je lijepo od tebe što si ponudio pomoć. Molim te, nemoj misliti da nisam zahvalna."

"Ne mislim."

Vidljivo se opustila i približila mu se.

"Mirišeš na ljljane. To mi se sviđa", rekao je.

Nasmiješila se.

"Hvala ti", rekla je. "I hvala ti što si se ponudio pomoći. To je vrlo lijepo od tebe, ali pošto nemam nikakav problem, ne trebam tvoju pomoć."

Nije bila dobra lažljivica. Nije mu mogla pogledati u oči dok je govorila da nema problema. No, nije joj htio proturječiti. Znao je da će ponovno krenuti prema vratima ako se ne složi s njom.

"Ne", rekao je. "Nemaš problema i ne treba ti pomoć."

"Tako je."

"Ni mama Rose ne treba pomoć. Sve nas je natjerala da joj obećamo da nećemo goniti Ryana, ali sada kad znamo gdje je, Coleu je vrlo teško održati obećanje."

"Gdje je šerif?"

"Okolo sto milja odavde, u Crawfordu", odgovorio je. "Živi u Texasu, ali trenutačno radi na terenu. Goni bandu koja se krije u brdima. Priča se da ih namjerava odvesti u Texas na suđenje."

"Ne bi li mogao otići u Crawford i popričati s njim? Sigurna sam da bi ti predao kompas kad bi saznao tko si."

Adam je odmahnuo glavom.

"Moramo pričekati da ga donese ovamo jer smo to obećali. Mislim da će jednog dana zaista doći. Osim toga, okolnosti su se promijenile i Cole je jedini koji ga još uvijek želi goniti."

"Kako su se okolnosti promijenile?"

"Ryan je spasio Travisov život."

Bila je zaprepaštena.

"Ispričaj mi što se dogodilo."

Ispričao joj je o Travisovom susretu s braćom O'Toole.

"Uхватili su ga u zasjedu i pucali mu u leđa. Da Ryan nije tamo stigao na vrijeme, Travis ne bi preživio."

"Voljela bih da si mi to ranije spomenuo", rekla je. "Sada sam prisiljena promijeniti mišljenje. Vjerojatno uopće nije ukrao kompas. Dokazao je daje častan čovjek kad je Travisu priskočio u pomoć. Adame, sram te bilo što si ga prikazao u krivom svjetlu."

Nestašan bljesak njenih očiju mu je odao da ga zadirkuje. Zaista je bila lijepa, a taj njen smiješak je ludo ubrzavao njegov puis. Uhvatio se da razmišlja kako bi se osjećala kad bi je zagrlio. Znao je da bi je šokirao kad bi je poljubio onako kako je htio, ali to ga nije spriječilo da razmišlja o tome.

"Prikazao si ga u krivom svjetlu."

Njena gaje primjedba prenula iz sanjarenja.

"Što sam učinio?"

Ponovila je. Odmahnuo je glavom.

"Nisam. Sama si izvukla svoje zaključke prije no što sam ti stigao ispričati detalje."

Prasnula je u smijeh.

"Bezrazložno sam se uzrujala. Neću se više brinuti za mamu Rose. Već sam ti oduzela dovoljno vremena. Trebaju te vani", podsjetila gaje. Ponovno je pogledala kartu. "Trebao bi izvaditi kartu iz okvira. Tvoja majka ne želi da odustaneš od svog sna, a ne želim ni ja. Trebao bi posjetiti sva ta divna mjesta o kojima si čitao prije no što bude prekasno. Ako ikada dođeš u Pariz, svakako me potraži."

Okrenula se s namjerom da ode. Nije znao što ga je natjeralo da to učini, ali ju je zgrabio za ruku i povukao je natrag.

"Ideš u Francusku?"

"Da. Tamo je moj djed, a od obitelji mi je ostao samo on."

"Kada odlaziš?"

"Za nekoliko dana."

Vijest da će ona biti tako daleko ga je uznemirila, a nije mogao shvatiti zašto. Trebao bi biti sretan što će je se riješiti, zar ne? Sad kad je o tome razmislio, zašto nije bio oduševljen kad mu je rekla da se ne može udati za njega? Upravo je to on njoj namjeravao reći.

Adam je znao da njegovo razmišljanje nema smisla i to ga je naljutilo. Odmah joj je pustio ruku i promatrao kako odlazi. Onda je ustao i vratio se na posao. Njegov susret s Genevieve Perry je bio završen.

TREĆE POGLAVLJE

Susret je tek počeo.

Na zabavu je došlo mnogo ljudi i činilo se da se svi zabavljaju. Adam i Cole su stajali kraj pozornice i gledali ljude kako plešu na vesele melodije benda Billie Boba i Joe Boya. Isabel i Douglas su prošli kraj njih, a slijedili su ih Travis i Emily. Sudeći po njihovom smijehu, ludo su se zabavljali. Mama Rose je bila oduševljena atmosferom. Sjedila je za jednim od stolova za piknik, a zabavljala su je dva obiteljska prijatelja, Dolley i Duh. Adam je primijetio da su svo troje pljeskali rukama i tapkali nogama u ritmu muzike.

Cole je privukao bratovu pažnju.

"Je li onaj jahač koji prilazi Clarence?"

Adam je pogledao prema brdu.

"Čini mi se da jest."

"Pozvali smo ga, ali je odbio poziv jer je morao raditi u telegrafskom uredu. Netko mora cijelo vrijeme biti na dužnosti. Možda nekome donosi brzoglav."

"Možda je pozvao nekoga drugoga da radi umjesto njega", pretpostavio je Adam.

Douglas i Isabel su ponovno zaplesali blizu njih. Cole im je mahnuo, a onda rekao:

"Nikad nisam ni pomislio da bi se Travis i Douglas mogli oženiti, a pogledaj ih sad."

"Sretni su i našli su dobre žene. Što je s tobom, Cole? Misliš li da ćeš se ikada oženiti?"

"Ne", odgovorio je čvrsto. "Ja nisam za brak. Ali ti jesi. Što se dogodilo s Genevieve? Jesi li razgovarao s njom?"

"Jesam."

"Nadam se da si joj to nježno priopćio. Zaista je draga i ne bih volio da si joj povrijedio osjećaje."

Adam je odmahnuo glavom.

"Ako si zabrinut za njene osjećaje, nemoj biti. Obratno si shvatio. Ona je razgovarala sa mnom. Ni ona ne želi da se vjenčamo."

"Dovraga, zašto ne?"

"Okolnosti u njenom životu su se promijenile", rekao je Adam. "Osim toga, nikada nismo stvarno bili zaručeni. To je bio samo san mame Rose. Čvrsto je odlučila da nas svih oženi."

"Sigurno si bio sretan što te Genevieve ni na što nije prisilila."

Adam je slegnuo ramenima. Pomislio je na to da laže bratu, a onda se predomislio. Cole bi ga odmah prozreo, a ako ga je itko mogao razumjeti, on je mogao.

"Nisam bio sretan niti sam osjetio olakšanje. Pomalo sam čudno reagirao."

"Kako?"

Adam je pogledao brata i odgovorio:

"Naljutio sam se."

Cole je odmahnuo glavom.

"Stvarno si se naljutio?"

"Upravo sam ti rekao da jesam. Ali Genevieve to nije primijetila."

"To nema nikakvog smisla. Cijeli si tjedan izbjegavao tu ženu, a sada mi kažeš da se želiš njome oženiti?"

"Ne, ne kažem to."

"Zašto si se onda naljutio?"

Adam je umorno uzdahnuo.

"Ne znam."

Cole nije inzistirao na temi.

"Hoćeš li plesati s njom?"

"Nisam razmišljao o tome. Čak ne znam ni gdje je."

Cole je pokazao prema trijemu. Mary Rose i Genevieve su nosile pite do stolića za desert. Obje su žene preko haljina nosile bijele pregače. Mary Rose je nosila svoju novu plavu suknju

i bluzu, a Genevieve je bila odjevena u blijedoružičasto. Izgledale su vrlo zgodno stojeći jedna kraj druge.

Adam nije mogao skinuti pogled s Genevieve. Smijala se nečemu što joj je Mary Rose pričala.

"Genevieve je zaista zgodna, zar ne?" primijetio je Cole.

"Da, zgodna je."

"Visoka je."

"Misliš?"

Adam se okrenuo i pogledao bend. Cole nije shvatio poruku.

"Mary Rose je gleda odozdo."

"Pa što? Naša sestra svakoga gleda odozdo."

"Ne moraš je braniti. Nemam namjeru Genevieve nalaziti mane. Sviđaju mi se visoke žene. Jesi li primijetio kako je dobro građena?"

"Naravno da sam primijetio. Na što ciljaš, Cole? Pokušavaš me razljutiti?"

"Ne, pokušavam te natjerati da shvatiš da žene poput Genevieve ne nailaze često. Stvarno je slatka."

"Onda se ti vjenčaj s njom", prasnuo je.

Cole se nasmijao.

"Želiš je, zar ne?"

"Prokletstvo, Cole..."

"Dobro", rekao je njegov brat, "neću te više mučiti."

Adam je krenuo naprijed, ali ga je sljedeća Coleova primjedba zaustavila.

"Čini se da Clarence ide prema kući."

"Možda mora pričati s Harrisonom", rekao je Adam kad je vidio kako se Harrison rukuje s Clarenceom.

"Pogađaj ponovno", rekao je Cole kad se Clarence okrenuo prema Genevieve i pružio joj omotnicu. Pitu koju je držala je dodala Harrisonu, obrisala ruke o pregaču i prihvatila brzoglav.

"Sigurno su loše vijesti", rekao je Cole.

"Možda nisu", rekao je Adam, ali ni sam sebi nije zvučao uvjereno.

"Nitko brzoglavom ne šalje dobre vijesti. Preskupo je. Sigurno su loše vijesti. Netko je zacijelo umro. Trebao bi je otići utješiti."

"Idi ti."

"Nisam ja bio zaručen s njom; ti si bio."

"Za miloga Boga, nije bilo nikakvih zaruka."

Kad se Clarence okrenuo i sišao niz stepenice, Adam je jasno vidio izraz njegova lica.

"Clarence izgleda uplašeno."

Cole je kimnuo glavom.

"Stvarno se žuri, zar ne?"

Adam se opet okrenuo prema Genevieve.

"Zašto ne otvori omotnicu? Što čeka?"

"Možda je želi još malo gledati dok ne skupi hrabrost. Nitko se ne žuri primiti lošu vijest."

"Ne bismo je smjeli gledati."

"Zašto ne?" upitao je Cole.

"To se nas ne tiče. Vjerojatno želi privatnost."

Gledao je kako neotvorenu omotnicu sprema u džep pregače, a onda je uzela pitu od Harrisona i požurila niz stepenice. Stavila je desert na stol, a onda se okrenula i odmaknula se od ostalih.

Adam se prisilio da se okrene prema parovima na podiju, ali neprestano je bacao pogled na Genevieve. Vidio je da je zastala na udaljenoj strani korala blizu staje. Izvukla je omotnicu, otvorila je i pročitala brzoglav.

Vijesti nisu mogle biti dobre. Čak i s tolike udaljenosti, Adam je primijetio koliko je potresena. Nije bila u stanju uspravno stajati. Zateturala je do ograde i okrenula se, ali je on ipak stigao vidjeti strah na njenom licu.

"Možda bi trebao otići vidjeti u čemu je problem", predložio je Cole.

Adam je odmahnuo glavom.

"Očito želi biti sama. Ako nam kaže kakvu je vijest dobila i ako joj mi možemo pomoći, to ćemo i učiniti. Nemoj me tako gledati, Cole. Neću se opet uplitati u njene osobne stvari, a nećeš ni ti."

"Opet? O čemu to pričaš?"

"Nije važno."

Isabel se odjednom pojavila kraj Adama i zatražila da zapleše s njom. Emily je istovremeno zgrabila Coleovu ruku i povukla ga na plesni podij. Adam je pokušao držati Genevieve na oku. Vidio je kako je zgužvala brzojav i vratila ga u džep, ali je onda zasvirala muzika i izgubio ju je u gužvi. Kad je ples završio, pošao ju je tražiti. Harrison ga je presreo da mu kaže da se mama Rose sprema otvoriti poklone. Pošto joj je obitelj darovala putovanje u Škotsku, Harrison je pomislio da bi bilo zgodno da on nešto odsvira na gajdama. Adam ga nije mogao razuvjeriti. Pridružio se sestri i braći kod benda i pokušao izgledati zainteresirano. Potapšao je Colea i upitao ga je li vidio Genevieve. Cole je odmahnuo glavom. Htio mu je reći da je ona vjerojatno u kući, ali onda je Harrison počeo svirati, a piskavi je zvuk bio tako zaglušujući da je znao da ga Adam neće čuti.

"Postaje sve bolji, zar ne?" viknula je Mary Rose.

"Ne", složno su joj doviknula sva četvorica.

Njihova se sestra nije uvrijedila. Mužu za ljubav, održala je osmijeh na licu i žestoko je gurnula Douglasa u rebra kad je rukama prekrpio ženine uši.

Genevieve je stajala na suprotnoj strani pozornice usred mnoštva i promatrala obitelj Clayborne - četvoricu braće i Emily i Isabel kako se naslanjaju na svoje muževe. Izrazi njihovih lica su bili smiješni, ali je pomislila kako Adamov najviše otkriva. Smiješio se poput svoje braće i sestre, ali bi se vidljivo trznuo svaki put kad je Harrison pokušao pogoditi visoki ton i promašio.

Svi su oni imali tako dobro srce i bili su si tako odani. U tom su se trenutku ujedinili u pružanju potpore i hrabrosti Harrisonu. Iako je iz njihovih usiljenih osmijeha bilo očito da su smatrali da užasno svira, znala je da će mu zdušno pljeskati kad završi i da nikada nijednom strancu neće priznati da sviranje nije bilo savršeno. A to je bilo ono što je činilo bit obitelji.

Bože, kako im je zavidjela. Žudjela je za tim da prijeđe pozornicu, stane ispred Adama i nasloni se na njega. Željela je pripadati njegovoj obitelji, ali je više od svega željela da je on voli.

Sama sebi je rekla da je to glupi san. Pogledala je mamu Rose i prošaptala 'zbogom', a onda se okrenula i otišla.

Četvrto poglavlje

Zabava je potrajala sve do iza ponoći. Jahači s bakljama su osvjetljavali put do Blue Bellea onima koji su živjeli u obližnjim gradovima i koji su htjeli poći kući. Gosti iz Hammonda su prenoćili. Spavali su na ležajevima u salonu i blagovaonici, ispunili su šupu i polijegali po trijemu. Cole je svoj krevet ustupio Cohenima, a Adam je dopustio starom Corbettu da prespava u njegovom krevetu. Braći to nije teško palo jer su voljeli spavati na otvorenom, daleko od gomile.

Adam je s tri najamna radnika u zoru sljedećeg jutra otišao skupiti konje koji su pasli u dolini Maple i nije se vratio na Rosehill sve do kasnog popodneva. Cole ga je čekao na trijemu. Dodao mu je pivo i sjeo na najvišu stepenicu. Nije gubio vrijeme i odmah mu je priopćio vijest.

"Genevieve je otišla."

Adam izvana nije pokazao nikakvu reakciju. Skinuo je šešir, bacio ga na najbližu stolicu i sjeo kraj brata. Ispio je dug gutljaj piva i primijetio kako je proketo vruće.

"Izgledaš umorno", primijetio je Cole.

"I jesam umoran", odgovorio je Adam. "Jesu li svi gosti otišli kući?"

"Jesu, posljednji su otišli oko podneva."

"Kad ćeš ići u Texas skupiti stoku?"

"Sutra."

Nekoliko je minuta proteklo u tišini. Adam je zurio u planine u daljini i pokušavao ignorirati nemir koji je osjećao zbog Genevieve. Čim mu je Cole priopćio vijest, stisnulo mu se grlo i utroba. Zašto je tako naglo otišla i zašto ga nije pozdravila na odlasku? Možda ju nije trebao toliko ispitivati, ali dovruga, izletjelo joj je da je u nevolji i bilo je prirodno što je htio saznati detalje tako da joj može pomoći. Ne, zaključio je. Ta pitanja koja joj je postavio ju nisu mogla toliko uznemiriti da se tek tako spakira i ode.

Razlog njenog odlaska je morao biti onaj brzoglav. Sjetio se straha koji je ugledao na njenom licu kad ga je pročitala. Trebao je onda doći do nje i zahtijevati od nje da mu se povjeri.

Glasno je uzdahnuo. Znao je što će morati učiniti i već se ljutio zbog toga.

"Prokletstvo", promrmljao je.

"Molim?"

"Ništa. Je li se Genevieve s ikim pozdravila?"

"Ne, nije nikome rekla da odlazi. Jednostavno je nestala. Mama Rose se strašno brine zbog toga. Kaže da nije slično Genevieve da ode, a da se ne zahvali. Kaže daje ona dobro odgojena mlada dama s besprijeornim manirima. Mislim da je Genevieve uplašio onaj brzoglav", dodao je Cole. "Ali mama Rose misli da si je ti otjerao."

Adam je zakolutao očima.

"Genevieve je zacijelo otišla sinoć s nekim gostima. Prepametna je da krene na put sama."

"Možda", rekao je Cole. "Ali, čudno je. Trebala je otići u Salt Lake s Emersonima, a oni tek sutra kreću na put."

"Možda su odlučili krenuti ranije."

"Po mraku? Stari su, nisu ljudi. Osim toga, sinoć su bili ovdje."

Adamov se nemir pojačao. Je li otišla sama? Od same pomisli na tu mogućnost je osjetio trnce. Ne, ne bi to učinila. Bila je previše inteligentna da učini nešto tako naglo i nerazumno. Morala je biti svjesna opasnosti koja je ženi bez pratnje prijetila u divljini. Žene nisu bile česta pojava u nekim od izoliranih područja, a lijepe žene poput Genevieve su često bile nagrada za neke od primitivnijih planinskih klanova.

Cole je pažljivo promatrao brata.

"Čini se da te njen odlazak nije previše potresao", primijetio je.

Adam je ravnodušno slegnuo ramenima.

"To je njen život. Ima pravo činiti što želi."

"Što ako je otišla sama?"

"Ja tu ne mogu ništa učiniti."

Cole se nasmiješio.

"Ne pali, Adame."

"Što ne pali?"

"Tvoj 'baš me briga' stav. Pokušavaš glumiti da nisi zabrinut za nju, a obojica znamo da jesi."

Njegov brat to nije zanijekao.

"Volio bih znati što je pisalo u onom brzoglavu. Što god to bilo, uplašilo ju je. Možda joj se netko blizak razbolio. To bi uplašilo ženu, zar ne?"

"To bi uplašilo i muškarca", rekao je Cole. "Misliš li da je u nekakvoj nevolji?"

"Sigurno nije ništa ozbiljno. Bio sam prilično siguran da nešto nije u redu, ali ona je to zanijekala. Pogledala me ravno u oči i rekla mi da joj nije potrebna pomoć. Rekla je da se radi samo o manjoj neugodnosti."

"Misliš da ti je rekla istinu?"

"O tome da njen problem nije velik? Da, mislim. Vodila je vrlo zaštićen život i ne mogu zamisliti da je mogla upasti u ozbiljne probleme."

"Mislim da je Genevieve stvarno pametna, ali čak i pametni ljudi čine ludosti kad se boje."

"Na primjer?"

"Jašu noću sasvim sami."

Adam je odbio vjerovati da bi toliko riskirala.

"Siguran sam da ju netko prati."

Cole mu nije proturječio.

"Možda bi trebao otići u grad i porazgovarati s Clarenceom. Kad hoćeš, znaš dobro zastrašiti čovjeka, a kladim se da bi ga mogao nagovoriti da ti kaže što je pisalo u tom brzojavu."

"Ako mi kaže, izgubit će posao. Brzojavi su povjerljivi."

"Pa?"

Adam je odmahnuo glavom.

"Clarence je previše etičan."

Ispjunuo je te riječi kao da mu se gade. Ustao je, zgrabio šešir i krenuo prema vratima.

"Izgubio sam dovoljno vremena."

"Kamo ideš?"

"Vraćam se na posao čim presvučem košulju. Probdjet ću polovicu noći jer moram riješiti papirologiju, a sutra se moram pobrinuti za konje da bi ih mogli prodati na aukciji sljedeći mjesec i..."

"Ideš za njom, zar ne?"

Adam je bratu dobacio pogled koji je jasno odavao da bi ga mogao udariti zato što mu je postavio tako glupo pitanje.

"Što ti misliš?"

Nije se zadržao dovoljno dugo da čuje Coleov odgovor. Otišao je u svoju sobu, skinuo košulju i sprao sa sebe prašinu. Mogao se zakleti da je na svom ručniku osjetio miris ljljana, ali to je bio samo podsjetnik da je Genevieve boravila u sobi.

Njenog kovčega više nije bilo. Vješalice u ormaru na kojima je bila njena odjeća su bile prazne, a na ormariću više nije bilo njenog nakita ni kopči za kosu. Nije za sobom ostavila ništa. No sjećanje na njen osmijeh je bilo vrlo živo u njegovoj glavi i znao je da će mu trebati dugo vremena da je zaboravi.

Odlučio se nečim zaposliti. Otišao je u kuhinju da nešto pojede prije nego što se baci na papirologiju. Mary Rose je sjedila za stolom i u rukama držala papir i olovku. Nasmiješila se kad ga je ugledala.

"Rano si se vratio. Jesi li gladan? Skuhala sam juhu, ali nije tako dobra kao mamina."

"Mislio sam da si otišla kući", rekao je.

"Krećemo za nekoliko minuta. Htjela sam prvo prepisati ovaj recept. Sjedni, donijet ću ti zdjelu. Probat ćeš moju juhu, zar ne?"

"Naravno", rekao je.

Ustala je i posegnula za pregačom koju je bila prebacila preko stolice. Adam je sjeo, pa naglo skočio na noge.

"Pregača", uzviknuo je.

Namjestila je pregaču, a onda se pogledala da vidi što nije u redu s njom.

"Meni izgleda dobro."

"Ne tvoja", nestrpljivo je rekao, "pregača koju je nosila Genevieve. Je li bila njezina?" pitao je, razmišljajući nose li žene sa sobom takve stvari kad putuju.

"Ne, posudila sam joj jednu od maminih. Nisam htjela da uprlja..."

Adam ju je prekinuo.

"Je li ju vratila?"

"Zaboga, naravno da jest. Što je tebi?"

"Ništa mi nije. Gdje je?"

"Pregača?"

"Da, dovraga, pregača. Gdje je?"

Oči su joj se raširile na njegovu čudnu reakciju. Nije bilo slično Adamu da izgubi živce, a sada je bio na rubu toga. Obično je bio vrlo miran i sabran. Nikad ga ništa nije uzrujavalo.

"Zašto se toliko uzrujavaš zbog pregače?" upitala je.

"Nisam uzrujan. Sad mi odgovori. Gdje je?"

Namrštila se da mu da do znanja da joj se ne sviđa njegovo ponašanje.

"Mislim da visi kraj drugih pregača u ostavi."

Nije još ni završila rečenicu, a Adam je već prešao pola kuhinje. Pratila ga je do vrata i promatrala dok je premetao hrpu kaputa, šešira i šalova, bacajući ih uokolo dok većina stvari nije ležala na podu iza njega.

"Sve to ćeš pokupiti", rekla je. "Adame, što te je spopalo?"

"Dovraga, gdje je?"

"Visi s tvoje lijeve strane, ova bijela s dva čipkasta džepića", rekla je. "Što će ti?"

Adam je uzeo pregaču i brzo pretražio džepove. Htio je viknuti od sreće kad je izvukao zgužvani komad papira. Upravo kao što se i nadao, Genevieve se toliko žurila da je zaboravila brzojav. Ispravio je papir, otišao na svjetlo i pročitao sadržaj.

Onda je eksplodirao.

"Prokletstvo!"

"Pazi što pričaš", rekla je Mary Rose. Približila se bratu i pokušala vidjeti što to drži u ruci. Nije bila dovoljno brza. Smotao je papir prije no što je dospjela išta vidjeti.

"Što je to?"

"Brzojav."

"Genevievein je", rekla je. "Stajala sam pokraj nje kad joj gaje Clarence dao. Srami se, Adame. Nisi ga smio pročitati. Povjerljiv je."

Cole je stigao u kuhinju baš na vrijeme da čuje sestrinu primjedbu i ponudi svoje mišljenje.

"Naravno da ga je morao pročitati. Od koga je, Adame?"

"Od žene po imenu Lottie."

Adam ga je napokon pogledao. Po njegovom pogledu je Cole pogodio da se radi o nečemu ozbiljnom. No, činilo se da Mary Rose to nije primijetila.

"Znam o čemu se radi", izjavila je.

Adam se okrenuo prema njoj.

"Znaš?"

"Da."

"I nisi nikome rekla?"

"Ne viči na mene", prasnula je. "Genevieve mi je rekla da njena prijateljica očekuje dijete i da joj je obećala da će joj njen muž poslati brzojav da joj javi je li rodila dečka ili curicu."

"Zbilja?" upitao je Adam.

Mary Rose je kimnula glavom. "Rodila je curicu", rekla je. "Ne razumijem zašto se toliko uzrujavaš oko tuđih osobnih..."

Prestala je brbljati kad joj je Cole stavio ruke na ramena i predložio da bolje pogleda izraz na Adamovu licu. Njihov brat je izgledao bijesno.

"Koliko je loše?" upitao je Cole.

Umjesto odgovora, Adam mu je pružio brzojav. Cole je ispravio papir i naglas pročitao:

"Bježi da spasiš život. Znaju gdje si. Dolaze po tebe."

"Mili Bože", uzviknula je Mary Rose.

Cole je u isto vrijeme zazviždao: "Prokletstvo."

"Zašto bi itko htio nauditi tako dragoj, toploj djevojci?" upitala je Mary Rose.

"Rekao si mi da nije u nevolji", rekao je Cole.

"Tako mi je ona rekla", promrmljao je Adam.

"Lagala je."

"Ma nemoj mi reći. Naravno daje lagala."

Mary Rose je zatrešla glavom.

"Sigurno je imala dobar razlog. Nije nas htjela umiješati."

"Umiješani smo ako je ta nevolja na putu ovamo", odgovorio je Cole.

"Postale smo dobre prijateljice tijekom prošlog tjedna. Ponašala se kao da nema nikakvih briga. Hoćeš li poći za njom, Adame?"

"Hoću, dovraga."

"Mama Rose će biti izvan sebe od brige kad čuje za ovo."

Adam je oštro pogledao sestru.

"Neće čuti za ovo. Nema razloga da je uzrujavamo."

Mary Rose se složila brzo kimnuvši glavom.

"Da, imaš pravo. Neću joj reći."

Adam je krenuo prema vratima, ali ga je Mary Rose zgrabila za ruku da ga zadrži.

"Zašto si tako ljut?"

"Sada moram sve pustiti i trčati za njom, a ne sviđa mi se ni pomisao da neka nevolja stiže na Rosehill. Cole, morat ćeš odgoditi svoj put u Texas za tjedan ili dva i ostati ovdje."

"Hoću", uvjerio ga je Cole.

"Ako itko bude došao i tražio Genevieve..."

"Znat ću što treba učiniti."

Adam je petnaest minuta kasnije napustio Rosehill. Genevieve Perry će uskoro otkriti što je prava nevolja.

PETO POGLAVLJE

Genevieve je davala sve od sebe da odagna strah i tugu. Sjedila je ispred vatre prekrivenih nogu, u jednoj ruci je držala pušku, a u drugoj debelu granu. Te večeri na nebu nije bilo zvijezda i bilo je tako mračno da nije mogla vidjeti ništa izvan kruga svjetlosti koju je pružala vatra. Nikad prije se nije bojala mraka, čak ni kad je bila dijete, ali prije je uvijek noću bila u lijepoj velikoj kući u srcu grada s bravama na svim vratima, a čuvali su je roditelji. Sada je bila potpuno sama i sjedila je usred šume, a svuda oko nje su tumarale divlje životinje u potrazi za hranom. Nije ih vidjela, ali ih je čula, a zbog njih je tama koja ju je okruživala bila još više zastrašujuća. Šuma je noću bila glasna. Svaki zvuk se dvostruko jače čuo. U blizini je krenula grančica i Genevieve se trgnula, a srce joj je divlje lupalo. Bila je sigurna da je tu buku izazvala neka životinja i počela se usrdno moliti da nije veća i opasnija od zeca. Bog zna što bi učinila da u njen logor zaluta planinski lav ili medvjed. Nije joj se sviđala pomisao da bi mogla postati obrok nekoj životinji i počela je zamišljati sve užasne načine umiranja.

Počela je tiho pjevuckati jednu od njenih najdražih pjesama da otjera crne misli, a onda je shvatila da pjesma govori o smrti i iskupljenju. Prestala je pjevati i umorno se naslonila na drvo iza nje. Polako je ispružila noge i samoj sebi naredila da prestane s tim ludim mislima. Preživjet će ovu noć isto kao što je preživjela i protekle dvije. Držat će oči otvorene i bit će na oprezu. Spavanje nije dolazilo u obzir.

Nije čula kad joj se Adam približio. Jednog je trenutka bila posve sama, a već drugog je on sjedio kraj nje i u ruci držao njenu pušku. Bila je toliko zaprepaštena što ga vidi da je vrisnula. Poskočila je, udarila glavom o stablo i ponovno viknula. Osjećala je kao da joj se srce popelo u grlo. Kako joj se, zaboga, mogao tako približiti, a da ga uopće nije čula? Čim joj se vrati dar govora, to će ga i pitati.

Nije joj rekao ni riječi. Gledala je kako stavlja pušku na tlo između njih. Nekoliko je sekundi glupavo zurila u oružje, a onda se napokon okrenula i pogledala ga.

U životu nije osjetila toliku sreću što nekoga vidi. Ali nije izgledalo kao da je on sretan što vidi nju. Mračan pogled njegovih očiju i zategnuta vilica su jasno odavali da je ljut na nju.

Poželjela gaje zagrliti. Umjesto toga se namrštila i stavila ruku na srce.

"Adame, uplašio si me."

Nije joj ništa odgovorio. Duboko je udahnula, a onda priznala:

"Nisam te čula kad si došao."

"Nisi me ni trebala čuti."

Činilo se da su se cijelu vječnost gledali u oči, a da nisu izustili ni riječi. On se pokušavao smiriti i neprestano si je ponavljao da je stigao do nje na vrijeme, da joj se ništa ružno neće dogoditi i da je dobro - bar zasada. Olakšanje je pojačalo njegovu ljutnju, a istovremeno ju je htio poljubiti i protresti da je natjera da počne razmišljati razumno. Nije popustio nijednom od tih nagona.

Bila je tako zahvalna što više nije sama da su joj se oči ispunile suzama. On je to primijetio.

"Što radiš ovdje?"

"Kampiram. Što ti radiš ovdje?"

"Došao sam po tebe."

Oči su joj se raširile.

"Jesi? Zašto?"

Nije joj objasnio. Umjesto toga joj je postavio pitanje.

"Zašto si tako naglo otišla s ranča?"

Okrenula se i zagledala u vatru.

"Osjetila sam da je došlo vrijeme da odem."

"Kakv je to odgovor?" upitao je.

"Govori tiše", šapnula je.

"Zašto?"

"Ne želim... životinje će..."

"Što će životinje?"

"Ako nas čuju, znat će da smo ovdje i mogle bi doći do nas."

Pokušao je zadržati osmijeh.

"Životinje se ravnaju i prema mirisu."

"Maloprije sam čula planinskog lava."

"Neće ti smetati."

"Jesi li siguran?"

"Jesam."

Vidljivo se opustila i naslonila na njega. Kad se opet okrenula prema njemu, rukom je okrznula njegovu.

"Večeras nema zvijezda."

"Zašto si otišla usred noći bez pozdrava? Zašto si se tako žurila?"

Već je znao odgovor, ali zanimalo ga je hoće li mu reći istinu. Zaključio je da bi to bilo nešto novo. Još se jače namrštitio kad se sjetio kakva je bezočna lažljivica. Njegov pogled je bio dovoljno vatren da joj zapali kosu. Kad je vidjela njegovu reakciju, ukočila se.

"Znam da se ljutiš, ali..."

Prekinuo ju je.

"O, da, ljutim se."

"Zašto?"

Zatresao je glavom.

"Zar ne shvaćaš što ti se sve moglo dogoditi? Lijepa žena poput tebe ne smije jahati po divljini bez pratnje. Želiš li umrijeti, Genevieve? Je li u tome stvar? Znam da si pametna, ali, tako mi Boga, ne mogu shvatiti zašto si napravila takvu glupost. Zar te nije briga za opasnost u kojoj si se našla?"

"Mogu se savršeno dobro sama brinuti za sebe, a ako si prešao cijeli ovaj put samo da mi očitaš bukvicu, samo si gubio vrijeme. Vрати se kući."

Pokušala je zvučati ljutito kao i on, ali je u tom trenutku bila toliko uznemirena da nije bila sigurna koliko joj je to uspjelo. On joj je rekao daje lijepa. Taj jednostavni komentar je ubacio usred njenog vatrene govora i time ju je potpuno iznenadio. Nitko joj nikad nije rekao da je lijepa, a ona sebe nije takvom doživljavala. Po njenom mišljenju, nije bila dobro građena. Bila je previsoka, premršava, a kosa joj je bila prekratka. Ali Adam ju je smatrao lijepom.

Nije mogao dokučiti što ju je spopalo. Zagledala se u daljinu sa sanjarskim pogledom u očima. Licem joj je preletio osmijeh, a da nije bio uvjeren da nije tako, pomislio bi da sanjari. Čuo je kako je uzdahnula. Bio je to dug i dubok uzdah, uzdah upravo zadovoljene žene. Ah, dovraga, pomislio je, sada nije bilo vrijeme da o tome razmišlja.

"Upravo si mi namjeravala reći zašto si otišla usred noći bez pozdrava", podsjetio ju je, a zvučao je poput mrzovoljnog medvjeda. To ju je prenulo iz njene maštarije u kojoj je s njim živjela sretno do kraja života.

"Nisam otišla usred noći. Bila je večer i htjela sam se pozdraviti, zaista jesam, ali žurila sam se i nije bilo vremena."

"Očito", rekao je. "Hoćeš li mi reći zašto si se tako žurila?"

"Ne."

Njen odrješiti odgovor mu se nije svidio. Zadržao je strpljenje i rekao:

"Nešto si zaboravila."

"Jesam li? Što?"

"Brzjav."

Zatvorila je oči.

"Pročitao si ga, zar ne?"

"O, da, pročitao sam ga."

Začula je tiho šuškanje, objema rukama stisnula granu i zagledala se u tamu.

"Mislim da je nešto tamo. Jesi li čuo taj zvuk maloprije?"

"To samo vjetar povija lišće."

"Nisam baš sigurna", šapnula je.

"Ja jesam", odgovorio je. "Nisi često kampirala, zar ne, Genevieve?"

Njegovo nestrpljenje je bilo očito.

"Ne, nisam. Ovo je za mene avantura."

"Treseš se."

"Hladno je večeras. Moram priznati da sam bila malo nervozna prije nego što si došao. Više nisam nervozna. Drago mi je što si ovdje, Adame, bez obzira na to što se ljutiš na mene."

"Grad se nalazi manje od pet milja odavde. Garrisoni su zaista ugodan par, žive na rubu grada i iznajmljuju sobe. Da si pitala..."

"Ne mogu si priuštiti još troškova", prekinula ga je. "Put do Rosehilla me stajao više nego što sam predvidjela. Osim toga, da sam iznajmila sobu, ne bih doživjela avanturu. Učim živjeti. Nije mi dovoljno da samo čitam o životu, kao što ti to činiš."

Ignorirao je njenu provokaciju.

"Mogla bi i spustiti tu granu. Što si namjeravala učiniti s njom?"

Bacila je granu, pa mu odgovorila:

"Htjela sam njome otjerati životinje."

Nije joj se nasmijao, ali je po njegovom pogledu znala da misli da je poludjela. Slegnula je ramenima.

"Onda mi se to činilo dobrom idejom."

"Imaš pušku", podsjetio ju je.

"Znam da imam pušku. Nadala sam se da ju neću morati upotrijebiti. Ja sam ovdje uljez, a ne divlje životinje. Ovo je njihov dom."

"Jesi li ikada prije pucala iz puške?"

"Nisam."

Njen ga je odgovor ponovno razljutio. Bilo je čudo što ju je našao u jednom komadu. Zar uopće nije imala pameti?

"Opet ćeš mi održati predavanje, zar ne?"

"Nisi smjela otići sama. Potpuno si neiskusna. Zašto mi na Rosehillu nisi rekla istinu? Zašto si lagala?"

"Nisam ti htjela lagati."

"Zašto si onda to ipak učinila?"

Odmakla se od njega i ponovno se naslonila na drvo.

"Moji problemi nisu tvoja briga. Tvoja braća su te natjerala da pođeš za mnom, zar ne?"

Pitanje je bilo tako apsurdno da se poželio nasmijati.

"Ovdje sam zato što želim biti ovdje. Tko te želi povrijediti?"

"Osim tebe?"

"Odgovori mi, Genevieve."

"Nitko me ne želi povrijediti."

Šake su joj bile stisnute u krilu.

"Da li ti ikada govoriš istinu?"

"Da, obično govorim istinu", odgovorila je. "Ali ovo je moj problem, ne tvoj, i ne želim te u to uplitati."

"Šteta. Već sam upleten."

Odmahnula je glavom. On je kimnuo.

Sve ces mi reci.

"Ne, neću, a ti nemaš nikakvo pravo miješati se u moj život. Mogao bi nastradati ili čak, ne daj Bože, poginuti. Ne mogu to dopustiti. Što manje znaš, to bolje. Moji problemi nisu tvoja briga."

"Lottie kaže da oni koji te gone, ma tko oni bili, stižu na Rosehill. To jest moja briga."

"To se neće dogoditi. Otišla sam s ranča, tako da me neće tražiti tamo. Sredila sam da me vide kako odlazim iz Blue Bellea, a ostavila sam im trag koji mogu lako slijediti. Krenut će na zapad."

"A onda si se vratila i krenula na jug."

"Tako je."

"Reci mi tko je Lottie."

"Prijateljica koju sam upoznala kad sam se pridružila zboru. Vrlo je draga, ali ima običaj pretjerivati."

"Ma nemoj?"

"Stvarno, nitko me ne želi povrijediti."

Njegova se ruka spustila na njenu.

"Ispričat ćeš mi sve detalje o nevolji u kojoj si se našla, ali prvo mi reci tko te goni."

Bila je preumorna da se svađa s njim, a bio je uporan poput vraga koji goni griješnu dušu.

"Goni me propovjednik."

Podigao je obrvu. "Svećenik?"

"Zove se Ezekiel Jones. To mu nije pravo ime. Jednog dana je zaključio da je pozvan od Boga i promijenio je ime da zvuči važnije. On i još trojica su došli u crkvu koju sam redovito posjećivala...mislim da sam ti spomenula da je i mama Rose išla u tu crkvu. Tamo sam je upoznala", sjetila se dodati. "Nikad je to nisam pitala, ali sigurna sam da joj se Ezekiel sviđao. Svima se sviđao. Bio je vrlo karizmatičan i slatkorječiv."

Niz obraz joj je kliznula suza. Adam je uzdahnuo, objumio joj ramena i privukao je sebi.

"Zašto te propovjednik goni?"

"Pjevala sam u njegovom zboru."

Stisnuo ju je da je navede da nastavi. Zaista je iskušavala njegovo strpljenje. Bilo je teško iz nje izvuci bilo kakvu informaciju, ali je on, srećom, bio strpljiv čovjek. Kad se tišina oduljila, sam je sebe podsjetio na tu činjenicu. Nakon nekog vremena je morao progovoriti.

"Želi te povrijediti jer si pjevala u njegovom zboru."

"Zaista mislim da me ne želi povrijediti", inzistirala je. "Samo me želi vratiti."

"Zašto?"

"Ja sam njegova zlatna koka. Dok sam pjevala u njegovom zboru, povećala se posjećenost."

"Ah, sad razumijem. Povećaju se i donacije, zar ne?"

Kimnula je.

"Čini se da se ljudima sviđa moj glas."

Činilo se kao da joj je neugodno što to priznaje.

"Shvaćam i zašto im se sviđa."

Nasmiješila se.

"Zaista?"

"Da", rekao je.

"Znaš što, Adame? Uz tebe se osjećam vrlo sigurno."

Nasmijao se. Sada kad je saznao u čemu je problem, njegova ljutnja je gotovo nestala. Nevolja ipak nije bila ozbiljna. Bila je to samo neugodnost koja se mogla brzo riješiti.

"Uz mene se osjećaš sigurno? Da znaš o čemu sam sve razmišljao dok sam te tražio, ne bi se tako osjećala."

Nije bila sigurna zadirkuje li je ili ne.

"Kako to misliš?"

"Nema veze. Jesi li mi sve ispričala?"

"Da, naravno da jesam."

"Ništa nisi izostavila?"

"Bože, kako si sumnjičav", rekla je. "Ništa ti ne tajim. Znaš sve. Zaista", dodala je kimnuvši glavom.

"Ako si mi rekla istinu..."

"Jesam", prekinula ga je.

"Onda je taj problem vrlo lako rješiv."

"Je li?"

Nestrpljenje u njenom glasu mu je izmamilo osmijeh.

"Jest", uvjeren je rekao. "Ne shvaćam zašto mi nisi rekla za Ezekielu kad smo bili na Rosehillu. To bi znatno olakšalo stvari."

"Objasnila sam ti zašto ti se nisam povjerala. Nisam te htjela u to miješati. Ezekiel Jones nije ugodan čovjek, Adame. Ne prihvaća ne kao odgovor."

"Jesi li mu rekla ne?"

Zakolotala je očima.

"Možeš biti siguran da jesam."

"I?"

"Zaključao me u sobu."

"Zaista?" rekao je tihim, jezivim glasom.

Izraz njegovih očiju ju je uplašio i ponovno je shvatila koliko bi on bio opasan protivnik. Bilo joj je drago što je na njenoj strani.

"Da", rekla je. Protrljala je ruke da otjera hladnoću i dodala: "Morala sam izaći kroz prozor da pobjegnem od njega i njegovih razbojnika. Poderala sam najbolju suknju."

"Zaista bih volio da si mi nešto od toga rekla ranije. Ako se nisi htjela meni povjeriti, mogla si reći Harrisonu za Ezekielu. On je odvjetnik i siguran sam da bi ga nekim sudskim postupkom mogao obeshrabriti."

"Bi li mogao spriječiti Ezekielu da me prati i prijeti mi?"

"Ne, ali ja bih mogao", rekao je tiho.

"Kako?"

Nije joj objasnio. Nekoliko se minuta brinula zbog njegovih namjera, a onda je zatresla glavom.

"Ne želim da išta učiniš. Ezekiel sada nikako ne može saznati gdje sam, a kad dođem do Salt Lakea i ukrcam se na vlak za New York, riješit ću ga se jednom zauvijek."

"Genevieve, ako sam te ja našao, zašto misliš da te propovjednik neće naći?"

"Zato što si u ovim planinama proživio većinu života i znaš pratiti tragove, ali Ezekiel je oduvijek živio u gradu. Neće me naći, a sigurno me neće slijediti na Istočnu obalu samo da me vrati u zbor."

"Salt Lake baš i nije blizu. Morat ćeš otići u Gramby, onda ćeš proći kroz Juniper Falls, skrenuti na jug i proći kroz Middleton, skrenuti istočno u Crawford, i onda se ravno spustiti do Salt Lakea. Ukoliko ne namjeravaš galopirati, to su dobra četiri dana puta. Jones bi te mogao sustići u bilo kojem od tih gradova."

"Pod pretpostavkom da me prati."

"Bi li se brinula da znaš da ga od tebe dijeli samo dan puta?"

"Bih, brinula bih se. On zna biti zaista napasan. Da me prati, bi li ti to znao?"

Naravno da bi znao. Nakon toliko godina koje je proveo u tim krajevima, razvio je šesto čulo za takve stvari. Koža na potiljku bi mu se naježila i u kostima bi osjećao napetost dok ne bi otišao provjeriti ono što je instinktivno znao. Adam je to upravo i činio dok je pratio Genevieve i tako je znao da je Ezekiel i dvojica njegovih razbojnika doista prate. Jones možda

nije znao slijediti tragove, ali je jedan od njegovih pratitelja sigurno znao što radi. Kad bi Genevieve ostala na istom mjestu, dostigli bi je do sutra popodne.

Adam je razmišljao bi li joj rekao za Jonesa, a onda je odlučio daje bolje da se prvo naspava. Izgledala je iscrpljeno i trebala je odmor. Sutra će imati dovoljno vremena za brigu.

Čekala je da joj odgovori na pitanje, ali je on umjesto toga promijenio temu.

"Mogla bi uzeti kočiju u Grambyju, odvest će te sve do Salt Lakea. Imaš li dovoljno novca za kartu? Spomenula si da slabo stojiš financijski", podsjetio ju je.

"Imam točno koliko će mi trebati za kartu za vlak."

"Trebala bi uzeti kočiju. Dat ću ti onoliko koliko imam uz sebe, ali to nije mnogo. Kad sam odlazio iz Blue Bellea, banka je bila zatvorena, a nisam htio čekati da se otvori."

Ponovno je zijevnula, ispričala se, a onda mu odlučno rekla da neće prihvatiti ni novčića.

"Nikad u životu ni od koga nisam posuđivala novac, pa ne namjeravam početi ni sada. Snaći ću se."

Njena je glava klonula na njegovo rame. Pokušavao se koncentrirati na razgovor, ali ona je bila priljubljena uz njega i njeno meko, toplo tijelo mu je potpuno odvlačilo pažnju. Tako je dobro mirisala, a koža joj je bila svilenkasta i glatka kao stoje i zamišljao. Prošao je vršcima prstiju po njenoj ruci i nasmiješio se kad je osjetio da je zadrhtala. Bila je topla poput mačkice i tvrdoglava poput mazge.

"Vrlo sam sretna što si došao za mnom i bit će mi žao rastati se s tobom kad stignemo u Gramby. Morat ćeš me do tamo otpratiti", dodala je kimnuvši glavom.

"Zbilja?"

"Brinut ćeš se za mene ako ne odeš do Grambyja sa mnom. Shvati to kao avanturu, Adame."

"Voliš avanture, zar ne?"

"Da."

"Onda bi trebala biti sretna što se ne udaješ. Morala bi se smiriti."

"S pravim čovjekom, brak bi bio najljepša avantura od svih, a kad takvoga nađem, nikad ga neću pustiti."

Požalio je što je spomenuo brak. Iritirala ga je pomisao da bi bilo koji drugi muškarac mogao dobiti priliku za takvu avanturu s Genevieve. Prema njoj je osjećao posesivnost, a nije mogao dokučiti zašto.

"Naspavaj se, Genevieve. Umorna si."

Zatvorila je oči.

"Nisam mnogo spavala posljednjih nekoliko dana."

"Nećeš valjda spavati sjedeći? Zar nemaš sa sobom vreću za spavanje?"

"Da, ali ne želim je upotrebljavati."

"Ne budi smiješna. Ja ću ti je donijeti."

"Ne", rekla mu je gotovo uzviknuvši. Stavila mu je ruku na bedro da ga spriječi da ustane. Zvučala je panično. Njena čudna reakcija ga je zbunila i upitao je:

"Zašto ne?"

"Zmije", brzo je izlanula.

"Što s njima?"

"Uvuku se unutra i sklupčaju se kod stopala."

"Je li ti se to ikad dogodilo?"

"Ne, ali moglo bi, a ne želim riskirati. Ovako mi je vrlo udobno i cijenila bih kad ne bi dirao moju vreću za spavanje. Unutra sam pažljivo složila sve moje haljine i to mi je oduzelo više od sat vremena. Ako to sad odmotaš, zgužvat će se."

Odustao je od pokušaja daje urazumi. Ako je htjela sjediti cijelu noć, on nije imao ništa protiv.

"Ti si vrlo tvrdoglava žena."

"Ne, nisam. Razumna sam."

Frknuo je nosom da joj da do znanja da u to ne vjeruje. Odlučila gaje ignorirati i pokušala zaspati. Adam se pobrinuo za svog konja, a onda je uzeo svoju vreću za spavanje i smjestio je s druge strane vatre. Stavio je još drva na vatru, ispružio se na prostirci, naslonio glavu na ruke i zagledao se u crno nebo dok je razmišljao kako će postupiti s velečasnim Jonesom i njegovim prijateljima.

"Adame?"

"Mislio sam da si zaspala."

"Skoro", šapnula je. "Mogu li te nešto pitati?"

"Naravno. Što bi htjela znati?"

"Jesi li ikad pomislio na to da me oženiš?"

"Ne, nisam."

Njegov odgovor je bio brz i brutalno iskren, ali nije se činilo daje uvrijeđena njegovim priznanjem. Dugo ju je promatrao. Nije mogao shvatiti zašto ga je tako privlačila, a da nije bio siguran u suprotno, pomislio bi da se ponaša poput čovjeka koji se zaljubljuje. Ta ga je pomisao uznemirila. Podsjetio se daje zadovoljan svojim životom i da neće ništa mijenjati. Počeo je tonuti u san, a onda mu se ona opet obratila. "Sanjala sam te."

ŠESTO POGLAVLJE

Odlučio je da će je morati odvesti do Grambyja. To je bilo najmanje što je mogao učiniti, a zapravo nije imao ni izbora. Imala je pravo: brinuo bi se za nju da ju je pustio da ode sama. Osim toga, njegova bi ga obitelj zbog toga neprestano mučila - a bio je siguran da bi saznali - ako je ne otprati i uvjeri se daje sigurno sjela u kočiju. Razmišljao je o tome da je odvuče natrag na Rosehill i da kaže Harrisonu da sudskim putem prisili Jonesa i njegove prijatelje da je prestanu maltretirati, ali bio je siguran da bi Genevieve opet pobjegla i da bi morao opet trčati za njom.

Osjećao se odgovornim za nju jer je bila potpuno sama. Sviđalo mu se to ili ne, trenutačno je bio vezan za nju, a iako to uopće nije bilo nalik njemu, odlučio se umiješati u njen život.

Sanjala gaje. Nije mogao smetnuti s uma tu zaprepašujuću izjavu. Ako ga je time namjeravala šokirati, potpuno je u tome uspjela. Zagledao se u nju bez riječi i čekao da mu objasni zašto bi tako nešto učinila. Umjesto da mu pruži objašnjenje, zaspala je.

Nije se probudila kad ju je podignuo i odnio do svoje vreće za spavanje. Pokrio ju je i sjeo do nje. Skinuo je čizme, ispružio noge, naslonio se na drvo i zatvorio oči.

Mučila ga je čak i u snu. Okrenula se i priljubila uz njega, a baš kad je tonuo u san, njena je ruka pala na njegovo krilo. U trenutku je opet bio potpuno budan. Brzo je maknuo njenu ruku, ali nije prošla ni minuta, a njena ruka mu je opet bila na krilu, no ovoga puta mnogo bliže međunožju. Frustrirano je stisnuo zube i pokušao otjerati nemoguće misli koje su mu padale na pamet. Mogao je ustati i otići na drugu stranu. Ali iz nekog je razloga osjećao potrebu da joj bude blizu.

Naravno, te se noći nije naspavao.

Ustao je prije zore; ona se probudila dva sata kasnije. Bila je vesela i svježja; on je bio loše volje i otresit. Ona je voljela pričati ujutro; on je više volio šutjeti.

Do podneva je Adam zaključio da su različiti kao dan i noć. Kad je htio nekamo stići, nije dopuštao da ga išta ometa. Ona je zastajala i mirisala svaki cvijet na putu. On se rijetko smiješio; ona se često smijala. Većinom se smijala njemu zato što se prema njoj ponašao previše zaštitnički. Činilo se kao da je ništa ne zabrinjava i rekla mu je da smatra da se on previše brine. Najveća razlika među njima je ležala u njihovom odnosu prema strancima. On je instinktivno bio oprezan i nepovjerljiv. Ona se ponašala potpuno suprotno. Njeno povjerenje u ljude ga je zaprepastilo. Svakoga koga bi srela bi pozdravila kao da joj je davno izgubljeni prijatelj i provodila je previše vremena u razgovoru s njima.

Kada su zastali da odmore konje, podsjetio ju je na ono što mu je rekla na Rosehillu.

"U današnje vrijeme nikome ne možeš vjerovati", rekao je. "Sjećaš li se da si mi to rekla?"

"Sjećam se, ali htjela sam reći da u današnje vrijeme ne možeš vjerovati ljudima na visokim položajima. Koliko ćemo još putovati do Grambyja?"

"To ovisi o tebi. Ako budeš zastajala i pričala sa svakim koga sretnemo na cesti, nećemo stići tamo do sutra."

"A ako ni s kim ne budem pričala?"

"Gramby je udaljen oko pet sati. Ako budemo brzo jahali, mogli bismo stići prije večere."

Podbola je konja da ga dostigne.

"Imam li izbora? Ako imam, mislim da bih više voljela putovati polako. Volim upoznavati nove ljude i slušati njihove priče. A mislim da i ti to voliš."

Nije mogao suzdržati smiješak.

"Zaista?"

"Da", rekla je. "Pogledala sam knjige koje imaš u knjižnici i primijetila sam mnogo biografija. Očito voliš čitati o iskustvima drugih ljudi. I ja volim čitati o njima, ali ih i slušati iz prve ruke. A ako pokažeš da si zainteresiran, potpuni će ti stranci ispričati najljepše priče. Naravno, prvo ih moraš opustiti, a to znači da ćeš se morati prestati mrštiti cijelo vrijeme i izgledati tako prijeteće. Ljudi se obično zatvore kad ugledaju naoružanog čovjeka koji izgleda

kao da će ih ubiti ukoliko kažu nešto pogrešno. Imaš li ti uopće pojma kako zastrašujuće izgledaš? Tako si krupan, morao si primijetiti kako ti se ljudi sklanjaju s puta. Možda da spremiš pištolje..."

Nije joj dopustio da završi.

"Ne", rekao joj je glasom koji nije trpio protivljenje.

Odmahnula je glavom.

"Nema pristojnog načina na koji bih ti ovo mogla reći. Ti plašiš ljude."

Nasmijao se. Ona nije znala kako da to shvati.

"Želiš li da te se ljudi boje?"

"Nisam o tome razmišljao, ali da, pretpostavljam da želim."

"Zašto?"

"Onda će se držati podalje, eto zašto. Naučio sam da nikomu ne vjerujem, a ja sam odgovoran za tebe sve dok se ne ukrcaš u kočiju u Grambyju."

"Nisi odgovoran za mene."

Nije htio ulaziti u svađu.

"Hoćeš li večeras onda radije opet spavati vani?"

"Ne vidim razloga za žurbu."

"A što je s Ezekielom Jonesom? Nisi li zabrinuta zbog njega?"

"Ne", odgovorila je. "Do sada me je zacijelo prestao tražiti."

Bila je to savršena prilika da joj kaže da se vara i da je Ezekiel prati, ali Adam joj je to opet prešutio. Nije ju htio uznemiriti, a da je znala da on namjerava popričati s Ezekielom, vjerojatno bi se prestrašila. Propovjednik ju je plašio i Adam je odlučio prekinuti to maltretiranje što je prije bilo moguće.

Nešto mu je govorila, ali nije slušao. Upitni pogled koji mu je dobacila je otkrivao daje čekala da joj na nešto odgovori. Zamolio ju je da ponovi pitanje.

"Rekla sam da nemam nikakvih obaveza koje me čekaju, ali ti imaš, zar ne? Kladim se da moraš učiniti stotinu stvari kad se vratiš kući."

"Uvijek imam nekog posla."

"Tvoja braća će se brinuti za ranč dok te nema. Vjerojatno im je vrlo drago što si napokon napustio Rosehill. Znam da nikada nisi otišao dalje od planina koje okružuju tvoj ranč."

"A kako bi ti to mogla znati?"

"Pročitala sam tvoja pisma mami Rose, sjećaš se? Tako si se zaposlio izgradnjom ranča da si zaboravio na vlastiti san. Usput, Adame, nisam se još odlučila želim li uzimati kočiju do Salt Lakea ili ne. To mi se čini kao bacanje novca. Imam dobrog konja", dodala je. Nagnula se u sedlu i potapšala svoju kobilu po vratu.

"Kad sam napisao ta pisma, bio sam još dječak, a ti ćeš se ukrcati u kočiju."

"Većinu pisama si napisao kao dječak, ali neka si napisao prije samo nekoliko godina."

Ravnoodušno je slegnuo ramenima. Jahali su u tišini, zaokupljeni vlastitim mislima. Oko petnaest milja izvan grada sreli su obitelj koja je putovala pješice, prateći kola na kojima je bila natovarena njihova imovina. Genevieve je nastavila jahati pored Adama dok nisu stigli do podnožja brda, a onda je naglo okrenula konja i krenula natrag. Nije imao nikakvog drugog izbora nego da krene za njom.

Sustigao ju je baš na vrijeme da čuje kako poziva strance na večeru. Bilo ih je pet, mladi par s dvjema djevojčicama od pet ili šest godina i stariji čovjek za kojeg je Adam pretpostavio da im je djed ili glava obitelji. Djevojčice su se fascinirano zagledale u Genevieve, ali njihova je majka gledala u djeda i čekala njegovu odluku. Imala je nestrpljiv i očajan izraz lica.

Dvojica su muškaraca oprezno promotrila Adama. Mlađi je posegnuo za djevojčicama i gurnuo ih iza svojih leđa. Ta zaštitnička gesta nije promakla Adamu. Da je on imao djece i

daje do njega dojahao stranac sa puškom u krilu, vjerojatno bi i on učinio isto. Smatrao je da je uvijek bolje spriječiti nego liječiti.

No, djevojčice ga se nisu bojale. Nisu se uopće obazirale na njega. Hihotale su se i izvirivale iza očevih leđa da pogledaju Genevieve.

"Adame, upoznaj gospodina Jamesa Meadowsa i njegovu obitelj."

Stariji je čovjek istupio naprijed. Bio je visok, izrazito mršav, a kosa mu je bila snježnobijela. Adam je prosudio da bi mogao imati šezdeset i pet ili sedamdeset godina.

Čim ga je Genevieve predstavila, krenuo je naprijed i ispružio ruku prema Adamu. Adam ju je prihvatio.

"Drago mi je, gospodine."

"Doma me ljudi zovu James, a bilo bi mi drago kad bi me i ti tako zvao", rekao je nedvojbjenim južnjačkim naglaskom. "Ovo je moj sin Will i njegova žena Ellie. Ove dvije brbljavice se zovu Annie i Jessie. Vidite da su blizanke", dodao je ponosno. "Jessie je ona kojoj nedostaje prednji zub."

Will je stupio naprijed da se rukuje s Adamom. Bio je to krupan čovjek širokih ramena i jakih ruku. Kad ga je odmjerio, Adam je zaključio da je navikao na težak rad na suncu jer je imao mišićave ruke i suncem opaljenu kožu.

"Jesi li ti revolveraš?" upitao je Will, namrštivši se na tu mogućnost.

Adam je odmahnuo glavom.

"Ne, ja sam rančer."

Will nije izgledao kao da mu vjeruje. Genevieve se okrenula prema Adamu i dobacila mu 'rekla sam ti' pogled, a onda se ponovno okrenula prema obitelji Meadows.

"Adam izgleda poput revolveraša, ali je zaista rančer. On i njegova braća imaju veliki ranč izvan Blue Bellea."

"To je tvoja zemlja?" upitao je James Adama.

"Da, gospodine, jest", odgovorio je Adam.

James je pogledao sina i ohrabrujuće mu kimnuo. Mladić je ponovno iskoracio. Pokušao je zvučati ravnodušno kad je upitao:

"Trebate li možda pomoćnika?"

"Pomoć uvijek dobro dođe", rekao je Adam. "Tražiš li posao?"

"Da, gospodine", odgovorio je Will. "Marljivo ću obaviti svaki posao koji mi date i neću stati dok ne bude obavljen. Dobar sam radnik, gospodine, i jak sam, zaista jak."

"Održavanje ranča je težak posao", upozorio ga je Adam.

"Ne bojim se posla", odgovorio je Will.

"U tom slučaju, dobio si posao", rekao mu je Adam.

"Krenuli smo početi ispočetka. Na jugu nema posla", objasnio je Will. "Gdje je točno Vaš ranč?"

Adam mu je dao upute kako da nađe Rosehill.

"Treat će vam dobra dva tjedna da tamo stignete pješice. Dotad ću se vjerojatno vratiti kući, ali u slučaju da me ne bude, samo recite mom bratu Coleu da si došao raditi."

"Snaći ćemo se", obećao je Will.

Njegova ga je žena zgrabila za ruku i zagrlila ga. U očima su joj blistale suze i očajnički ih je pokušavala zadržati.

"Možda bih ti i ja mogao biti koristan", rekao je James. "Bit ću u stanju naporno raditi još barem nekoliko godina."

"Zašto o tome ne porazgovaramo za ručkom?" predložila je Genevieve.

James je izgledao kao da namjerava odbiti ponudu. Adam je pomislio da zna zašto. Obitelj su očito zadesile teške okolnosti i vjerojatno su potrošili sav novac. Odjeća im je bila toliko odrpana da je bilo očito da su je odavno trebali baciti. Djevojčice su bile bose i noge su im

bile prljave, ali inače su bile besprijeckorno čiste. Svi su izgledali kao da im očajnički treba hrana.

Genevieve nije bila spremna prihvatiti ne kao odgovor.

"Namjeravali smo prirediti piknik", najavila je. "I bilo bi nam drago kad biste nam se pridružili. Imamo dovoljno hrane i ne želimo da se baci. Zar nije tako, Adame?"

Cijela se obitelj okrenula da čuje njegov odgovor.

"Da, tako je", rekao je.

"Bit će nam drago da vam se pridružimo", rekao je James kimnuvši glavom.

Will i Ellie su izmijenili osmijeh. Genevieve je sjala od zadovoljstva. Adam je znao da osjeća olakšanje. Očito je bila zabrinuta za obitelj. Vidjela je u kakvom je stanju njihova odjeća i pretpostavila je, kao što je i on pretpostavio, da su gladni. No, za razliku od njega, ona je požurila nešto i učiniti po tom pitanju. Njena velikodušnost i suosjećajnost ga je posramila i više mu nije smetalo što će ih to zadržati.

Jeli su pokraj izvora koji se nalazio otprilike pola milje južno od glavne ceste. Dok se Adam bavio konjima, Ellie je pomogla Genevieve da rasprostire pokrivač na tlo i izvadi hranu. Bilo je sira, usoljene šunke, peciva, jabuka, sušenih banana i kolačića za desert. Pili su hladnu izvorsku vodu. Iako je Genevieve imala dovoljno hrane za sve, nije mnogo pojela. Zadovoljno je grickala pecivo, a čim su svi završili s jelom, inzistirala je da ostatak ponesu sa sobom pod izlikom da će morati baciti hranu ako to ne učine.

"Kako to da netko poput tebe posjeduje ranč?" upitao je James.

Adam je slegnuo ramenima. Nije običavao ikome pričati o svom privatnom životu. U nastojanju da sačuva privatnost, rekao im je da je ranč rezultat teškog rada i mnogo sreće. Genevieve je imala druge namjere. Odlučila im je ispričati njegovu životnu priču.

Bio je previše zaprepašten da je prekine. Znala je sve o njemu, a to zapravo i nije bilo iznenađujuće pošto je pročitala njegova pisma, a mama Rose je zasigurno nadopunila priču. Ono što ga je zaprepastilo je bila činjenica da je zapamtila toliko sitnica koje je čak i on zaboravio. Znala se lijepo izražavati, tako daje priču na kraju toliko izromantizirala da se u njoj jedva prepoznao. Prikazala ga je kao pobjednika, ratnika, junaka, a njen pogled i ton kojim je to pričala su ga naveli da pomisli da ona zaista u to vjeruje.

Meadowsi su bili očarani pričom. Gledali su ga kao da je odjednom postao div. Pogledao je Genevieve da joj da do znanja da će joj očitati bukvicu kada ostanu nasamo. Ona mu se nasmiješila.

Adam je pomislio da bi trebali krenuti u Gramby. Genevieve je smatrala da bi trebali još malo ostati. Will i James su ga obasuli pitanjima o Rosehillu. Dok im je Adam odgovarao, Genevieve je sjedila kraj njega. Pričekala je stanku u razgovoru, a onda predložila da Adam preda Willu i Jamesu predujam na plaću da potvrdi njihovo zaposlenje.

Adam je znao koji je bio njen stvarni motiv. Trebali su novac za hranu. Pošto je znala koliko je muškarcu bitan njegov ponos, smislila je prihvatljivo rješenje. I James i Will su protestirali, a Genevieve je zacijelo pomislila da će im Adam popustiti jer ga je uštipnula za ruku. Zadržao je pogled na djedu kad je spustio ruku na njenu i čvrsto je stisnuo. Tiho je uzviknula i povukla ruku.

"Ako želite raditi za mene, uzet ćete predujam", rekao im je.

"Znači, tako stoje stvari na Rosehillu?" upitao je Will.

"Da", izlanula je Genevieve.

Adam je svakome pružio dvadeset dolara.

"Očekujem od vas da stignete na ranč do kraja mjeseca."

Stisnuo im je ruku da potvrdi dogovor, rekao Genevieve daje vrijeme da krenu i ustao. James Meadows gaje svojom primjedbom naveo da se predomisli.

"Adame, imaš isti plemeniti izraz u očima kakav je imao predsjednik Abraham Lincoln kad sam ga vidio. O, da, imaš."

Zaprepašten, Adam je upitao: "Vidjeli ste Lincolna?"

"Jesam."

Adam je htio čuti svaki detalj. Opet je sjeo i sljedećih sat vremena fascinirano slušao o Jamesovom nevjerojatnom susretu s čovjekom kojeg je Adam smatrao najvećim govornikom i predsjednikom svih vremena.

"Bio je na putu u Gettysburg", rekao je James. "To su bila užasna vremena. Rat je već bio uzeo toliko mladih života. Ljudi su bili uplašeni, i to s pravom. Kad je rat konačno završio, svi su pohrlili u gradove u potrazi za poslom. Dugo je stanje bilo loše, a onda se malo poboljšalo."

"A sada je opet loše", upao je Will.

"Odakle ste?" upitao je Adam.

"Iz najljepšeg kraja u cijeloj zemlji", hvalio se James. "Iz Norfolka u Virginiji."

"I Rosehill je vrlo lijep", rekla je Genevieve. "Sigurna sam da će vam se svidjeti, a uskoro ćete Blue Belle početi doživljavati kao svoj dom."

"Siguran sam da hoćemo", rekao je James nasmiješivši se, a onda se okrenuo prema Adamu i upitao ga je li ikad bio u Gettysburgu.

"Nisam", odgovorio je Adam.

"Ja sam se tamo borio", objavio je James.

Adam je htio čuti sve o tome. Bio je impresioniran kako se dobro James sjećao bitaka i datuma. Znao je određene detalje o kojima Adam nikada nije čitao.

Dok su muškarci raspravljali o ratu, blizanke su se izmjenjivale sjedeći u Genevievinu krilu. Isplela im je kosu i povezala je ružičastim vrpčama s rukava svoje haljine. Ellie je sjedila do nje. Saputale su međusobno, a Genevieve bi povremeno kimnula glavom.

Adam bi s vremena na vrijeme pogledao prema njoj. Čuo je kako joj je jedna od blizanki rekla da je lijepa. Prešutno se složio s njom.

Približavalo se tri sata popodne kad je Adam napokon povukao Genevieve na noge i inzistirao na tome da krenu. James ih je otrpao do konja.

"Ako smijem pitati, koliko ste vas dvoje u braku? Tek ste se vjenčali, zar ne?"

Genevieve se nasmijala. Adam se namrštitio.

"Zašto mislite da smo se tek vjenčali?" upitala je.

"Zbog toga kako te gleda", odgovorio je James.

"A kako je ja to gledam?" htio je znati Adam.

"Kao da je još nisi potpuno upoznao. Zbunjuje te, ali sviđa ti se ono što vidiš, a tako nekako sam i ja gledao svoju pokojnu ženu. Kad bolje razmislim, mislim da sam je tako gledao sve do dana njene smrti. Nikad je nisam do kraja upoznao, tako da bi se moglo reći da smo gotovo trideset dvije godine bili mladi bračni par."

Genevieve je pomislila daje to nešto najljepše što je ikada čula.

"Kakvo lijepo sjećanje na Vašu pokojnu ženu", prošaptala je, očito preplavljena osjećajima.

"Nisam vas time htio rastužiti", odgovorio je. "Ako ste vas dvoje namjeravali spavati vani, možete kampirati kod jezera Blue Glass. Tamo je lijepo i mirno. Imat ćete svu privatnost koju želite."

Genevieve je čekala da Adam kaže Jamesu da nisu vjenčani. Nije rekao ni riječi, a kad mu je stisnula ruku i pogledala ga, ignorirao ju je.

"Odsjest ćemo u Grambyju", rekao je.

"Zašto se jezero zove Blue Glass?" upitala je.

"Zato što voda izgleda poput plavog stakla", odgovorio je James. "Duboko je, ali može se vidjeti dno. Kad sjedite na obali, možete čak vidjeti i kako ribe plivaju uokolo. Netko je objesio užu na jednu granu koja visi nad vodom. Na njoj se možete zaljuljati i skočiti u jezero, ali moje unuke su premlade i boje se pokušati, a Will i Ellie nisu htjeli."

Genevieve se okrenula prema Adamu.
"Zar ne bismo mogli..."
"Ne", prekinuo ju je. "Idemo u Gramby."

SEDMO POGLAVLJE

Jezero Blue Glass je bilo nevjerojatno lijepo. James Meadows nije pretjerivao, ali Genevieve je bila iznenađena što nije spomenuo drveće jer je ono bilo još ljepše. Poput gorostasnih vojnika koji čuvaju stražu, okruživali su jezero sa svih strana. Na nekim mjestima je drveće bilo tako gusto da se nije bilo moguće provući između njega. Duge su se grane elegantno nadvijale nad vodom, a bile su ljupko zavinate, poput daminih prstiju. Sunce je obasjavalo lišće, a na mekom povjetarcu su zrake sjale kao dijamanti.

Adam joj je rekao da su hrastovi stari barem stotinu godina. Sjeo je na zemlju s puškom u krilu i naslonio se na debeli panj. Nasmiješio se dok je promatrao kako ona pokušava dohvatiti uže koje je visilo s jedne od nižih grana. Suknja joj je smetala i nakon nekoliko bezuspješnih pokušaja je odustala.

"Nije li ti sad drago što smo skrenuli s puta?" upitala je.

"Drago mi je što si me prestala naganjati", zadirivao je.

"Pogledaj što bi propustio", rekla mu je. Ispružila je ruke i zavrtjela se. "Ovo je raj."

Prešutno se složio. Osjećao se kao da je dospio u čarobnu zemlju. Okruživale su ga šarene boje proljeća. Čak i da je vidio sliku ovog idiličnog mjesta, znao je da ne bi povjerovao da ono zaista postoji. No, bilo je ovdje u svoj svojoj savršenosti i, samo nakratko, ta je ljepota pripadala njemu.

Zagledao se u Genevieve i zaključio da ona pripada takvom mjestu. Taje okolina nadopunjavala njenu ljepotu. Radost na njenom nevinom i čistom licu gaje nagnala da zadrži dah.

"O čemu razmišljaš?" upitala ga je.

Sjela je kraj njega i počela otkopčavati cipele, a onda ga je pogledala jer je oklijevao s odgovorom.

"Razmišljao sam o tome da ti nikada ništa ne uzimaš zdravo za gotovo."

"Naučila sam to", odgovorila je tiho.

"Kako si to naučila?" upitao je.

Ramena su joj se spustila. Skinula je jednu cipelu i počela otkopčavati drugu.

"Obitelj", šapnula je. "Toliko ljudi slijepo prolazi kroz život. Postanu opsjednuti samim sobom i žele misliti samo o svojim željama i prohtjevima. Ne ostavljaju mjesta za išta drugo, a onda, prekasno, shvate koliko su važne bile njihove obitelji."

"Jesi li ti bila takva?" upitao je.

"Jesam", odgovorila je. "Toliko sam bila zaokupljena da odem tamo kamo sam mislila da želim da nisam našla vremena za ljude koji su me voljeli. Sada ih više nema."

Tuga u njenom glasu ga je ponukala da je zagrlj i utješi.

Kad se naslonila na njega, popustio je tom nagonu i privukao je sebi.

"Siguran sam da se tvoja obitelj vrlo ponosila tobom."

"Da, ponosili su se, ali nisam sigurna da su me shvaćali. Rijetko sam dolazila kući u posjet, a kad bih i došla, nikad ne bih ostala duže od dvije noći. Bila sam obučena po najnovijoj modi i pokušavala sam se ponašati sofisticirano. Zvala sam ih 'majko draga' i 'oče dragi', a sada kad se toga sjetim, znam da su bili iznimno strpljivi sa mnom. Nisam sigurna jesam li pokušavala impresionirati njih ili sebe. Nikada nisam zastala da razmislim o tome. Bila sam zaokupljena trčanjem za slavom i bogatstvom." Odmahnula je glavom i dodala: "Kakvo traćenje dragocjenog vremena."

"Genevieve, siguran sam da su razumjeli."

"Možda", složila se. "Ali ja nisam razumjela njih. Moj otac je ispred kuće uredio predivan vrt i svake večeri poslije večere bi ga on i majka uređivali. Tamo su provodili sate. Bilo je

lijepo", dodala je. "Tamo su cvjetali svi cvjetovi koje možeš zamisliti, a na ogradi su rasle ruže. Crvene ruže. Nekad sam mislila da moji roditelji vode tako dosadan život, a sad..."

"Što sad?" upitao je.

"Želim jednoga dana imati svoj vrt poput onoga kakav su oni imali. Ne želim gubiti vrijeme. Želim cijeniti svaku minutu i želim tome naučiti svoju djecu."

"Mislio sam da žudiš za avanturom."

"Življenje je avantura, Adame. Pogledaj oko sebe. Boravak ovdje je avantura, a to bismo propustili da smo se požurili u Gramby."

Nasmijao se.

"Imaš pravo."

"Sviđa mi se što je na osami. Ovoga trenutka ovo lijepo mjesto pripada nama i nikomu više."

I njemu se sviđalo što je mjesto na osami, doduše iz drugih razloga. Jezero Blue Glass je bilo toliko udaljeno od uobičajenih putova da je bio siguran da ih Ezekiel Jones i njegovi prijatelji ovdje neće naći. Na putu do jezera ih je Adam proveo preko potoka da sakriju tragove i bio je siguran da im nitko neće smetati.

Izvukla se iz njegovog zagrljaja.

"Idem plivati ako voda nije previše hladna. Hoćeš li mi se pridružiti?"

"Možda kasnije", odgovorio je.

Okrenula se od njega da skine čarape, a onda je potrčala prema vodi.

"Izgleda duboko", doviknula je. Podigla je rub suknje i umočila prste u vodu. Bila je iznenađujuće topla i nije joj mogla odoljeti. Da je bila sama, skinula bi suknju i bluzu i zaplivala u donjem rublju. Pošto ju je Adam promatrao poput jastreba, morat će ostati obučena. Okrenula se prema njemu, ispružila ruke, zatvorila oči i skočila unatrag u vodu. Kad je izronila, čula je kako se on smije. Zvuk je odzvanjao od drveća koje ih je okruživalo. I ona se htjela nasmijati, ali je bila previše zauzeta pokušavajući ostati na površini. Njena suknja i podsuknje su se natopile vodom i vukle je prema dnu. Bila je u stanju plivati, ali je ostala blizu obale. Nakon petnaestak minuta je bila iscrpljena.

Ući u vodu je bilo mnogo lakše nego izaći. Tri puta je pokušavala, pa odustala. Zazvala je Adama i on je u trenu bio kraj nje. Posegnuo je za njom i s nevjerojatnom lakoćom je izvukao iz jezera.

Nije ju pustio. Tako mu Boga, pokušao je, ali vlastite ruke su mu otkazale poslušnost. Spustile su se na njen struk i čvrsto je stisnule na njegova prsa. Odjeća je na njoj bila slijepljena i bila je potpuno mokra. To mu nije smetalo. Glava joj je bila zabačena i u tom je trenutku samo htio ljubiti svaki centimetar njenog savršenog vrata. Ne, to nije bila istina. Htio je mnogo više od običnog poljupca.

Njene su ruke bile stisnute na njegovim grudima. Pod prstima je osjećala kucaje njegovog srca i osjećala je neodoljivu potrebu da ga pomazi. Za tu je potrebu okrivila njega. Njegov pogled ju je nagnao da zadrhti od uzbuđenja. Bio je tako ozbiljan i napet.

Zurila je u njegove oči i osjećala je kao da se utapa u njegovom tamnom, senzualnom pogledu. Hoće li je poljubiti? Mrštio se i nije vjerovala da je to htio učiniti, ali, Bože, umrijet će ako to ne učini.

"Adame?" šapnula je. "Što te je spopalo?"

Odmahnuo je glavom. Kako joj je mogao reći da misli da ga je začarala i da više nije znao koliko će joj još moći odolijevati? Od trenutka kad ju je upoznao, upravljala je svakom njegovom mišlju.

Zanesenost je morala prestati.

"Odlaziš sutra", rekao je grubo, ljutito.

"Da", šapnula je.

"Nikada se više nećemo vidjeti."

"Nećemo", složila se.

Prstima je kružila oko njegovih grudi. Taj lagani dodir ga je izluđivao.

"Tako je najbolje." Polako joj je svijao ruke oko svoga vrata.

"Da, tako je najbolje", rekla je.

Još jače se namrštio.

"Moj život je isplaniran, Genevieve. Nemam vremena za tebe."

"Ni ja nemam vremena za tebe", rekla mu je.

Lažljivica, lažljivica, u sebi je ponavljala.

"Adame? Hoćeš li me poljubiti?"

"Dovraga, neću."

A onda su se njegove usne spustile na njene i to je bio najdivniji poljubac kojeg je ikad osjetila. Usne su mu bile tople, čvrste i prekrasne. Grickao joj je usnu sve dok nije otvorila usta, a onda je njegov jezik kliznuo unutra i, Bože, to je bilo još ljepše. Čvrsto je stiskala njegovu košulju i omamljeno osjećala kako je proždire, polako i požudno.

Taj se poljubac činio beskrajnim. Nije odvojio svoje usne od njenih sve dok iz nje nije iscijedio svu snagu. Klonula je na njegova prsa i zatvorila oči. Glava joj je počivala na njegovom vratu. Uzdahnula je kraj njegovog uha.

"Hoćeš li me poželjeti ponovno poljubiti?" sanjivo je šapnula.

"Ne."

"Bilo je vrlo lijepo", šapnula je.

Poljubila mu je vrat i osjetila kako je zadrhtao. Onda ju je polako odvojio od sebe.

Trenutak je bio gotov.

"Sutra ćeš uhvatiti tu kočiju, a ja se vraćam kući."

"Znam", odgovorila je. "Idem u Kansas."

"Ne ideš. Ideš u Pariz."

"Da, u Pariz."

Stavio joj je ruke na ramena i zakoračio unatrag. Izgledala je omamljeno i, dovraga, htio ju je ponovno poljubiti. Prisilio se da se okrene od nje.

"Nisam te smio poljubiti. Neće se ponoviti."

"Ne bi mi smetalo..."

"Meni bi smetalo", prasnuo je. Onda je blažim glasom rekao:

"Treseš se. Trebala bi skinuti tu mokru odjeću."

"Ne tresem se zbog hladnoće."

"Zapalit ću vatru."

To je bilo zadnje što joj je rekao u dugo vremena. Pomislila je da vjerojatno razmišlja o svojim poslovima na ranču. Imali su dug dan i to ju je iscrpilo. Zamotala se u pokrivač koji joj je dao, zaspala i nije se budila do idućeg jutra.

Doručkivali su svježu ribu, a dok je ona spremala hranu, Adam je osedlao konja. Nekoliko minuta kasnije su napustili raj. U daljini je zatutnjao grom, a nebo je postalo znamen onoga što će uslijediti.

OSMO POGLAVLJE

U Grambyju je opasnost rasla.

Ovaj lijepi mali gradić se ugnijezdio visoko u planinama. Populacija se znatno povećala prije nekoliko godina kad su kružile glasine da se u okolnim brdima i potočićima može naći zlato. Hotel Pickerman je bio sagrađen u tom zlatnom periodu, kao i mnoge druge zgrade, ali kad se ispostavilo da glasine nisu bile istinite, ljudi su napustili grad istom brzinom kojom su u njega stigli. Sada je u gradu bilo više zgrada nego ljudi.

Očajnička vremena su zahtijevala očajničke mjere. Hotel Pickerman je rijetko bio pun, ali povremeno, kad bi mu voda došla do grla, Ernest Pickerman bi udružio snage sa svojim zakletim neprijateljem Harryjem Steepleom, vlasnikom susjednog saluna. Njih dvojica bi skupili novac i platili ogromnu sumu da bi u svoj grad primamili zabavljače. Ono što je njihovu suradnju činilo nevjerojatnom je bila činjenica da su Pickerman i Steeple godinama pokušavali ubiti jedan drugoga. Nijedan nije mogao podnijeti ni pogled onoga drugoga, ali posao je bio posao, u tome su se slagali. Bili su u stanju odgoditi svađu dok napune džepove. Sklopili su

džentlmenški dogovor, ali pošto nisu bili džentlmeni, pravila ponašanja se nisu primjenjivala.

I Pickerman i Steeple su hodali po tankom ledu, zajedno s ostalim građanima Grambyja. Prošloga mjeseca su njih dvojica čak dvaput skupljali novac da dovedu zabavljače i oba se puta zabavljači nisu udostojili ni pojaviti. Ni jednom od dvojice vlasnika nije palo na pamet da ljudima vrati novac, što ih je učinilo iznimno nepopularnima u očima građana. No, Pickerman i Steeple su se namjeravali iskupiti svojim najvećim planom dosad.

Adam i Genevieve su slučajno ušli u grad baš na dan kad je gospođica Ruby Leigh Diamond - zabavljačica posebne vrste, kako su je nazivali - trebala nastupiti u salunu "Gold and Glitter". Građani Grambyja su bili sumnjičavi jer su mislili da će opet biti prevareni, ali ipak su unaprijed platili ulaznice u nadi da će se Ruby Leigh ipak pojaviti. Glas o tom nastupu se širio poput zaraze i u grad su navirali ljudi iz mjesta udaljenih čak pedeset milja. Bili su voljni platiti basnoslovnu sumu samo da bi bar na trenutak bacili pogled na Rubyne spektakularne noge.

Dvojica nespretnih organizatora su davali sve od sebe da cijeli događaj prođe bez problema. Pickerman će Ruby Leigh osobno otpratiti od kočije do hotelske sobe. Kada se odmori i spremi, otpratit će je do ulaza u salun, gdje će je čekati Steeple, a onda će je predati njemu na brigu. Nijedan od njih više od deset godina nije stupio u prostorije onog drugog, a čak ni par veličanstvenih nogu ih nije mogao navesti da prekinu tu važnu tradiciju.

U Grambyju je bilo okretište kočija. Kočija je iz Salt Lakea dolazila jednom tjedno, u Grambyju bi se okrenula i krenula natrag. U utorak ujutro je kočija stigla točno na vrijeme, u deset sati ujutro. Pickerman je bio spreman. Pomolivši se, stupio je na ulicu i spremio se otvoriti vrata. Na obrvama i dlanovima mu je izbijao znoj, a usta su mu se punila slinom zbog spoznaje da će biti prvi muškarac u Grambyju koji će ugledati Rubyne veličanstvene noge kad izađe iz kočije.

Nažalost, Rubyne se noge nisu pojavile, kao ni ostatak njenog tijela. Pickerman je na trenutak odbio prihvatiti činjenicu da ona nije unutra. Provirio je u kočiju da se uvjeri da se nije negdje zaglavila. A onda je počeo psovati i pljuvati. Čim je primijetio kako nekolicina ljudi žuri prema kočiji, obuzela ga je panika. Zalupio je vratima, doviknuo vozaču neka krene, a onda je utrčao u hotel.

Odmah je sazvan sastanak. Dva vlasnika su se srela u prolazu između njihovih vlasništva da se dogovore što će učiniti. Znali su da će ih objesiti na najbliže drvo ukoliko ne zadovolje ljude i grozničavo su pokušavali smisliti prihvatljivu priču. Nažalost, iako su udružili glave, još uvijek nisu imali dovoljno mozga da smisle nešto suvislo.

I tako su lagali. Svima koji su toga dana stupili u hotel ili salun je bilo rečeno daje Ruby Leigh Diamond već stigla. Do šest sati uvečer je Pickerman promijenio tri rupčića kojima je

brisao znoj s obrve. Steeple je na stopalima imao po dva žulja koja je zaradio koračajući svojim salunom u novim cipelama. Zaključio je da je jedini način da izbjegne omču oko vrata taj da okrivljuje Pickermana i upuca ga poput bijesnog psa prije nego što istina dođe na vidjelo. Ironično je bilo što je i Pickerman došao na istu ideju.

Uzeli su svoje pištolje i susreli se izvan grada, u polju s rajčicama koje je pripadalo Tommyju Murphyju. Bili su toliko zauzeti nastojanjima da ubiju jedan drugoga da su gotovo dopustili da njihova zlatna prilika projaše pored njih. Pickerman je slučajno iskočio ispred stijene iza koje se skrivao s namjerom da upuca Steeplea u stražnjicu, pošto je to bila najveća i najvidljivija meta. A onda je krajičkom oka ugledao lijepu ženu na konju. Proglasio je trenutačno primirje mašući svojim vlažnim rupčićem, a drugu ruku, u kojoj je držao pištolj, je uperio u lijepu ženu u daljini. Steeple je odmah shvatio Pickermanov plan.

"Spašeni smo", doviknuo je.

"Ona bi mogla biti naša mana s neba", viknuo mu je Pickerman.

Ujedinjeni, vratili su svoje pištolje u hlače i potrčali da je presretnu prije nego što im umakne. Trčali su tako brzo da su im pete udarale u stražnjicu. Kada su dotrčali do prašnjave ceste koja je vodila u grad, ugledali su Adama i ukočili se. Steeple je podignuo ruke u zrak da Adamu dade do znanja da nema nikakvih zlih namjera. Pickerman je obrisao obrvu, ali je oprezno zadržao pogled na ženinom suputniku.

"Čekajte, gospođice", uzviknuo je Steeple. "Imamo prijedlog za Vas."

"Zaradit ćete novac", zaurao je Pickerman.

Genevieve je pritegnula uzde. Adam je odmahnuo glavom i rekao joj da nastavi jahati.

"Nisi li barem malčice znatiželjan?" upitala ga je dok je čekala da je dvojica neznanaca dostignu.

"Ne", odgovorio je.

"Spomenuo je novac", rekla je. "Ti ga sigurno više nemaš mnogo, a ja nemam ni novčića. Bilo bi glupo da ih ne saslušam", dodala je.

Adam nije mogao vjerovati.

"Uopće nemaš novca?"

"Ne, ja..."

"Poklonila si ga, zar ne?"

"Ne, zašto misliš..."

"Jesi li?" ustrajao je.

"Zapravo, jesam. Morala sam", uzviknula je. "Da si vidio..."

Htjela mu je ispričati o paru kojeg je prekjucher sreća na putu i o očajnim okolnostima u kojima su se našli, ali joj Adam nije pružio priliku za to.

"Morala si ga dati? Jesu li te opljačkali?"

"Ne..."

"Ne mogu vjerovati da si tek tako profučkala..."

"Taj im je novac trebao više nego meni", prekinula ga je. "I ne fućkam ja ništa."

Duboko je, smireno udahnuo.

"A kako si točno namjeravala doći u Salt Lake?"

Okrenula se prema njemu.

"Odjahat ću tamo na svom konju ili ću ga prodati i tim novcem kupiti kartu za kočiju. Razmišljala sam o tome", dodala je.

"A ako ne budeš dobila dovoljno novca za kartu?" upitao je.

"Onda neću prodati konja."

"A što je s hranom i spavanjem i..."

"Adame, smiješno je što se ljutiš. Uvijek mogu naći posao", uvjerala ga je.

Pažnju joj je privuklo Pickermanovo puhanje i stenjanje. On je prvi stigao do nje. Steeple ga je pratio u stopu. Adam je instinktivno povukao pušku u krilo. Cijev je bila uperena u njih

dvojicu. Tada im je naredio da se odmaknu od nje. Nisu ga ni pogledali. Obojica su se zaneseno zagledala u Genevieve. Pickerman je nabacio uvod.

"Kako bi Vam se svidjelo da zaradite dvadeset dolara?"

Steeple ga je žestoko gurnuo u rebra i nasmiješio se kad je ovaj zastenjao.

"Mogao si je dobiti za deset", promrmljao je.

Genevieve je pogledala Adama da vidi kakva je njegova reakcija na tu dvojicu. Njegov izraz lica je odavao samo blagi prezir. Ona je pomislila da su čudni i da izgledom predstavljaju potpunu suprotnost. Prvi je bio visok i mršav i činilo se kao da ima problema sa znojenjem. S lica mu se cijedio znoj. Drugi je bio nizak i debeo. Činilo se da on ima problema s hodanjem jer je primijetila kako se mršti i premješta s noge na nogu.

"Što točno imate na umu, gospodo?" upitala je.

Steeple joj je odgovorio.

"Želimo samo da provedete jednu večer zabavljajući neke ljude."

Adam je eksplodirao.

"Dosta", zarežao je. "Genevieve, odlazimo. A što se tiče vas dvojice..."

Pickerman je podignuo ruke.

"Nije tako kako je zazvučalo. U škripcu smo, u teškom škripcu, a ako nam gospođica ne pomogne, sigurno ćemo biti obješeni."

Steeple je žustro kimnuo glavom.

"Vlasnik sam saluna pokraj njegovog hotela", rekao je, kimnuvši prema Pickermanu.

"Imam zbilja veliku pozornicu i ponekad ovamo dođu slavni zabavljači. Obojica smo primijetili Vaše lijepe gležnjeve, gospođice, i nadamo se i molimo da je i ostatak Vaših nogu isto tako lijepo oblikovan."

"Nećete gledati njene noge", prasnuo je Adam.

"Steeple, začepi, jer svaki put kad otvoriš usta samo naljutiš gospodina. Pusti me da im ja kažem", zahtijevao je Pickerman. Zastao je da obriše lice rupčićem pa rekao:

"Zaista smo u velikoj nevolji, gospođice. Prošli mjesec smo već dvaput razočarali ljude jer se zabavljači koje smo pozvali nisu pojavili. Sada se to opet dogodilo. Skupili smo novac i pozvali gospođicu Ruby Leigh Diamond da dođe pjevati i plesati u salun. Postavili smo plakate po cijelom gradu i tako privukli ljude, i zamislite što se dogodilo? Nije došla. Za otprilike sat i pol će ljudi postati sumnjičavi. Brzo će shvatiti što se dogodilo ako se ona ne pojavi na pozornici."

"I ja mislim da hoće", složila se.

"Sve što morate učiniti je pretvarati se da ste Ruby", zamolio ju je Steeple.

"Ruby Leigh Diamond? To joj ne može biti pravo ime", rekla je susprežući smijeh.

"Alice", izbrbljao je Pickerman. "Zove se Alice O'Reilly."

"Onda je Irkinja."

"Da, gospođice, Irkinja je."

Genevieve se nasmiješila.

"Ja nisam Irkinja", rekla je tiho. "Moji su preci došli iz Afrike. Sigurno ste to primijetili. Zaboga, ne mislite valjda da će itko povjerovati da sam ja Ruby Leigh Diamond? Jeste li poludjeli?"

"Oprostite, gospođice, ali mislim da ne shvaćate težinu našeg položaja. Izgubit ćemo glavu ako ne nađemo lijepu damu koja će se pojaviti na pozornici", zajecao je Steeple.

"Možemo Vam dodijeliti neko drugo umjetničko ime. Možda Opal ili Emerald?"

"Zovem se Genevieve. Što bih točno trebala raditi na pozornici?"

"Zar ne shvaćate? Nas zapravo nije briga što ćete Vi raditi. Zaista ste lijepi i ako se malo zavrte nekoliko puta i zanišete bokovima, ljudi će dobiti ono što su platili."

"Jesi li spremna za pokret?" upitao je Adam.

Odmahnula je glavom.

"Čini se da su ova gospoda zaista u škripcu. Ako im pomognem, možda ću im spasiti život."

"Da, gospođice, potpuno ste u pravu", složio se Pickerman.

Osjećala je sažaljenje prema njima, ali ju je istovremeno veselila mogućnost brze zarade. Bila je to primamljiva ponuda. No, ipak ju je mučila jedna dilema.

"Ja pjevam, ali samo u crkvi", objasnila je.

"Ona pjeva, Pickermane", uzviknuo je Steeple. "To je znak, kažem ti. Poslana je da nas spasi."

"Eto", rekao je Steeple. "Pjevate. Onda ćete tako nastupiti."

"Znate li se okretati?" htio je znati Pickerman.

Adam je odmahivao glavom. Ignorirala ga je i upitala:

"Je li okretanje važno?"

Steeple je slegnuo ramenima.

"Pretpostavljam da jest. Ljudi će htjeti vidjeti Vaše gležnjeve."

Pogledala je Adama, ugledala mrk izraz njegova lica i znala je da je njegov bijes dosegnuo kritičnu točku.

"Mislim da se neću vrtjeti i njihati, ali voljela bih zaraditi trideset dolara. Pjevat ću za tu sumu i ni za dolar manje."

Vlasnici nisu oklijevali. Steeple joj je stisnuo ruku.

"Dogovoreno, gospodična."

"Mogu li dobiti novac unaprijed?" upitala je.

"Čim stupite na pozornicu, predat ćemo novac Vašem pratitelju", rekao je Steeple i kimnuo Adamu.

"On će vas upucati ako mu ne budete platili", rekla je Genevieve slatko.

Pickerman se okrenuo prema Adamu.

"Nećete morati nikoga upucati. Platit će."

"Sada Vas još samo moramo prokrijumčariti na stražnja vrata saluna tako da ljudi ne primijete da ste tek stigli."

"Nikada nisam bila u salunu", primijetila je.

"Onda će Vam ovo biti novo iskustvo", rekao je Pickerman.

Adamovo se strpljenje iscrpilo.

"Genevieve, ovo je sada moja odluka. Nećeš pjevati gomili pijanaca."

"Tamo će možda biti i žena", obećao je Steeple.

"Adame, imaj malo suosjećanja", rekla je Genevieve. "Ova gospoda trebaju moju pomoć."

Pickerman i Steeple su složno kimnuli, nalikujući pritom na par purana.

"Ljudi će razumjeti ako im kažu istinu", rekao je Adam.

"Ne možemo im reći da se Ruby nije pojavila. Objesit će nas", ustrajao je Steeple.

"Imate li u gradu šerifa?" upitala je Genevieve.

"Imamo, gospođice", odgovorio je Pickerman. "Ali on danas nije u Grambyju. Krenuo je u Middleton čim je čuo da je tamo opljačkana banka. No, ljudi tamo neće trebati njegovu pomoć jer su se tamo već uputila dva državna šerifa. Oni će brzo uhvatiti lopove."

"Ali, Middleton je udaljen par sati. Dok se šerif vrati, već ćemo posjetiti nekog stabla", rekao je Steeple.

"Naplatili ste karte, zar ne?" upitao je Adam.

"Jesmo", potvrdio je Steeple.

"Onda im dajte povrat novca."

Izgledali su užasnuti tom idejom.

"Ne bismo to mogli učiniti", rekao je Pickerman.

"To nije dobro za posao", upao je Steeple.

Adam ih je pokušavao urazumiti. Genevieve je i dalje suosjećala s njima.

"Gospođice Genevieve, imate li možda nešto zgodno što biste mogli obući za nastup?"

Nasmiješila se.

"Imam upravo tako nešto."

DEVETO POGLAVLJE

Obukla je svoju omiljenu crkvenu haljinu boje svježeg maslaca. Nosila je i pripadajući široki šešir, rukavice i cipele u istoj boji. Haljina je imala duge rukave i pokrivala joj je i gležnjeve i vrat. Time je ispunila Adamove zahtjeve. No, on ipak nije bio zadovoljan kad ju je vidio dotjeranu u najboljoj nedjeljnoj odjeći. Ni Pickerman i Steeple nisu bili zadovoljni. Izmjenjivali su se u molbama da obuče nešto drugo.

Adam je inzistirao da odsjednu u pansionu izvan grada. Nije imala vremena da se ode tamo presvući pa se na kraju presvukla u Steepleovoj ropotarnici iza pozornice. Natjerala je Pickermana da stražari ispred vrata, ignorirajući njegove proteste što je zbog toga prekršio sveti zavjet da nikada neće ući na Steepleov posjed. Adam i Steeple su čekali blizu pozornice. Kad je izašla i upitala Adama kako izgleda, zatresao je glavom i rekao joj da će mamiti muškarce ako bude nosila tako smjelu haljinu. Dok ju je Steeple molio da barem zavrne rukave, Adam joj je prišao, podignuo bradu i zakopčao joj gornja dva gumba. Znala je da se on ljuti što ju nije uspio nagovoriti da se predomisli. On je znao da je ona nervozna jer je osjetio kako se trese.

"Nije prekasno da odemo", šapnuo je.

Približila mu se i pokušala se nasmiješiti.

"Malo sam nervozna", priznala je.

Privukao ju je u zagrljaj i odupro se nagonu daje prodrma i tako pokuša urazumiti.

"Idemo onda. Nemaš što tražiti u salunu. Previše si uglađena za ovakvo mjesto."

Pomislila je da je lijepo od njega što je to rekao.

"Jesam li?" upitala je.

"Idemo."

Zatresla je glavom.

"Radi se o trideset dolara", opet ga je podsjetila. "Mogla bih ti vratiti ono što ti dugujem."

"Ništa mi ne duguješ."

"Natjerala sam te da daš svoj novac obitelji Meadows, sjećaš se?"

Približio je glavu njenom uhu da bi ga mogla čuti usprkos buci koja se čula s druge strane pozornice.

"Nisi me natjerala ni na što. Sam sam to htio učiniti."

"Zaboga, sad nije vrijeme za slatko šaputanje u uho. Imamo posla", uzviknuo je Steeple.

"Publika zvuči... nestrpljivo", šapnula je.

"Nije to publika, to je rulja", prasnuo je Adam.

Steeple je zgrabio Genevieve za ruku.

"Ako će Vas pustiti, pokazat ću Vam gdje ćete čekati."

Odvodio ju je od Adama i poveo je na lijevu stranu pozornice, iza crvene baršunaste zavjese. Čvrsto je zgrabila Adamovu ruku i nije ga htjela pustiti. On ju je uporno nagovarao da se predomisli, ali uhvatila ju je takva panika da nije čula ni riječi.

Buka je postala zaglušujuća. Samo ju je ponos sprečavao da podigne suknju i pobjegne na sigurno. Dala je svoju riječ i namjeravala ju je i održati.

Pokušala je pogledati publiku, ali Steeple je shvatio što namjerava i požurio stati ispred nje.

Gomila je postajala nemirna. Počeli su skandirati ime Ruby Leigh Diamond i lupati šakama po stolovima. Bacali su prazne boce viskija u zid i na pozornicu. Buka je bila zastrašujuća.

"Zvuče... nestrpljivo", rekla je Genevieve kad je začula oštri prasak.

"Ruby... Ruby... Ruby", urlala je gomila.

"Još uvijek im niste rekli da Ruby nije došla?" upitao je Adam.

"Sada ću im reći", obećao je Steeple. Okrenuo se prema Genevieve.

"Kad Vas najavim, bend će početi svirati i izaći ćete."

"Čekaj", uzvicknula je kad se okrenuo da ode. "Što će svirati?"

Steeple se nasmiješio.

"Pa sad, to nitko baš točno ne zna. Elvin će povesti na klaviru, a dvojica violinista koje sam unajmio će shvatiti što svira i pratiti ga."

"Ali, koju pjesmu će svirati?"

"Je li to važno?"

"Da", promucala je.

Potapšao ju je po ruci.

"Bit će sve u redu", obećao je.

Želudac joj se grčio. Pomislila je da joj lice vjerojatno zeleni. Usudila se baciti pogled na publiku i odmah je to požalila. Dvojica muškaraca su visjela s balkona, a obojica su izlijevala boce alkohola na nemirnu gomilu dolje. Zakoračila je unatrag i sakrila se na Adamovim grudima.

"O, Bože", šapnula je.

Adam nikada u životu nije bio toliko frustriran. Zašto Genevieve mora biti tako tvrdoglava? Nije li bila svjesna da će gomila rastrgati cijelu prostoriju čim čuje da Ruby neće nastupiti?

"Želiš li još uvijek nastaviti s ovom glupošću?"

Prije no što mu je stigla odgovoriti, do njih je dotrčao Pickerman.

"Bolje ti je da izađeš", rekao je Steepleu. "Fargus se ljulja na tvom lusteru, a razroki Harry ga pokušava zauzeti lasom. Obojica su mrtvi pijani."

Adam je posegnuo preko Gene vie vinog ramena i zgrabio Steeplea za okovratnik.

"Ako joj se itko približi dok bude nastupala, upucat ću ga. Jesi li shvatio?"

Steeple je žustro kimnuo, a onda požurio na pozornicu. Genevieve je zadržala dah u iščekivanju reakcije kad gomila čuje da Ruby nije tamo. Steeple je podigao obje ruke i mahao pokušavajući smiriti publiku. Uslijedilo je zatišje. Fargus je pustio luster i sletio na stol pokušavajući zauzeti svoje mjesto. Razroki Harry je ispustio uže i sjeo kraj prijatelja. Glasno je podignuo. Gomila je prasnula u smijeh, ali je utihnula čim im je Steeple dao znak.

"Gospodo, rekao sam vam da će Ruby Leigh Diamond danas nastupiti..."

Naglo je zastao. Gomila se nagnula naprijed i nestrpljivo čekala da nastavi. Steeple cijelu minutu nije ništa rekao. Jednostavno je stajao na sredini pozornice, ljuljajući se s noge na nogu i smiješio se publici. Sekunde su prolazile, a jedini zvuk koji se čuo je bilo škripanje Steepleovih novih cipela.

Publika je uskoro postala nestrpljiva. Šapat negodovanja se začuo u dnu saluna i širio se poput vala. Upravo kad se Fargus okrenuo prema lusteru, a njegov prijatelj počeo hvatati uže, Steepleovim se licem proširio blijedi osmijeh.

"Obećao sam vam Ruby Leigh Diamond", povikao je. "I evo je."

Slavodobitno se naklonio Genevieve i dao Elvinu znak da počne svirati. Tada je potrčao na suprotni kraj pozornice kao da ga gone vrazi. Čučnuo je iza zavjese, ali je zirkao iza zavjese da vidi reakciju publike.

Pickerman je predao Adamu trideset dolara, sažaljivo pogledao Genevieve i naglo je gurnuo naprijed, a onda je potrčao naći mjesto gdje bi se mogao sakriti.

Adam je zurio u Steeplea.

"Ubit ću tog kujinog..."

Prekinula ga je.

"Ovo će zaista biti avantura", šapnula je.

Ispravila je ramena, prisilila se nasmiješiti, a onda je polako krenula na pozornicu. Adam je krenuo s njom. Istupio je naprijed da bi ga svi mogli dobro vidjeti. Polako je podignuo pušku, namjestio prst na otklonac i uperio cijev u gomilu. Njegova poruka nije bila diskretna. Prvi čovjek koji se usudi pokazati svoje razočaranje očitom činjenicom da Genevieve nije

Ruby će biti upucan. Da oružje i nije bilo dovoljno upozorenje, njegovo bi lice bilo. Izgledao je loše raspoložen i više nego voljan pucati. Ispostavilo se da te mjere opreza nisu bile potrebne.

Ostavila ih je bez daha. Kad su je vidjeli onako lijepu, u najboljoj nedjeljnoj odjeći, ostali su zapanjeni i bez riječi. Zurili su u nju otvorenih usta. Elvin je prestao svirati, a violinisti su spustili gudala i zagledali se otvorenih usta, kao i svi ostali u salunu, u ljepoticu na pozornici.

Ona je bila očajno nervozna. Panično je mislila da u neke avanture ipak nije pametno ulaziti. Morala je biti luda kad je odlučila ovo učiniti. Adam je bio u pravu. Bila je glupa.

Okrenula se s namjerom da ode i ugledala ga kako stoji iza nje s podignutom puškom i zastrašujućim izrazom na licu koji bi nekoga slabijih živaca natjerao da vrisne. Nije namjeravao dopustiti ni da joj padne dlaka s glave. Opet se okrenula publici i široko se nasmiješila. Koljena su joj klecala, želudac joj se grčio i grlo joj je bilo suho, ali sve o čemu je mogla razmišljati je bila činjenica daje Adam štiti.

Zar je uopće bilo čudno što je voljela tog čovjeka?

Nešto je smrdjelo. Bio je to miris viskija koji ju je okruživao. Pogledom je obuhvatila dvoranu i vidjela prazne boce na stolovima i podu. Njena publika je bila pijana, sram ih bilo, i odjednom joj se sve previše zgađilo da bude nervozna.

Gomila se pomalo oporavljala od prvotnog šoka. Neki muškarci su joj se smiješili; drugi su se mrštili. Nije bila ona koju su očekivali, ali prije no što su se dospjeli uzrujati što je Steeple zamijenio zabavljačice, počela je pjevati.

Od tog trenutka ih je držala u šaci. Da to Adam nije vidio svojim očima, ne bi povjerovao. U roku od nekoliko minuta je pijane grubijane pretvorila u nasmiješene plačljivce.

Pjevala je jednu od crkvenih pjesama, "Dođite grešnici, siromasi i ubogi". Stihovi su odgovali profilu publike. Njen je glas bio tako bogat i snažan da je milovao publiku i smirio zvijer u njima. Jedan po jedan, muškarci su počeli slušati stihove i saginjali glave. Nekoliko ih je odmaknulo čaše s viskijem. Drugi su uzeli rupčice i brisali suze.

Do kraja pjesme, svi su zaplakali. Adam se povukao natrag i spustio pušku. Htio se nasmijati, njihovu je reakciju smatrao tako bizarnom, ali nije se usudio jer se bojao da će taj zvuk poremetiti opće raspoloženje u salunu. Naravno, znao je zašto je izabrala tu pjesmu. Htjela ih je posramiti, a sudeći po tresenju njihovih ramena i kimanju glava, bilo je očito da je uspjela.

Druga pjesma se zvala "Moja sveta majko, daj mi nadu" i još je jače pogodila emocionalnu žicu publike. Kad je došla do kraja treće kitice, jedan muškarac je počeo ridati tako glasno da ga je prijatelj morao ušutkivati.

Steeple se uspaničario čim je primijetio da nitko ne kupuje ni ne pije njegov skupi alkohol. Istupio je naprijed da privuče Genevievinu pažnju, a kad gaje pogledala, počeo je pucketati prstima i davati joj znakove da ubrza ritam.

Adam se u tom trenutku nasmijao. Nije više mogao suzdržavati smijeh. Genevieve se nasmiješila Steepleu i počela pjevati još jednu pjesmu o smrti i iskupljenju i grešnicima koji su napokon vidjeli svjetlo i pokajali se.

Adam je slutio da je izmišljala stihove dok je pjevala jer se nisu rimali, ali činilo se da je on bio jedini koji je to primijetio.

Steeple je očajnički čupao kosu jer je gubio velik novac zbog toga što ona nije surađivala. Skakutao je na kraju pozornice da joj pokaže da mora pjevati nešto veselije. Ignorirala ga je i nastavila dovoditi publiku u ekstazu pokajanja. Jedan joj je muškarac plačljivo doviknuo da opet otpjeva onu lijepu pjesmu o njegovoj mami. Steeple je panično odmahivao glavom prema Genevieve, ali ona jednostavno nije mogla odbiti taj zahtjev i ponovno je počela pjevati tu tužnu pjesmu.

Kad je završila, publika je pljeskala i ridala, a Harry Steeple je briznuo u plač. Počelo ju je boljeti grlo i odlučila je otpjevati još jednu, posljednju pjesmu, a onda se oprostiti. Unijela je

svoje srce i dušu u slatku, nadahnjujuću duhovnu pjesmu. Ta pjesma je oduvijek bila omiljena pjesma njenog oca i publika je na melodiju i stihove reagirala isto onako kako je i on običavao. Lupali su nogama o pod i pljeskali prateći ritam.

Njen glas je upravo dosezao vrhunac u posljednjoj kitici kad je primijetila kako se vrata saluna otvaraju. Trojica muškaraca su se progurala unutra.

Jedan od njih je bio Ezekiel Jones.

Sledila se. Tako je naglo prestala pjevati da se činilo kao da joj je netko oštricom sasjekao glas. Trgnula se, pogleda još uvijek prikovanog na Ezekiela, i ukočila se na mjestu. Zurila je u svjetlucave oči samog vruga, ali se nije mogla okrenuti ili pomaknuti. Trenuci su se činili kao vječnost. Strah ju je paralizirao. Stisnula je šake, stajala na mjestu i promatrala kako se Ezekiel polako probija kroz gomilu. Uporno si je govorila da bježi, bježi, bježi. Ta panična misao je napokon probila njenu omamljenost. Okrenula se prema Adamu i potrčala prema njemu, ali u istom trenutku je zastala.

Vidio je paniku u njenim očima i zakoračio prema njoj. Istovremeno je podignuo pušku i promatrao publiku pokušavajući otkriti prijetnju.

Odmahnula je glavom. Ne, nije mogla otići k njemu. Neće ga dovesti u takvu opasnost. Šakali su joj se približavali i Adam će je pokušati zaštititi. Nije mogla riskirati da Adam nastrada i nije nimalo sumnjala da bi Ezekiel bio u stanju ubiti ga.

Žestoko se tresla kad se okrenula prema Steepleu i potrčala. Šešir joj je ostao na pozornici. Steeple ju je pokušao zgrabiti dok je prolazila pokraj njega, ali bila je prebrza, a on je bio previše iznenađen njenim naglim odlaskom.

Vreća joj je bila na stolici pokraj ropotarnice. Dohvatila ju je u trku. Istrčala je kroz stražnja vrata, našla se u uličici i pokušala odlučiti na koju će stranu bježati.

Adam je upravo bio dotrčao do vrata kad se napokon odlučila i potrčala. Zazvao ju je i znao da ga je čula jer je oklijevala prije no što je potrčala i nestala iza ugla. Krenula je prema glavnoj ulici i bio je prilično siguran da je krenula prema staji s namjerom da dođe do svog konja i napusti grad.

Počeo je trčati za njom, ali baš kad je stupio u uličicu, čuo je kako su zaškripala stražnja vrata saluna i brzo se sklonio u sjenu iza gomile sanduka. Netko u toj gomili ju je prestrašio, a on je bio odlučan u nakani da otkrije tko i zašto. Nije se brinuo da će mu Genevieve pobjeći jer će je na mjesečini lako naći, čak i ako napusti grad.

Njegovo je strpljenje uskoro bilo nagrađeno. Trojica najružnijih i najzloćudnijih muškaraca koje je ikada vidio su protutnjali pored njega. Dvojica su bili krupni i nezgrapni, a uskoro je postalo očito da primaju naredbe od trećeg muškarca. On je bio niži i deblji, obučen poput državnika na sprovodu.

Adam je pogodio da su nasilnici u službi državnika. Kad je zastao da zapali cigaru, zastala su i druga dvojica.

"Hoćete li da je uhvatim, velečasni?" upitao je viši nasilnik.

"Nema žurbe", odgovorio je velečasni jasnim južnjačkim naglaskom.

"Kuja mi ovoga puta neće pobjeći", pohvalio se. "Sada je imam, hvala Bogu. Rekao sam ti, Hermane, da će mi Bog pokazati put. Nisam li?"

"Jeste, velečasni, rekli ste mi", složio se Herman.

Stupio je na mjesečinu i sada je Adam uspio dobro pogledati Hermanovo lice. Čelo mu se ispupčilo iznad obrva, nos mu je bio iskrivljen, nesumnjivo zbog mnogih lomova, a na obrazima je imao ožiljke koji su očito bili rezultat tučnjava s nožem. Izgledao je upravo onako kakav je i bio, poput razbojnika, a tako je izgledao i njegov prijatelj.

"Ako odbije poći s Vama, što želite da Lewis i ja učinimo?" upitao je Herman.

Prije no što je velečasni stigao odgovoriti na pitanje, Lewis je stupio naprijed.

"Želite li da je ozlijedimo?" upitao je uzbuđeno.

"Vjerojatno", odgovorio je velečasni ravnodušno.

Dao je znak svojim plaćenicima da mu se maknu s puta i zakoračio na ulicu.

"Dođite, dečki. Bog pomaže onima koji si sami pomognu."

Adam je dovoljno čuo. Tiho je slijedio trojicu muškaraca uz salun i hotel, ali je onda skrenuo i krenuo prečicom između zgrada, skraćujući tako put do staje za polovicu. Nečujno je ušao unutra i stavio zasun na vrata. Čuo je Genevieve prije nego što ju je vidio. Zadihano je pokušavala namjestiti sedlo na svoju kobilu.

"Nekamo si krenula?" povikao je.

Poskočila je i glasno vrisnula. Okrenula se i ugledala ga kako stoji točno iza nje. Osjećala se kao da će joj se srce rasprsnuti.

"Prestrašio si me."

"Već si bila prestrašena."

Nježno ju je maknuo s puta i nastavio sedlati njenog konja. Radio je brzo i tiho. Uzela je svoju vreću za spavanje i gužvala je u rukama dok je čekala da je pita za objašnjenje.

Nije rekao ni riječi. Kad je završio, okrenuo se prema njoj, vidio kako drži vreću za spavanje i savjetovao joj da je ostavi.

"Zaboga, neću to učiniti", povikala je.

Nije se imao vremena svađati s njom.

"Onda je sveži iza sedla."

Otišao je do svog konja i brzo ga osedlao. Pratila ga je i stala pored njega, još uvijek držeći u rukama vreću za spavanje.

"Ne možeš ići sa mnom", rekla mu je odlučno.

"Naravno da mogu", odgovorio je. Glas mu je bio tvrd, što joj je pokazalo da namjerava biti tvrdoglav.

"Molim te, poslušaj me. Ne možeš sada poći sa mnom. Mogao bi nastradati."

"A ti?"

"Ne želim da pođeš sa mnom."

"Šteta."

"Adame, molim te. Preklinjem te. Otiđi."

"Ne"

prasnuo je. "Ostajemo zajedno. Zapravo, jedva čekam da krenemo. Ne mogu dočekati da se nađemo nasamo da mi opet možeš reći kako nemaš nikakvih problema. Nisi li mi to rekla, Genevieve?"

Pognula je glavu.

"Znam da se ljutiš na mene."

"Ne, ne ljutim se", odgovorio je. "Ljutnja me je odavno prošla."

Počela mu je nešto govoriti, ali je podignuo ruku i ušutkao je. Netko je snažno gurao prednja vrata. Genevieve se okretala prema vratima kad ju je Adam zgrabio. Nije bio nježan kad ju je gurnuo iza sebe u kut staje. Zgrabio je pušku, napeo je i čekao.

Vrata su se bučno razletjela i u staju je utrčao Herman. Lewis gaje pratio u stopu. Stali su svaki na svoju stranu staje i pažljivo promatrali unutrašnjost.

Unutra je ušetao Ezekiel Jones.

"Bože, Bože, kako je tu mračno. Gdje se skrivaš, djevojko? Znam da si tu. Možda bih trebao upaliti svjetiljku i malo pogledati uokolo. Uvijek sam se volio igrati skrivača kad sam bio mali."

Adam je osjetio kako Genevieve drhti. Pokušavala ga je zaobići, ali ju je on onemogućio stisnuvši je jače u kut. Bio je odlučan u namjeri da je zaštiti, čak ako ona to i nije htjela. Kad ga je šapćući zamolila da spasi sebe, odmahnuo je glavom. Nije se usudio okrenuti se prema njoj jer je morao držati oko na Ezekielovim prijateljima koji su polako i temeljito pregledavali staju.

Približavali su se. Ezekiel je čekao kod vrata.

"Tko se nije skrio, magarac je bio", uzviknuo je pjevuckavo. "Bojiš li se, djevojko? I trebaš se bojati. Nitko ne ljuti Ezekielu Jonesa, a da na svojoj koži ne osjeti Božji gnjev."

"Treba nam svjetla", doviknuo je Lewis.

Ezekiel je zapalio šibicu. Taj je zvuk u posvemašnjoj tišini zazvučao poput eksplozije. Upalio je svjetiljku i pustio je da se ljuđa. Onda se okrenuo i zatvorio vrata.

"Ne bih volio da netko upadne i zasmeta nam", povikao je. "I ne bih volio da mi opet pobjegneš, gospođice Genevieve. Ovdje nema prozora kroz koje bi mogla pobjeći, zar ne?"

Herman se prišuljao do njih i iznenada se uspravio. Našao se oči u oči sa Genevieve. Nije imala vremena da vikne i tako upozori Adama, ali upozorenje nije bilo potrebno. Adam ga je primijetio u istom trenutku kad i ona. Bio je mnogo brži od njega. Žestoko ga je kundakom puške udario u glavu. Herman je izgledao zapanjeno, a onda je preokrenuo očima i bučno se stropoštao na pod. Lewis je čuo buku i potrčao prema njima. Zaustavio se čim je ugledao pušku koja je bila uperena u njega.

Ezekiel je polako prišao i stao pokraj svog plaćenika. Uozbiljio se kad je ugledao Adama, ali je mrku grimasu munjevito zamijenio osmijehom.

"Tko ste Vi, gospodine?"

"Ne tiče te se", odgovorio je Adam.

"Imam nezavršenog posla sa ženom koju skrivate iza leđa, ali se ne želim svađati s Vama. Ako mi je predate, možete ići i neće Vam se ništa dogoditi."

"Ne idem ja nikamo, a ti joj se nećeš ni približiti."

"Isplatit će Vam se."

"Ne."

Ezekiel je ošinuo Adama pogledom punim mržnje. Kad je ponovno progovorio, glas mu je izgubio uglađeni ton.

"Štitiš ženu koja je prekršila zakon i grešnicu. Uvukla te je u svoju prevarantsku mrežu, zar ne?"

Genevieve se provukla naprijed i stala kraj Adama.

"Ti si prekršio zakon, a ne ja", povikala je.

Uperio je u nju prstom.

"Grešnica", povikao je.

"Tko si, dovraga, ti?" upitao je Adam. "I što hoćeš od Genevieve?"

Ezekiel se napuhao poput pijetla. Jednu je ruku držao na reveru kaputa i stajao kao da pozira za portret.

"Ja sam velečasni Ezekiel Jones", važno je objavio. "A ona ima nešto što pripada meni."

"Nemam ništa što pripada tebi."

"Bog će te kazniti zbog toga što lažeš, djevojko."

"Kako se usuđuješ nazivati propovjednikom. Nisi ništa drugo nego sitni lopov."

"Draga moja, kod mene nema ničega sitnog."

Opet je pogledao Adama, namjestio na lice izraz kajanja i rekao:

"Kao i sveti Pavao, i ja sam bio grešnik prije no što sam ugledao svjetlo. Želim natrag svoj novac", dodao je ljutito.

"Nemam tvoj novac", povikala je Genevieve.

Lewis je iskoračio naprijed. Adam je pucao u pod ispred njega. U lice mu je odletjela prašina, poskočio je unatrag i gotovo srušio Ezekielu. Velečasni ga je gurnuo u stranu.

"Ukrala mi je preko četiri tisuće dolara."

"Nisam", ustrajala je. "Nisam ti uzela ni novčića."

"Laže", zarežao je Ezekiel.

"Adame, vjeruješ mi, zar ne?"

"Čuo si damu. Ako kaže da nije ukrala novac, nije ga ukrala. Sada odlazi odavde dok ne izgubim strpljenje i smjestim metak u tvoju napuhanu stražnjicu."

Ezekiel je bio uporan.

"Zar ne vidiš da te je zavarala? Ona je grešnica, kažem ti, i odvući će te sa sobom u pakao ako me ne poslušáš."

"Zašto ne dovedemo šerifa i pustimo njega da odluči tko govori istinu", predložio je Adam.

"Ne", izlanuo je Ezekiel. "Nema potrebe da u ovo miješamo šerifa."

"Zbilja?" rekao je Adam.

"Moja burna prošlost me još uvijek progoni", priznao je Ezekiel. Pokušavao je izgledati pokunjeno, ali nije mu uspijevalo. "Inače bih odmah otrčao po šerifa. Bog mi je svjedok."

"Odlazi odavde", naredio je Adam.

Ezekiel se okrenuo.

"Ovo nije gotovo", siknuo je.

Lewis je pokušao doći do prijatelja koji je još uvijek ležao onesviješten, ali Adam mu to nije dopustio.

"Ostavi ga gdje jest i gubi se van", naredio je.

Ezekiel je otvorio vrata.

"Uхватit ću te, djevojko", zauriao je. "Znam kamo si krenula i, kažem ti, tamo nećeš nikada stići. Sudnji dan je blizu."

A onda je nestao u tami. Lewis je potrčao za njim. Genevieve se naslonila na zid. Bila je iscrpljena i osjetila je olakšanje. Adam joj nije dopustio da se opusti.

"Moramo izaći odavde prije nego što shvate kako nas lako mogu zaskočiti. Požuri, Genevieve. Ah, dovraga, što to radiš?"

Bacila se u njegov zagrljaj i briznula u plač.

"Hvala ti što mi vjeruješ."

Dopustio sije daje na trenutak zagrlji. Čvrsto ju je stisnuo, sagnuo se i poljubio je u čelo. Onda se odmaknuo.

"Idemo, srce."

Rukom je obrisala suze s lica i gledala ga zaneseno se smiješeći.

"Što je sad?" zagundao je.

"Nazvao si me 'srce'."

"Jesam", rekao je. "A sad kreni."

Pokušao ju je podignuti u sedlo. Odmaknula se.

"Moja vreća za spavanje", objasnila je.

Okrenula se i posegnula za njom, ali Adam je bio brži. Zgrabio je jedan kraj i zamahnuo s namjerom da je sveže iza sedla. Onda se ukočio i u nevjerici promatrao kako novčanica od sto dolara polako iz vreće pada na pod. Sletjela je između njegovih nogu. Nekoliko je sekundi zurio u nju, a onda se sagnuo i pokupio je. Nije joj rekao ni riječi, a izraz njegova lica je odavao samo blagu znatiželju kad se okrenuo da opet pogleda vreću za spavanje. Prije no što je shvatila što će učiniti, odvezao je uže na vreći i razmotao je.

Stotine novčanica se slilo poput kiše na njegova stopala. Za nekoliko trenutaka je stajao usred piramide novca. Bio je prilično siguran da zna koliko ga ima, ali je svejedno odlučio saznati točan iznos.

Polako je podignuo pogled prema njoj.

"Četiri tisuće?" tiho je upitao.

Kimnula je glavom.

"Skoro pet", rekla je. "Četiri tisuće sedamsto tri dolara, da budem točna."

"Pretpostavljam da je to Ezekielov novac."

Glas mu se tresao od ljutnje. Bio je tako bijesan na nju da je jedva govorio, ali nije mogao ne primijetiti da ne ostavlja dojam da je kriva, a ni da se kaje. Nije izgledala čak ni zabrinuto.

"Hoćeš li mi objasniti, Genevieve?"

Prekrižila je ruke.

"Nisam ukrala Ezekielov novac."

Pogledao je gomilu novca na podu, a onda je vratio pogled na nju. Dokaz je bio neoboriv.

"Adame?"

"Što je?"

"Povjerovat ćeš mi."

DESETO POGLAVLJE

Lagala mu je od trenutka kad ju je upoznao. Bar se tako činilo. Nije postojao nikakav razlog da joj sada povjeruje. A ipak joj je povjerovao. To je značilo ili da je najnaivniji čovjek na svijetu ili jednostavno to da je lud. Bez obzira na sve, vjerovao joj je.

Nije bila kradljivica. Zato je moralo postojati logično objašnjenje zašto je uz sebe imala toliki novac. Čim to bude moguće, prisilit će je da sjedne i zahtjevat će od nje da mu sve ispriča.

Nije s njom progovorio ni riječi sve dok se nisu ulogorili oko dvanaest milja južno od Grambyja. Rekao joj je da zapali vatru, a on se vratio da zametne tragove u slučaju da ih je netko slijedio. Kad se vratio do logora, ona je već bila namjestila vreće za spavanje i kuhala kavu iznad otvorene vatre.

Čekala je da se pobrine za konje i pojede večeru. Bila je sigurna da bi mu tema o kojoj su morali razgovarati pokvarila tek.

"Mislim da nije dobra ideja držati novac u bisagama jer je to prvo mjesto gdje će ga Ezekiel tražiti."

"Nadajmo se da se neće dovoljno približiti da to učini."

Osvrnulo se uokolo. Sjetio se da je spustio bisage kraj vreća za spavanje, ali tamo ih više nije bilo.

"Što si učinila s novcem?"

Pokazala je na oštru stijenu udaljenu oko dvadeset stopa od mjesta gdje su sjedili.

"Sakrila sam ga iza te stijene u grmlju."

Sjeo je pokraj nje i dodao grančica na vatru. Ponudila mu je jabuku, a kad je on odmahnuo glavom, spustila ju je u krilo.

"Možeš li razaznati prati li nas Ezekiel ili ne?"

"Ne", odgovorio je. "Naoblačilo se. Ako nas i prati, namučit će se da pronađe naše tragove."

"Zar neće vidjeti dim od vatre?"

"U ovoj magli? Ne, neće ga vidjeti."

"Zašto je ovdje tako vlažno?"

"Blizu smo Juniper Fallsa", odgovorio je. "Genevieve, što si mislila kad si sa sobom uzimala sav taj novac? Bože mili, ostavila si ga u staji s konjima."

"Nitko ne krade staru vreću za spavanje", rekla je. "Bila je sigurnija u staji nego u salunu."

Pokušavao se suzdržati da ne prasne.

"Mislim da bi ti bilo bolje da počneš objašnjavati. Ako nisi ukrala taj novac Ezekielu, odakle ti?"

"O, ukrala sam ja njemu taj novac."

Usta su mu se nesvjesno otvorila.

"Što si učinila?"

Stavila mu je ruku na koljeno pokušavajući ga smiriti.

"Ne ljuti se dok ne čuješ cijelu priču. Uzela sam taj novac Ezekielu, ali on ionako nikada nije bio njegov. Pretpostavljam da bi se moglo reći da sam ga ukrala kradljivcu. Da, upravo sam to učinila", rekla je i kimnula glavom.

"Pričaj ispočetka, ali ovoga puta želim da priča ima smisla."

"Mrzim kad mi tako naređuješ."

"Počni pričati, Genevieve."

Njegova nestrpljivost ju je iritirala. Vratila je jabuku u torbu i prekrižila ruke na krilu.

"Prevarena sam, kao i svi ostali. Sjećaš se da sam ti rekla da sam išla u istu crkvu kao i tvoja majka i da sam pjevala u zboru", rekla je. "Jednom godišnje bi se crkvenoj zajednici pridružila grupa propovjednika i naš bi župnik jednoga od njih odabrao da održi misu. Jednom takvom prilikom nam se obratio velečasni Thomas Kerriman. Zamolio nas je za pomoć i

rekao da namjerava velik broj obitelji povesti u Kansas da se tamo nastane. Te obitelji su bile u teškom položaju, Adame. Nisu imali novca, odjeće ni hrane, ali imali su volju da počnu ispočetka i izgrade novi život. Velečasni Kerriman je bio njihov Moj sije."

"Je li on bio poput Ezekiel Jonesa?"

"O, ne, bio je njegova sušta suprotnost. Poznavala sam Thomasa prije nego što je postao propovjednik. Odrasli smo u istoj župi i pouzdano znam da je dobar i častan čovjek. On nikada nikoga ne bi prevario."

"I što se dogodilo?"

"Ezekiel je također bio u crkvenoj zajednici tog dana. Istupio je naprijed i rekao Kerrimanu da zna način na koji bi mu mogao pomoći. Pokazao je na zbor i rekao da će nas voditi od grada do grada da pjevamo, ako se članovi zbora budu složili. Sva zarada od pjevanja bi otišla u Kerrimanov fond. Izdvojio je mene i rekao da bi već i samo moj glas donio veliku zaradu."

Zvučala je posramljeno.

"Imaš lijep glas, Genevieve", primijetio je Adam.

"Hvala ti", odgovorila je. "Moj otac je običavao govoriti da Bog svakome od nas daje jedan poseban dar i da odluka hoćemo li ga upotrijebiti u dobre ili u loše svrhe leži na nama. U to vrijeme nisam razumjela što je time mislio. Sada razumijem."

"Zbog Ezekiel?"

"Ne, zbog sebe. Dopustila sam mu da mi zavrti glavu komplimentima. Svidjelo mi se što me izdvojio, Adame, i počela sam sanjati o slavi i bogatstvu. Lako me je uvukao u svoj plan. U to doba sam bila puna sebe, a Ezekiel je hranio moj ponos. Vrlo se sramim osobe kakva sam postala. Ponašala sam se poput razmaženog djeteta", dodala je. "Slava mi je udarila u glavu i nije prošlo dugo vremena prije no što mi je u zboru ostala jedina prijateljica, Lottie."

"Zena koja ti je poslala brzojav."

"Da", odgovorila je.

"I tako si putovala od grada do grada pjevajući i skupljajući novac."

"Da", rekla je. "Ezekiel je postajao sve zahtjevniji. Nikad mi nije dopuštao da nekamo odem sama ili s prijateljicom. Unajmio je ljude da me čuvaju..."

"Lewisa i Hermana?"

Kimnula je glavom.

"Ezekiel mi je rekao da su oni tu da me štite, ali više sam se bojala njih nego muškaraca od kojih su me navodno trebali štititi. Još uvijek sam se tvrdoglavo držala svog sna da postanem slavna, a onda se nešto dogodilo i uvidjela sam kako plitak i prazan postaje moj život."

"Što se dogodilo?"

"Umrkla mi je majka i nisam za to saznala dok već nisu prošla dva tjedna od sprovoda. Pjevali smo u Birminghamu i jedna od njenih prijateljica je prešla cijeli taj put da mi javi. Kasnije sam saznala da je poslala brzojav Ezekielu kad mi se majka razboljela, ali ga je on sakrio od mene. Nikad mu to neću oprostiti, a ni sebi."

"Ako nisi znala..."

"Trebala sam znati", prošaptala je. "Trebala sam češće odlaziti kući daje vidim, ali bila sam tako zaokupljena svojim snovima da sam zaboravila što je zapravo najvažnije."

"Obitelj."

"Da, obitelj."

"Bi li te Ezekiel pustio da odeš?"

"Ne, ali našla bih način."

Zagrlio ju je i privukao sebi.

"Što je s tvojim ocem?"

"Umro je godinu dana prije moje majke."

Uzdahnuo je.

"Razumijem zašto želiš otići u Pariz. Tvoj djed ti je jedini ostao od obitelji, zar ne?"

"Nisam ti baš rekla istinu o djedu. On je u Parizu..."

"Ali?"

"Davno je umro. Idem tamo da mu posjetim grob."

"Zašto si me ostavila u uvjerenju da je živ?"

Brzo ga je pogledala.

"Da si znao da sam sasvim sama na svijetu, žalio bi me, a nisam htjela da se to dogodi."

Zbog nježnosti u njegovim očima se poželjela sklupčati u njegovom krilu i čvrsto priviti uz njega. Okrenula se da se odupre tom nagonu i rekla:

"Mnogi ljudi su sami, prestani me tako gledati. Želiš li čuti ostatak priče ili ne?"

"Da, želim čuti ostatak priče."

Nježno joj je mazio ruku. Nije htjela da prestane, ali čim je postala svjesna te misli, odgurnula mu je ruku.

"Kad sam čula da mi je majka umrla, htjela sam otići kući i onda me je Ezekiel počeo zaključavati u sobu. Čula sam kako je rekao Lewisu da sam ja njegova zlatna koka. Bio je to užasan period. Gubitak majke me je šokirao i naveo da stvari sagledam jasnije. Zнала sam da naganjam maglu i nisam više htjela slavu i bogatstvo. Neprestano sam razmišljala o ocu i o onome što mi je rekao. Mogu upotrijebiti svoj talent u dobre ili loše svrhe. Izbor je bio moj. Odlučila sam da ću pjevati za novac samo u najvećoj nuždi."

"Pjevala si za novac u salunu."

"Da, ali učinila sam to zbog potrebe, a ne zbog taštine, i samo sam pjevala psalme. Trebali smo novac za hranu i smještaj."

"Imaš gotovo pet tisuća dolara", podsjetio ju je.

"Ali to nije moj novac. Pripada velečasnom Kerrimanu i njegovim obiteljima."

Kimnuo je glavom da joj pokaže da shvaća.

"Reci mi kako si uspjela uzeti novac Ezekielu."

"Jednog popodneva u New Orleansu sam sjedila u vrtu lijepe stare crkvice i slučajno ugledala velečasnog Thomasa u dvorištu. Pričao je s Ezekielom i vidjela sam daje uzrujan. Ezekiel nije bio uzrujan. Smijao se i rugao Thomasu."

"Gdje je bio tvoj čuvar?"

"Lewis me trebao čuvati tog dana. Pustila sam mu da me zaključa u sobu, a onda sam se išuljala van."

"Kroz prozor."

"Da, izašla sam kroz prozor i potrčala u dvorište. Čula sam kako se Ezekiel hvali da je skupio preko četiri tisuće dolara i da neće Thomasu dati ni centa."

"A što je Thomas učinio?"

"Zaprijetio mu je da će otići vlastima, a Ezekiel je pobjesnio. Rekao mu je da će ga ubiti ako ikome išta kaže. Thomas mu isprva nije povjervovao, ali Ezekiel mu je rekao daje ubijao prije i daje spreman ubiti opet. Lewis i Herman su počeli tući Thomasa. Pao je na tlo, a onda ga je Ezekiel počeo udarati nogama. Tako sam se bojala za njega da nisam bila u stanju ni vrisnuti. Potrčala sam prema njima da ih pokušam zaustaviti, ali neki drugi ljudi su stigli prvi. Lewis i Herman su pobjegli. No, Ezekiel nije. Arogantan kao i uvijek, okrenuo se i ušetao u crkvu."

"Onda si mu odlučila ukrasti novac, zar ne?"

"Da. Otišla sam u njegovu sobu i odmah našla novac ispod madraca. Glupan je na njemu svake noći spavao. Stavila sam ga u torbu i otišla."

"Uputila si se na Rosehill?"

Odmahnula je glavom.

"Thomasa su odveli u bolnicu, a ja sam se sakrila u New Orleansu i čekala da se oporavi da mu mogu predati novac. Nisam se usudila otići ga posjetiti jer sam se bojala da će me Ezekielovi ljudi primijetiti. Kad sam napokon smogla hrabrosti da se noću došuljam do bolnice, saznala sam da je već otišao u Kansas."

"I tamo si krenula sada, zar ne?"

"Da", odgovorila je. "Kad sam otišla iz New Orleansa, krenula sam direktno u Kansas, ali onda sam se počela brinuti zbog Ezekiel. Znao je da sam vidjela što su on i njegovi ljudi učinili Thomasu i sigurno je shvatio zašto sam uzela novac. Bojala sam da će me slijediti i nije mi se svidjela pomisao da će me zaskočiti na putu."

"I tako si došla na Rosehill."

"Pomislila sam da je ranč savršeno mjesto za skrivanje na kratko vrijeme i bila sam sigurna da me Ezekiel neće slijediti tamo."

"Volio bih da si mi sve to ispričala kad smo sjedili u knjižnici."

"Nisam te htjela u to miješati. To je bio moj problem i ja sam ga morala riješiti. Da sam ti se povjerila, ti bi inzistirao da ćeš ti odnijeti novac Thomasu u moje ime, a to bi te dovelo u opasnost. Zar nije tako?"

"Tako je", složio se.

"Ne želim da itko drugi Thomasu preda taj novac. Važno mi je da on zna da nisam bila uključena u Ezekielov plan."

"Siguran sam da on to već zna."

"Također mu se želim ispričati, ali moram biti realna. Ezekiel neće odustati, zar ne?"

"Ne, neće", rekao je. "Pet tisuća dolara je vrijedno muke."

"Hoćeš li mi nešto obećati?"

Odmaknula mu je ruku i okrenula se da ga pogleda. "Ako mi se nešto dogodi ili ako se slučajno razvojimo, hoćeš li odnijeti novac Thomasu?" "Neću dopustiti da ti se išta dogodi." "Adame, novac je važan tim ljudima. Kupit će im hranu, odjeću i duševni mir. Obećaj mi", zahtijevala je. "Obećavam." Pognula je glavu.

"Ne mogu ni zamisliti što sad misliš o meni. Bila sam tako naivna i glupa i tašta..."

Zaustavio je njenu samokritiku podignuvši joj bradu i poljubivši je. Njegove su usne nježno i nezahtjevno dotaknule njene.

"Imaš dobro srce", šapnuo je. Odmaknula se.

"Ne mogu ti dopustiti da tako misliš. Nemam dobro srce. Da nisam bila tako puna sebe, odmah bih prozrela Ezekiel. Ponijela sam se kao budala, ali naučila sam svoju lekciju. Razumiješ li sada zašto sam postala tako cinična?"

Pošto je govorila tako ozbiljno, nije se usudio nasmijati. No, nije mogao suzdržati smiješak.

"Shvaćam zašto bi možda željela biti cinična, ali, srce, nisi to još usavršila. U tebi nema ničega ciničnog. Nisam još sreo osobu koja ima toliko povjerenja u ljude. Imaš lijepo srce, Genevieve." "Opet si to učinio", šapnula je.

Polako ju je povlačio u svoje krilo. Nije se opirala. Zapravo, ovila mu je ruke oko vrata. Zurila je u njegove oči i mislila daje najsavršeniji muškarac na cijelom svijetu. Kako će ikada smoći snage da ga ostavi? "Što sam učinio?" upitao je.

"Nazvao si me 'srce'", rekla mu je zadihanim šapatom. "Ne smiješ to više raditi." "Zašto ne?"

"Jer mi se to sviđa", promucala je. "A sada ćeš me ponovno poljubiti, zar ne? A zbilja ne bi trebao. Kada dođe vrijeme da se rastanemo, to će mi vrlo teško pasti, a ako me nastaviš ljubiti, bit ću nesretna. Moram otići u Pariz, a ti se moraš vratiti kući. Trebali bismo biti samo prijatelji, zar ne? Ali, Adame, zaista mislim da bih voljela da me sada poljubiš. Samo jedan, posljednji poljubac, a onda ćemo..."

"Onda ćemo se rukovati?" predložio je suho.

"Da, ili bi me mogao poljubiti u obraz, onako kako to prijatelji rade."

Htjela je prijateljstvo i ništa drugo? Nije li shvaćala da su odavno prošli tu fazu? Možda je za to on bio kriv, zaključio je. Nije joj rekao što osjeća prema njoj. Nije si dopustio ni da razmisli o tome, a kamoli da o tome raspravlja. Znao je da mu je stalo do nje, ali je, kao i uvijek, htio razmisliti o svim posljedicama prije nego što joj to kaže. Glas mu je bio varljivo blag kad je rekao:

"Mislim da ti nešto treba postati jasno. Ne ljubim prijatelje u usta, ne ljubim ih u obraz, a sigurno ih ne zovem 'srce'."

"Ne smijemo se vezati."

Zaista je bila naporna.

"Mi jesmo vezani."

Izgedala je tužno.

"Nismo jedno za drugo. Shvaćaš to, zar ne? Ti želiš mir i tišinu. Ja samo izazivam nevolje."

"Ne izazivaš ti ništa. Naporna si i tvrdoglava, ali ne izazivaš nevolje, a ja definitivno nisam tvoj prijatelj."

Polako se odmicala od njega. Nije joj namjeravao dopustiti da mu pobjegne. Grubo ju je privio na prsa i ignorirao njezin iznenađeni uzvik. Ruke su mu obuhvatile njenu glavu i dok joj se približavao, šapnuo je:

"Nikada nisam imao izgleda, zar ne?"

Nije shvatila što je time htio reći, a on je bio previše zauzet ljubljem da joj objasni.

Njegove usne su bile tople i čvrste. To nije bio prijateljski poljubac. Pobrinuo se da ne bude. Nagao ju je da razdvoji usne, a onda je njegov jezik kliznuo unutra da se spari s njenim. Počela mu je odgovarati na poljubac, ispočetka plaho, a onda sve strastvenije. Otopio je sav njen otpor u roku od nekoliko trenutaka. Bože, bila je tako slatka i svježja, baš kako je se i sjećao. Nije je se mogao nasititi. Dok su njegove usne prelazile njenima, preplavljivala ih je strast, a kad se napokon prisilio da se odvoji od nje, nije mogao doći do zraka. Njena zadihanost je bila glazba za njegove uši.

Dovraga i prijateljstvo.

"Da li se i sada želiš rukovati sa mnom?" upitao je zajedljivo.

Nije reagirala na njegov sarkazam. Bila je potpuno zadovoljna pripijena na njegove grudi. Glava joj je počivala na njegovom vratu i zatvorila je oči, potpuno se prepuštajući divoti trenutka.

Dugo ju je držao u zagrljaju. Njegove su joj ruke nježno milovale leđa, a sve o čemu je želio razmišljati je bilo njeno meko tijelo. Nažalost, misli o Ezekielu Jonesu su mu neprestano smetale.

"O čemu razmišljaš?"

"O Ezekielu Jonesu", rekao je.

"Zнала sam da misliš o nečemu neugodnom. Stišćeš me tako jako da ostajem bez daha, a mišići su ti se napeli."

Prisilio se je da se opusti i olabavio je stisak.

"Je li sada bolje?"

"Jest", odgovorila je. "Vjerojatno bih se trebala maknuti s tvoga krila, ali ne želim se pomaknuti", priznala je. "I ja sam razmišljala o Ezekielu. Misliš li da je govorio istinu kad je rekao da se izvukao s ubojstvom? Ili nas je samo htio zastrašiti?"

"Mislim da je govorio istinu i definitivno bi me zanimalo saznati detalje. Rekla si mi da je Ezekiel promijenio ime.

Znaš li kako se zapravo zove?"

"Henry Stevens", odgovorila je. "Čula sam kako ga je Lewis jednom prilikom nazvao cijelim imenom. Ezekiel je pobjesnio i zaprijetio mu da će snositi posljedice ako ga ikad više nazove pravim imenom. Glupan je tako glasno vikao da ga je čula većina zbora."

Adam je svejedno zapamtio tu informaciju. Henry Stevens. Neće zaboraviti to ime. Je li Ezekiel promijenio ime jer je bio tražen ili zločin nikada nije bio prijavljen? Adam je odlučio to što prije saznati.

"Kada stignemo u Salt Lake, mislim da ću posjetiti šerifov ured."

"Sumnjam da je itko tamo. Zar se ne sjećaš da nam je gospodin Steeple rekao da su tri državna šerifa u Middletonu i da istražuju pljačku banke?"

Odjednom mu je na pamet pao plan i licem mu se proširio smiješak. Njegova ideja je bila savršena, a ako upali, bit će to vrijedno rizika. Ezekiel će dobiti što je zaslužio, a Adam ga neće morati ubiti. U planu je bilo mnogo nesigurnosti. Ako nađe sigurno skrovište za Genevieve i ako namami Ezekielu da ga prati do Middletona i ako su šerifi doista tamo, Adam će im tog gada dovesti ravno u ruke.

"Mislim da bismo se trebali razdvojiti", rekla je.

Naglas je izrekla njegovu misao.

"Zaista?" upitao je.

"Da", rekla je. "Jedno od nas bi trebalo namamiti Ezekielu na sjever dok bi drugo odnijelo novac u Kansas."

Odmahnuo je glavom.

"Novac bi trebali odnijeti u banku dok se ne obračunamo s Ezekielom i njegovim prijateljima."

"Jesi li poludio? Ovim brdima haraju pljačkaši banaka. Ukrast će novac. Moj plan ima više smisla."

"Imam bolji plan. Naći ćemo ti skrovište, a ja ću se pobrinuti za Ezekielu."

"Ne dolazi u obzir. To je moj problem i ja ga moram riješiti."

"Ne, to je naš problem, ali ja ću ga riješiti. Ti ne ideš sa mnom. Cijelo bih se vrijeme brinuo za tebe i ne bih se mogao koncentrirati na ono što moram učiniti."

"A to je?"

"Zaustaviti Ezekielov teror jednom zauvijek."

"Vrlo je lijepo od tebe što se brineš za mene, ali, Adame, nećeš me isključiti. Očekuješ li da mirno sjedim u nekom salonu dok ti srljaš u toliku opasnost? Neću ni čuti za to."

Nasmiješio se.

"Nisam te namjeravao smjestiti u salon. Znam za jedno mjesto gdje mogu biti potpuno siguran da Ezekiel neće doći ni blizu tebe i novca."

"Takvo mjesto ne postoji."

Ponovno ju je poljubio samo da se prestane svađati s njim.

"Vjeruj mi, Genevieve. Sjetio sam se savršenog mjesta."

JEDANAESTO POGLAVLJE

Smjestio ju je u zatvor. Iako je morala priznati da je to savršeno mjesto da novac bude na sigurnom, ipak nije bila sretna zbog Adamovog izbora jer je znala da on očekuje da ona ostane unutra dok on viteški bude gonio Ezekiela i njegove ljude. Da je mogla dobiti nekoliko minuta nasamo s njim, rekla bi mu koliko je nezadovoljna, ali zatvor je vrvio predstavnicima zakona i nije htjela kritizirati Adama pred strancima. No, ipak gaje ošinula pogledom kad je izjavio da bi joj bilo udobnije u jednoj od praznih delija.

Sjela je na stolicu kraj stola šerifa Nortona, spustila je vreću u krilo i prekrížila ruke. Adam je stajao iza nje. Šerif je maknuo hrpu papira sa svoje stolice, sjeo i naslonio se na zid. Bio je to postariji čovjek s velikim trbuhom i tugaljivim očima. Njegovo lice je Genevieve podsjećalo na psa tragača. Vilica mu je bila duža od brade, a kad se smiješio - a smiješio se većinu vremena - bore su mu se protezale sve do ušiju. Bio je vrlo ljubazan prema njoj i Adamu i neopisivo joj se svidio. Njegov glas je odavao očinsku brigu kad je upitao kako im može pomoći i strpljivo je, bez upadica, slušao dok mu je Adam objašnjavao zašto su došli k njemu.

Dvojica državnih šerifa su se naslonili na zid i slušali. Bili su toliko slični i izgledom i ponašanjem da su mogli biti braca. Bili su iste visine, otprilike 180 cm, a obojica su u govoru upotrebljavala otrcane klišeje. Mišićaviji se zvao Davidson, a onaj drugi Morgan.

Njihova prisutnost joj je trebala pružati utjehu, ali umjesto toga su joj izazivali nervozu. Činilo joj se kao da gledaju kroz nju. Djelovali su nekako opasno. Nije mogla ni zamisliti užase koje su vidjeli, a koji su ih vjerojatno pretvorili u tako zastrašujuće ljude. Njen um je zamišljao jednu strahotu za drugom, a nije prošlo dugo kad je osjetila potrebu da skoči sa stolice i ode.

Zaista je željela da prestanu buljiti u nju. Neprestano je očekivala da će skočiti na nju i svake minute bi bacila pogled na njih da se uvjeri da se nisu pomaknuli. Adam je zacijelo osjetio njenu nelagodu jer joj je stavio ruku na rame i lagano je stisnuo. Kad je završio s objašnjavanjem, uključujući i detalje koje ona baš i nije željela da spomene, šerif Davidson je predložio da Genevieve pogleda slike traženih kriminalaca da vide je li Ezekiel među njima.

Šerif je pokazao na visoku hrpu papira na podu.

"Evo ih, ali kladim se da će vam trebati čitav dan da ih sve pogledate."

"Adame, jesi li siguran da vas Jones i njegovi prijatelji slijede?" upitao ga je Morgan, ne skidajući pogleda s Genevieve.

"Da, pobrinuo sam se da lako nađu moje tragove koji vode do Middletona."

Davidson je zakoračio prema njoj. Vidljivo je poskočila, a onda se naljutila.

"Gospodo, u što buljite?" oštro je upitala.

Šerifi su izmijenili pogled, a onda se okrenuli prema njoj. Davidson je uzdignuo obrvu i poprimio ljudskiji izgled, ali je Morgan zadržao svoj ledeni izraz. Pomislila je da u zadnjih pet minuta nije nijednom trepnuo.

"Gledao sam Vas, gospođo", rekao je Davidson.

"Voljela bih da me ne gledate", rekla je. "Kunem se da biste me mogli natjerati da priznam neki zločin samo da prestanete tako zuriti."

"Jeste li na umu imali neki određeni zločin?" upitao je Morgan. U očima mu se nazrijeo nagovještaj smiješka.

Šerif se počeo prema njoj odnositi humano. Počela se opuštati.

"Ne", odgovorila je. "Morala bih nešto izmisliti. Znaate li kako zastrašujuće izgledate? Da, naravno da znate. Tako ispitujete kriminalce, zar ne?"

"Genevieve, o čemu pričaš?" upitao je Adam.

"Ne bi razumio čak ni da ti pokušam objasniti. I ti činiš istu stvar."

Davidson je prasnuo u smijeh.

"Gospođo, jeste li se zaista pravili da ste Ruby Leigh...?"

"Diamond", dopunio ga je Morgan nacerivši se.

"Ne izgledate kao tip žene koja bi se tako predstavljala", primijetio je Davidson.

Namrštila se.

"A kako ja to izgledam?"

"Ugladeno", odgovorio je Davidson. "Vi ste dama i teško Vas mogu zamisliti na pozornici u salunu."

"Nisam glumila da sam druga žena, bar ne namjerno. Gospodin Steeple me prevario. Adame, zaista nisi morao šerifima reći da sam pjevala u salunu."

Ponovno joj je stisnuo rame. Davidson mu je pritekao u pomoć.

"Pričao nam je kada je prvi put primijetio Ezekiela, tako da je morao spomenuti salun."

"Uvjeravam vas da mi nije običaj zabavljati pijance, a pjevala sam samo crkvene pjesme."

"Jeste li zaista rasplakali sve te ljude?" upitao je Morgan.

"Nisam namjerno."

Njen odgovor ih je opet nasmijao. Njena se neugoda pojačala. Čekala je da se smijeh stiša, a onda je mucajući zatražila da joj kažu što će učiniti s Ezekielom i njegovim prijateljima. Norton ju je potapšao po ruci.

"Nemojte se za to brinuti, mlada damo."

Njegov pokroviteljski ton joj nije dobro sjeo.

"Šerife, Ezekiel Jones me goni. Moram se brinuti, a moram se brinuti i za Adama. Odlučio se suočiti s tom trojicom grozних ljudi. Molim te, prestani mi stiskati rame", dodala je, bacivši pogled na Adama. "Ne želim da nastradaš."

"Odlučio sam se", rekao joj je čvrsto.

Okrenula se prema šerifima.

"Onda?" upitala je.

"Što onda?" pitao je Davidson.

"Čekam da jedan od vas kaže Adamu da ne smije uzimati pravdu u svoje ruke."

Morgan je slegnuo ramenima. Nije se nadala takvoj reakciji. A ni njegovom odgovoru.

"Čini se da se zaista odlučio, gospođo, i mislim da se neće predomisliti, bez obzira na to što mu ja kažem. Ne krivim ga što se želi suočiti s Jonesom. Da netko prijete ženi koju volim, i ja bih ga pošao zaustaviti."

Nije znala bi li ga trebala ispraviti ili ne. Adam ju nije volio; samo je suosjećao s njom i htio joj je pomoći. To je bilo sve.

"Da Ezekiela traže za ubojstvo ili bilo koji drugi zločin, vrlo bih rado popričao s njim", nastavio je Morgan.

Šerifov nemarni stav ju je nervirao.

"Ne želim da pričate s njim. Želim da ga zatvorite. Ako ubojstvo koje je počinio nije prijavljeno, onda ću ga ja tužiti."

"Na temelju čega?" upitao je šerif.

"Zaključavao me je u sobu."

"Oprostite, ali to je Vaša riječ protiv njegove, a sumnjam da će priznati da Vas je zaključavao", rekao joj je šerif.

"Što prije pogledate te slike, to bolje", predložio je Davidson.

"Da, naravno, ali u međuvremenu želim da uhitite Ezekiela i njegove prijatelje. Rado ću vam dati njihove opise."

"Sada se vraćamo tamo odakle smo počeli", potužio se šerif. "Kao što sam Vam rekao, morate imati opravdan razlog za uhićenje."

"Na primjer?" upitala je.

Šerif je cijelu minutu razmišljao o tom pitanju, a onda odgovorio:

"Ako netko od njih zapuca na Vas, onda bismo ga mogli uhititi zbog pokušaja ubojstva."

Davidson se nacerio.

"Znam da to frustrira, gospođo, ali zakon je zakon. Možda bismo mi mogli porazgovarati s njim i prestrašiti ga, tako da Vas ostavi na miru."

"Trebali bismo zamoliti Ryana da popriča s Ezekielom", rekao je Morgan.

"Adame, što ti misliš?" upitala je Genevieve.

Okrenula se da ga pogleda i vidjela da ga nema.

"Kad je otišao?" upitala je.

Ustala je i krenula prema vratima prije no što joj je šerif uspio odgovoriti.

"Otišao je prije nekoliko minuta", rekao je. "Sjednite, gospođo. Morate pogledati tjeralice. Ove su najnovije, ali ako mislite da je Jones davno počinio zločin, onda Vas moram povesti u arhivu. Čuvam svaku tjeralicu koju dobijem. Neke su i deset godina stare."

"Dok ih Vi budete gledali, ja i Morgan ćemo svratiti u telegrafski ured i poslati nekoliko brzjava u kojima ćemo tražiti bilo kakve informacije. Adam nam je dao dobar opis i uskoro bismo trebali nešto saznati. U međuvremenu, u dobrim ste rukama", rekao je Davidson.

"Hoćete li se vratiti u planine?"

Morgan je kimnuo glavom.

"Ryan će ostati u blizini doktorove kuće dok god postoji šansa da će se svjedok izvući. Ako se nađete u nevolji, on će Vam pomoći."

Genevieve je gledala kako odlaze, a onda se okrenula starom šerifu i upitala:

"Gospodin Steeple mi je rekao da su u Middletonu tri državna šerifa. Ryan je treći, zar ne?"

"Da, gospođo. Morgan i Davidson primaju njegove zapovijedi i čuo sam kad je Morgan rekao da je Ryan nadređeni. On je ujedno i najmlađi."

"Da li se Ryan možda zove Daniel?"

"Upravo tako", odgovorio je. "Mislim da ga nikada neću imati priliku zvati nikako drukčije osim 'šerife' ili 'gospodine'. Nije prijateljski tip. Zapravo, prestrašio je sve u gradu, a pretpostavljam da je Morgan zato predložio da Ryan popriča s Ezekielom Jonesom, odnosno Henryjem Stevensom, ili kako se već zove."

"Sto je točno Morgan mislio kad je rekao da će šerif Ryan ostati u blizini doktorove kuće?"

"Sada je kod doktora Garrisona, čeka da vidi hoće li se stari Luke MacFarland oporaviti ili umrijeti. On je jedini svjedok grozote koja se ovdje prekjučer dogodila. Ono što je počelo kao uobičajena pljačka banke se pretvorilo u masakr. Luke je bio vani i kroz prozor je vidio sve što se unutra događalo. Prije nego što se onesvijestio, rekao je Ryanu i meni da može identificirati vođu bande. Službenici u banci su krotko predali novac i podigli ruke da pokažu lopovima da se neće junačiti i posezati za pištoljima. Nije bilo nikakve potrebe da pucaju na njih, ali lopovi su učinili upravo to. Franku Holdenu, upravitelju banke, su šest puta pucali u glavu. Posvuda je bilo krvi, čak i na stropu. Bio je to hladnokrvni i okrutni zločin. Petorica dobrih ljudi koji su mi bili prijatelji su umrli kao psi."

Genevieve se priča smučila.

"Jadni ljudi", šapnula je. "Ako nisu pružali otpor, zašto su ih ubili?"

"Bili bi svjedoci, eto zašto. Luke i Nichols su sve to gledali. Pucali su u obojicu. Luke je dobio metak u želudac, što znači da nema mnogo nade da će preživjeti. Šteta za njegovu obitelj. Ima ženu i četvero djece, a ako umre, ne znam što će im se dogoditi."

"A što je s drugim svjedokom?" upitala je.

"Nichols je primio metak ravno u srce. Doktor je rekao da je vjerojatno bio mrtav još dok je stajao."

"Nadam se da će šerifi uhvatiti lopove i zatvoriti ih do kraja života."

"Osobno bih više volio da ih objese", rekao je Norton. "Sada razumijete, zar ne, zašto Morgan i Davidson puštaju Adamu da se pobrine za Ezekielu? Imaju pune ruke posla goneći tu bandu. Nitko od njih u zadnje vrijeme nije mnogo spavao."

"Mislite li da će naći bandu?"

"Možda, a možda i ne. U ovim planinama ima preko stotinu spilja i mogli bi se skrivati u bilo kojoj. S vremenom će ih uhvatiti jer će prije ili kasnije pogriješiti. Njih petorica su na ubilačkom pohodu već više od godinu dana. Njihov vođa mora biti lukavi vrh kad je ovako dugo uspio izbjeći Ryana. Taj kujin sin se uvijek pobrine da ne bude svjedoka, u slučaju da bude uhvaćen."

Šerif je ustao i protegnuo se.

"Ako Vam ne smeta što ćete ostati sami, htio bih otići do doktorove kuće da vidim kako je Luke."

"Ne smeta mi", odgovorila je. "Ako slučajno naletite na Adama, hoćete li mu, molim Vas, reći da bih željela da mi pomogne sa tjeralicama?"

"Sumnjam da ću ga tako brzo vidjeti", odgovorio je šerif. "Oboje znamo daje otišao tražiti te ljude. Vjerojatno ih čeka na brdu izvan grada. To bih ja učinio da želim dočekati nekoga tko dolazi iz smjera Grambyja. Jedini prilaz Middletonu vodi preko tog brda iznad konj usnice. Imam osjećaj da će se do večeri vratiti praznih ruku jer, ako ste vi čuli da su ta tri šerifa ovdje, vjerojatno je to isto čuo i Jones."

Genevieve je odmahnula glavom.

"Ne vjerujem daje Ezekiel u gradu ostao dovoljno dugo da s ikim popriča. Barem se Adam tomu nada. Šerife, zabrinuta sam za njega. Ezekiel je užasno smion, a dvojica njegovih pratitelja ne bi oklijevali upucati čovjeka u leđa."

"Ne želim da sjedite ovdje u strahu", rekao joj je šerif. "Možda ću otići do brda i potražiti Adama. Ali on vjerojatno ne treba moju pomoć. Sudeći po njegovom izgledu, rekao bih da se može obraniti u svakoj borbi, čak i kad su u pitanju trojica."

Pokazao joj je gdje je arhiva i ostavio je samu. Na prvi pogled joj se učinilo da je njen zadatak beznadan jer je svugdje bilo papira. Hrpe papira su dosezale do stropa, a bilo ih je i na podu. Kihala je zbog prašine, a neke stare tjeralice su se mrvile kad bi ih dotaknula.

No, nije sve bilo tako kaotično kao što joj se isprva učinilo. Šerif je poslagao tjeralice prema godini u kojoj ih je dobio. Zanimarila je najnovije i počela sa slikama starim godinu dana, a onda se vraćala unatrag.

Nakon tri sata pretraživanja, ukočila se sjedeći na podu, bila je gladna i prekrivena prašinom. Kad je protegnula noge da prekine grč u potkoljenici, prevrнула je hrpu tjeralica koje je tek trebala pregledati. Uzdahnuvši, nagnula se da ih složi, a onda radosno uzviknula.

Ružno lice Ezekiel Jonesa je buljilo u nju sa tjeralice.

Crtež je vjerno prikazivao Ezekiel jer je odražavao njegovu zlu nutrinu. Bila je očita u svakom detalju, posebno u njegovim prasećim, podozrivim očima. Bio je tražen zbog ubojstva i iznude i smatralo ga se naoružanim i opasnim.

To je mogla i sama potvrditi. Za njegovo uhićenje je bila raspisana nagrada od sto dolara. Na dnu stranice je bilo napisano nekoliko lažnih imena kojima se služio, a debljim slovima na vrhu stranice je pisalo da se traži živ ili mrtav.

Bila je toliko uzbuđena otkrićem da nije mogla ni razmišljati što će učiniti. Adam je morao vidjeti tu tjeralicu što prije. Onda će sigurno shvatiti s kakvom je opasnošću bio suočen. Bože, taj je čovjek zaista počinio ubojstvo. Čula ga je kako se hvali tim podlim zločinom, ali mu nije sasvim povjerovala. Tjeralica je otklonila svu sumnju. Ezekiel je bio ubojica. Nadala se da će Adam njegovo gonjenje prepustiti vlastima kada vidi tjeralicu.

Zgrabila je vreću i požurila prema vratima, a onda je shvatila da je glupo nositi Thomasov novac sa sobom. Potrčala je natrag do ćelija i zaključala vreću u jednu od njih. Nije htjela ostaviti ključeve pa ih je objesila oko zgloba i nosila kao narukvicu. Ključevi su zveckali sa svakim njenim korakom.

Ulice su bile prepune ljudi. Nije bila sigurna gdje je Adam, ali nadala se da čeka Ezekiel blizu podnožja brda. Šerif im je rekao da se glavna cesta iz Grambyja za Middleton proteže na

sjever. Ako ih je Ezekiel pratio, vjerojatno će krenuti tom cestom. Ranije se nadala da Ezekiel nije čuo da su se državni šerifi sastali u Middletonu, ali sada se molila da je čuo za to i da se neće približavati. Pomisao da će se Adam morati boriti s trojicom opasnih protivnika ju je plašila. On je igrao po pravilima. Nikad ne bi ustrijelio protivnika u leđa. Ezekiel bi to učinio mirne duše.

Ta ju je mogućnost užasavala, a prije nego što je shvatila što radi, počela je trčati prema konjušnici.

Zazvonio je pucanj. Buka ju je tako iznenadila da se spotakla. Uхватила se za stup da ne bi pala i ispustila je tjeralicu. Pokupila ju je, savila i gurnula ju u džep, žmirkajući na suncu i pokušavajući vidjeti tko je ispalio hitac. Netko joj je nešto doviknuo, ali zbog glasne pucnjave nije mogla ništa čuti. Buka je bila zaglušujuća, a zvuk se odbijao od zgrade do zgrade. Ljudi koji su šetali ulicom su trčali u zaklon, a u roku od nekoliko sekundi ulica je bila prazna.

Sledila se od panike. Ugledala je kako sredinom ulice trči muškarac s pištoljem u ruci.

Tako je brzo trčao da zbog sunca nije mogla razaznati tko je to. Plavokosa žena je promolila glavu iz trgovine blizu mjesta gdje je Genevieve stajala i viknula joj:

"Uđi unutra prije nego što te ubiju." "Banda koja je opljačkala banku se vratila i sada ćemo svi umrijeti", vrisnula je druga žena.

Genevieve se okrenula s namjerom da uđe u trgovinu. Onda je zastala. Zašto bi se pljačkaši vratili? Već su imali novac iz banke. Što ako to nije bila banda...?

Adam. Niz leđa su joj prošli trnci. O, Bože, što ako je Adam bio u nevolji? Pretpostavila je da je otišao tražiti Ezekiela, ali što ako se vratio u grad? Zamislila je kako su ga Lewis i Herman opkolili. Bože, što ako su ga već pogodili? Morala je saznati. Samo se morala dovoljno približiti da se uvjeri da Adam nije bio umiješan u pucnjavu.

Podigla je suknju i potrčala. Činilo se da buka dolazi iz smjera zgrada u drugoj ulici. Sunce ju je zasljepljivalo, a zbog straha je teško disala. Trčala je zadihano, kao da joj život ovisi o tome. Utrčala je u pokrajnju uličicu kad je čula kako netko šapće njeno ime. Spotaknula se kad se okrenula da vidi tko je to iza nje.

A onda je vrisnula.

DVANAESTO POGLAVLJE

Imao ih je u šaci. Adam se naslonio na zid i brzo napunio pušku. Bio je s lijeve strane ulaza u slijepu uličicu i osjećao se prokleta moćno jer je bio siguran da je sva tri gada namamio u stupicu.

Nije bio prijateljski raspoložen. Jedan od njih gaje pokušao zaskočiti kod konjušnice upravo kad je silazio s konja, i da se nije munjevito bacio na zemlju, dobio bi metak u leđa.

Htio se osvetiti, a iako bi volio da ih može sve ubiti, znao je da će se morati zadovoljiti time da jednoga ili dvojicu rani. Žarko se nadao da će Ezekiel postati dovoljno očajan da pokuša projuriti kraj njega. Iz uličice nije bilo drugog izlaza, a Adam je bio spreman čekati cijeli dan.

Primijetio je čovjeka koji je jurio prema njemu. Stranac je nosio značku i Adam je pretpostavio da je to treći šerif. Bio je visok, širokih ramena i imao je plavu kosu i oči. Učinio mu se poznatim, ali Adam se nije mogao sjetiti gdje ga je vidio. Kimnuo mu je i počeo se okretati kad je opazio zlatni lanac koji je visio iz šerifovog džepa. Nešto što je opasno nalikovalo na zlatni kompas je visilo na lancu.

Prepoznavanje je bilo trenutačno.

"Kujin...", šapnuo je Adam. Šerif je bio Daniel Ryan.

"Baci pištolj", zarezao je Ryan.

Adam je odmahnuo glavom i nastavio ga puniti. Šerif je uperio pušku u njega i ponovio naredbu kad je odjeknuo hitac. Metak je prozujao kraj Ryanovog lijevog ramena. Bacio se u zaklon na suprotnu stranu uličice i naslonio se na zid. Zadržao je pogled na Adamu.

"Tko su, dovraga, oni?" upitao je.

Adam mu je na brzinu objasnio. Kad je završio, Ryan ga je pitao koliko ih je.

"Ezekiel je bio predvodnik, a njegova dva plaćenika su ga slijedila. Kad sam zaokrenuo za ugao, vidio sam kako jedan od njih trči u uličicu. Siguran sam da su sva trojica tamo. Sigurno su mislili da će se moći probiti i sad su u stupici. Izaći će kad im ponestane metaka."

Ryan je kimnuo glavom.

"Ja ću ovo riješiti. Samo mi se skloni s puta."

"Ne", rekao je Adam. "Ti se meni skloni s puta. Ti si Daniel Ryan, zar ne?"

"Jesam. Tko si ti?"

"Adam Clayborne."

Ryan je iznenađeno uzdignuo obrvu, a onda se na njegovom licu pojavio tračak osmijeha.

"Ti si Rosein sin."

"Jesam", potvrdio je Adam. "Lijep kompas."

"Jest."

"Kompas pripada mom bratu Coleu."

"Tako je", složio se Ryan.

Prije no što mu je Adam stigao narediti da mu ga preda, Ryan je onima u uličici viknuo:

"Bacite oružje i podignite ruke, ili ćete umrijeti."

Umjesto odgovora, kraj njega je prozujala kiša metaka. Ryan je provirio iza zida, dvaput opalio i vratio se u prijašnji položaj.

"Kako ti je majka?" upitao je glasom blagim poput popodnevnog povjetarca.

"Dobro je", odgovorio je Adam sekundu prije no što se nagnuo, nanišanio i opalio. Jedan od muškaraca je glasno jauknuo.

Taj je zvuk Adamu izmamio osmijeh. Ponovno se naslonio na zid i nacerio.

"Jedan je dolje, ostaju dvojica."

"Ne miješaj se u ovo."

"Nema šanse."

"Što Cole radi u zadnje vrijeme?"

"Bavi se rančom."

"Jeste li spremni odustati?" viknuo je Ryan. "Ovo je posljednji put što vas pitam."

"Idi dovraga", viknuo je jedan od muškaraca.

Ryan je uzdahnuo.

"Čini se da baš žele umrijeti", rekao je.

Adam je kimnuo glavom.

"Da, čini se da je tako."

"Bit će manje papirologije", primijetio je Ryan. "Onda bih im mogao i udovoljiti."

"Ezekiel Jones je moj. Ako će ga itko ubiti, to ću biti ja."

Ryan je slegnuo ramenima.

"Da li Rose još uvijek živi u Montani?"

"Da. Hvali te i čini se da misli da ćeš joj vratiti kompas koji si posudio", dodao je, namjerno naglašavajući riječ 'posudio'.

Ryan se nasmijao.

"Nisam ga posudio. Uzeo sam ga."

"Vrati ga."

"Hoću, kada budem spreman. Moram nešto raspraviti s Coleom, a na Rosehill ću doći čim ovdje završim s poslom."

"U tom slučaju, bolje ti je da dođeš naoružan. Cole je na tebe dovoljno ljut da te ubije na mjestu."

Ryan se nasmiješio.

"Ubijanje mu ne predstavlja problem, zar ne?"

"Ne, uopće mu ne predstavlja problem."

"Dobro. To sam i ja čuo. On je upravo čovjek kakvog trebam."

"Trebaš? Zašto ga trebaš? Ne misliš valjda da će doći raditi za tebe?"

"Mislim upravo to. Ja mogu biti vrlo uvjerljiv."

Razgovor su prekinuli pucnjevi iz uličice. Ryan i Adam su uzvratili paljbu. Buka je bila zaglušujuća. Obojica su se naslonila na zid i napunili su puške.

"Što točno želiš da Cole učini za tebe?"

"Da ubije neku gamad."

Prije no što ga je Adam stigao još nešto upitati, jedan od Ezekielovih ljudi im je doviknuo:

"Izlazimo. Ne pucajte."

"Bacite oružje i podignite ruke u zrak", viknuo je Ryan.

Dao je Adamu znak da ostane na mjestu, a onda se približio početku uličice. Herman je isteturio prvi. Pratio ga je Lewis, koji je šepao. Bili su stigli do kraja uličice kad je Lewis gurnuo Hermana ispred sebe kao štit i zapucao na Ryana. Promašio je. Serif mu je hicem izbio pušku iz ruke u istom trenutku kad gaje Adam opalio kundakom po glavi. Lewis se stropoštao na zemlju.

Herman se brzo sagnuo i posegnuo iza leđa za oružjem. Zamahao je pištoljem i pokušao nanišaniti.

Ryan je pucao s namjerom da ubije. Metak je probio Hermanova prsa i zanio ga unatrag. Umro je prije no što mu je glava dodirnula tlo.

Adam je ušao u uličicu u potrazi za Ezekielom. Gad nije bio tamo. Psujući ispod glasa, vratio je pištolj u korice i okrenuo se. Ryan je stajao na sredini ulice i zagledao se u nešto ispred njega. Izgledao je kao daje spreman za obračun.

Noge su mu bile razmaknute, leđa uspravna, a ruku je držao blizu pištolja.

"Pusti je", doviknuo je Ryan.

Adam je potrčao naprijed, zanemarujući šerifov znak da ostane na mjestu. Adam je bio otprilike deset stopa udaljen od Ryana kad je ugledao njih dvoje. Genevieve - svoju slatku, dragu Genevieve - i Ezekielu.

Taj gad je cijev pištolja prislonio na njenu glavu i polako se primicao zatvorenim kolima koja je netko ostavio ispred trgovine. Adam se osjećao kao da gaje upravo pregazio vlak. Koljena su mu gotovo popustila, srce kao da mu se spustilo u pete i bio je ispunjen bijesom. "Ne", procijedio je dubokim glasom. Ryan se polako primicao Ezekielu. Sva njegova pažnja je bila usmjerena na njega. I Adam se približio, ali njegov pogled se zadržao na Genevieve. Znao je da je morala biti užasnuta, ali hrabro je pred njim skrivala strah. Onda joj je u očima ugledao suze i u tom trenutku je njegov bijes izmakao kontroli. Poželio je golim rukama ubiti gada. Prvo se morao riješiti pištolja kojim je prijetio Genevieve. Ezekielova lijeva ruka ju je čvrsto držala oko struka i koristio ju je kao štit dok ju je polako gurao prema kolima. Desna mu je ruka držala pištolj prislonjen na njenu glavu, a prst mu je bio na okidaču.

"Bit će sve u redu", šapnuo je Adam tako tiho da nije bilo šanse da ga ona čuje.

Kao da su se prešutno dogovorili, Adam i Ryan su se razdvojili i počeli se približavati Ezekielu svaki sa svoje strane. Bili su otprilike petnaest stopa od Ezekielu kad im je doviknuo da stanu.

"Ako se približite još samo jedan korak, ubit ću je", zaurao je.

Adam je čuo paniku u njegovom glasu i vidio divlji, mahniti izraz njegovih očiju. Poput uplašenog štakora, bio je spreman djelovati. Adam nije htio učiniti ništa što bi ga izazvalo da slučajno stisne okidač.

Nikad u životu nije bio tako prokleta uplašen. Nije rekao Genevieve daje voli. Bože, morao joj je to reći barem milijun puta. Htio je ostarjeti s njom i svaki joj dan do kraja njihovih života govoriti koliko mu znači. "Pusti je, Ezekiele", viknuo je Adam. "Odlazim odavde i nitko me neće spriječiti", vrisnuo je Ezekiel. "Nemam ništa za izgubiti, a ako hoćete da ona živi,

nećete me slijediti." "Ne mogu ti dopustiti da je povedeš sa sobom", doviknuo je Ryan.

Ezekiel se okrenuo prema šerifu.

"Ubit ću je", viknuo je. "Ako mi se ruka počne tresti, ovaj će pištolj opaliti, a za to ćeš ti biti kriv. Bacite oružje, obojica, i okrenite se."

"Ne", vrisnula je Genevieve. "Pucat će vam u leđa. Nemoj to učiniti, Adame." "Začepi", siknuo je Ezekiel. "Sama si kriva. Da nisi ukrala moj novac..."

"To je Thomasov novac, a ne tvoj. Vratit ću mu ga natrag."

"Iz groba?" provocirao je Ezekiel. "Ne misliš valjda da ćeš preživjeti? Ti si naivna budala, Genevieve. Prestani se opirati", prasnuo je kad mu je pokušala odgurnuti ruku. "Pusti je", naredio je Adam. Tjeskoba u njegovom glasu joj je slomila srce. "Tako mi je žao", šapnula je. "Rekao sam vam da spustite oružje", ponovio je Ezekiel. "Ne mogu to učiniti", doviknuo je Ryan. Adam je polako napredovao s lijeve strane dok je Ryan prilazio s desne. Šerif je ispružio ruku i uperio pištolj u Ezekielu i Genevieve. Adam je znao što će Ryan učiniti. Stisnulo mu se srce. Pogledao je Ryana i vidio kako su se njegove plave oči pretvorile u led.

"Nemoj to učiniti", viknuo je.

"Mogu ga skinuti."

"Ne."

Ryan ga je ignorirao. Nastavio se primicati, pokušavajući točno nanišani. Znao je da će imati samo jednu šansu, a ako Ezekiel ne umre trenutačno, Genevieve će također umrijeti.

"Ostani gdje jesi", upozorio ga je Ezekiel. Pogled mu je skakao s Adama na Ryana dok je polako gurao Genevieve prema kolima.

"Ovo ti je posljednja šansa", doviknuo je Ryan. "Pusti je odmah ili ću te ubiti na mjestu, tako mi Boga."

Adam je u tom trenutku htio ubiti Ryana. Kako se usuđuje kockati Genevievinih životom? Adama nije bilo briga je li Ryan bio u pravu. I on je znao da će ju Ezekiel ubiti čim mu se pruži prilika, ali ako Ryan promaši ili ako Ezekielu sklizne prst, Genevieve će platiti cijenu.

Nije mogao dopustiti da se to dogodi. Ako je njegova smrt značila njenu sigurnost, onda će umrijeti.

Adam je potrčao prema kolima, namjerno pokušavajući izazvati Ezekielu da zapuca. Kad mu se već približio na pet stopa, potegao je pištolj.

Gad je progutao mamac. Adam je sada bio laka meta i Ezekiel nije mogao odoljeti iskušenju. Uperio je pištolj u Adama i nanišanio.

Ezekiel je umro prije no što je stigao povući okidač. Čim je maknuo pištolj od Genevievine glave, Ryan je zapucao. Metak ga je pogodio ravno u čelo. Adamov je metak ušao tik do Ryanovog.

Silina udarca je odbacila Ezekielu unatrag. Genevieve je odletjela na drugu stranu. Vrisnula je, pala i počela jecati.

Pomislila je da će Adam umrijeti kad je stao pred Ezekielu. Užas i očaj koje je osjetila u tom trenutku su je gotovo uništili.

Adam ju je nježno podignuo. Bacila se u njegov zagrljaj i nastavila nekontrolirano ridati. Čvrsto ju je držao i pokušavao smiriti svoj bijes da bi je mogao utješiti. Oboje su se tresli.

"Mislilo sam da sam te izgubio", muklo je šapnuo.

"Za sve sam ja kriva. Trebao si ostati na Rosehillu...skoro si poginuo zbog mene, a da si umro, ne bih mogla nastaviti s životom. Ja..."

"Šššš, srce. Sad je gotovo."

Naglo se odmaknula od njega.

"Kako se usuđuješ tako riskirati", povikala je. "Kako se usuđuješ..."

Nije mogla nastaviti. Njeni jecaji su mu parali srce. Ponovno ju je privukao u zagrljaj i čvrsto je stisnuo. Nije ju htio pustiti.

"Ne plači, ljubavi moja. Nemoj plakati."

Sagnuo se i poljubio joj glavu.

"Bila si vrlo hrabra."

"Nisam. Bojala sam se."

"I ja sam se bojao", priznao je.

Pogledala ga je razrogačenih očiju.

"Ti? Bojao si se? Ne vjerujem ti. Ti se ničega ne bojiš."

Nasmijao se. Obrisao joj je suze s obraza i ponovno se nasmijao.

"Ruke mi se još tresu. Kunem ti se, Genevieve, nitko te više neće povrijediti."

Bila je na sigurnom. Uporno si je to ponavljao nadajući se da će tako stišati svoj bijes. Još uvijek je bio tako ljut na Ryana da se jedva kontrolirao.

Znala je da nikada neće prestati plakati ako se ne odmakne od njega, ali htjela mu je ostati blizu.

"Skoro si poginuo zbog mene", ponovila je. "Ezekiel je imao pravo. Rekao mi je da sam naivna budala, a to sam i bila, Adame. Nisam ti donijela ništa drugo nego nevolju. Nitko ne zaslužuje takvu bol."

Uhvatio ju je za bradu.

"Nisi me prisilila da te pratim", podsjetio ju je i prije nego što mu je stigla proturječiti, poljubio ju je.

Istog je trenutka opet briznula u plač. Bio je tako dobar čovjek i tako drag prema njoj. Pogledala je dolje u Ezekielu i stresla se. Adam ju je uzeo za ruku i odmaknuo je od njega. Zagledao se u šerifa koji mu je prije nekoliko minuta pomogao.

"Je li on Daniel Ryan?" upitala je.

"Da."

"Ima li još uvijek Coleov kompas?"

Adam je kimnuo glavom.

"Rekao mi je da će ga odnijeti na Rosehill", rekao je.

"Zašto ga tako gledaš?"

"Riskirao je tvoj život. Da je promašio..."

"Nemoj o tome misliti. Zahvalna sam mu i moram otići do njega i reći mu to."

"Ne."

"Ezekiel mi je rekao da će me ubiti jer sam mu uzrokovala toliko nevolja."

"Ryan je trebao pričekati", tvrdoglavo je rekao Adam.

Šerif je čuo njegov komentar.

"Znao sam što radim, Adame."

"Vraga si znao. Trebao si me pustiti..."

Ryan ga je prekinuo prije nego što je stigao nastaviti.

"Ti si u sve to unio previše emocija. Ja nisam."

"Ti si hladnokrvni gad."

Ryan mu se približio.

"Tu si prokleta u pravu."

"Mogao si je ubiti. Da se Ezekiel pomakao samo za centimetar ili da se trgnuo, pogodio bi nju."

"Čekao sam priliku za čisti hitac."

"Dovraga s tom logikom."

Genevieve nije mogla shvatiti što se događa. Dvojica muškaraca koji su prije nekoliko trenutaka surađivali da joj spase život su se sada ponašali kao da se žele poubijati. To nije imalo nikakvog smisla.

"Gospodo, hoćete li se, molim vas, smiriti i..."

"Nije te bilo briga hoće li ona živjeti ili umrijeti. Kakav si ti to šerif? Trebao bi štiti građane, a ne pucati u njih."

Adam je gurnuo Ryana u prsa. Ryan je gurnuo njega.

"Bilo mi je stalo do nje, ali nisam zaljubljen u nju, a ti očito jesi. Shvaćaš li razliku? Pogledaj si ruke. Kladim se da se još tresu."

"Tresu se, ali zbog potrebe da ti zabijem šaku u lice. Kunem se..."

Krajičkom okaje Adam ugledao Lewisa koji je dotad ležao onesviješten. Podizao se na koljena. Vidio je i da u ruci drži pištolj. U istom trenutku je Ryan primijetio odblesak metala. Obojica su se istodobno okrenuli i zapucali.

Adamov je metak izbio pištolj iz Lewisove ruke. Ryanov je metak probušio rupu u njegovim grudima. Lewis se zaljuljao unatrag, a onda pao na tlo.

Genevievina je ruka poletjela prema vratu. Sve se dogodilo tako brzo da nije imala vremena ni vrisnuti. Činilo se da ova smetnja nije previše uznemirila ni Adama ni Ryana. Obojica su nekoliko sekundi promatrali Lewisa da se uvjere da se ne miče, a onda su se okrenuli jedan prema drugome i nastavili svoju žučnu raspravu kao da se ništa nije dogodilo.

Odmaknula se od njih i sudarila s šerifom Nortonom.

"Kako mogu biti tako neosjetljivi? Upravo su ubili čovjeka."

Glas joj se tresao od navale emocija i drhtala je od glave do pete.

"Čini mi se da je taj čovjek tražio da bude ubijen. Ubio bi jednoga od njih da oni nisu njega ubili, tako da se ne morate zbog toga zabrinjavati."

"Zašto se svađaju?"

"Ah, to je samo njihov način ispuhavanja. Sve sam gledao s Barnesovog trijema. Obojica su se uplašila za Vas, gospodo. Da je taj pištolj opalio u Vašu glavu, izazvao bi pravi metež."

Šerif je vrhom čizme gurnuo Ezekielovu nogu.

"Sada ne izgleda tako opasno, zar ne?"

Genevieve ga nije htjela pogledati. Okrenula se prema Adamu baš na vrijeme da čuje kako govori Ryanu da se trebao pokušati nagoditi s Ezekielom.

"Nikada se ne cjenkam s kriminalcima", rekao je Ryan čvrsto. "Možeš se ljutiti koliko hoćeš, ali kad se smiriš, priznat ćeš da sam imao pravo što sam tako postupio. Rekao sam ti da neću promašiti. I nisam, zar ne?"

"Tako si siguran u sebe?"

"Ne, tako sam dobar", pohvalio se Ryan. "Ti si mi olakšao stvar kad si postao njegova meta. Usput, to ti je bio glup potez."

Adamu taj komentar nije dobro sjeo. Opet je gurnuo Ryana. Šerif se nije ni pomaknuo.

Genevieve je očajnički htjela sjesti na nekoliko minuta. Srce joj je divlje lupalo, a noge su joj bile tako slabe da je jedva stajala. Krenula je prema zatvoru, a šerif ju je pratio.

"Adam je skoro poginuo zbog mene", priznala je slabim glasom.

Šerif ju je uhvatio za ruku.

"Tresete se kao list na vjetru", primijetio je. "Niste Vi krivi za to."

"Jesam, kriva sam. Živio je mirnim, sigurnim životom na svom ranču dok ja nisam naišla. Uzrokovala sam mu mnoge nevolje."

Šerif ju je nespretno potapšao.

"Hajde, hajde, nema razloga za plač. Niste Vi uzrokovali nevolje. Onaj mrtvac na ulici ih je uzrokovao."

"Bio je traženi kriminalac", uzviknula je jer se sjetila tjeralice. Izvukla ju je iz džepa i dodala je šerifu.

"Ti si romantično povezan s tom damom", rekao je Ryan dovoljno glasno da ga Genevieve čuje.

"Dovraga, naravno da sam s njom romantično povezan", zarežao je Adam. "Volim je, ali to ne znači da nisam mogao obaviti posao."

Naglo se okrenula.

"Voliš me?" povikala je.

Adam ju nije ni pogledao.

"Ne miješaj se u ovo, Genevieve. Nisi u pravu, Ryane. Kockao si se njenim životom. Mogao bih te ubiti zbog toga."

"Ne smiješ me voljeti. Idem u Pariz."

I Ryan i Adam su se okrenuli daje pogledaju. Okrenula se i potrčala prema zatvoru. Odlučila se. Uzet će svoju vreću i odmah krenuti u Kansas. Čim Thomasu preda novac, uhvatit će prvi vlak prema obali.

Toliko se žurila da nije dala šerifu vremena da joj otvori vrata. Potrčala je prema ćeliji, ali je onda primijetila da na ruci nema ključa. Zacijelo joj je pao na putu. Nije bila svjesna da još uvijek plače dok joj šerif nije pružio rupčić.

"Nema potrebe za takvim ponašanjem", rekao je.

"Izgubila sam Vaše ključeve", zaplakala je.

"Ovdje su", rekao je. Krenuo je prema vratima ćelije. "Našao sam ih usred ulice gdje su Vam pali. Nisam siguran da razumijem zašto biste zaključali svoju odjeću. Jeste li mislili da će je netko ukrasti?"

Prvo je odmahнула glavom, a onda kimnula. Ni ona ni Adam nisu rekli šerifu da je u torbi bio novac, a sada je bila previše iscrpljena da mu objašnjava.

Onda su se otvorila vrata i unutra je ušao Adam. Morao se sagnuti da ne udari glavom o dovratnik. Mrštio se, ali to nije ništa mijenjalo na stvari. Još uvijek je bio najzgodniji muškarac kojeg je ikada vidjela.

"Otjerajte ga", šapnula je šerifu.

"Moram imati razloga da ga otjeram, gospođo", odgovorio je i otvorio vrata ćelije. Brzo je ušla unutra i uzela vreću, a onda se okrenula kad je Adam progovorio.

"Sto te je spopalo? Zašto si tako uzrujana?"

Nije mogla vjerovati da bi tako inteligentan muškarac mogao biti tako tup. Gledala ga je kroz rešetke i pokušavala se prisiliti da prestane plakati.

"Skoro si poginuo zbog mene. Bio si spreman umrijeti za mene, zar ne? Ti si dobar i plemenit i ja nisam dostojna tvoje ljubavi. Tvoja majka mi nikada ne bi oprostila da ti se nešto dogodilo."

"Ništa mi se nije dogodilo, srce."

Obrisala je suze rukama.

"Vrijeme je da se rastanemo. Idi kući, Adame."

"Genevieve..."

Ignorirala je njegov upozoravajući ton.

"Odlučila sam se."

Adam se nasmiješio. To ju je trebalo upozoriti da nešto smjera, ali bila je previše potresena da bi o tome razmišljala. Sjela je na klupu i sklopila ruke u krilu. Upravo je preživjela užasnu situaciju, a svaki put kad bi pomislila u kolikoj je Adam bio opasnosti, cijelim tijelom bi joj prošao drhtaj.

Pomislila je da se nikada neće oporaviti.

Adam je zatvorio vrata ćelije i okrenuo ključ. Onda se naslonio na rešetke, prekrizio ruke na prsima i ponovno se nasmiješio.

"Sad te imam, Genevieve."

"Neću te voljeti."

"Prekasno je. Već me voliš, bar ja tako mislim. Zato si se bojala, zar ne? Mislila si da ćeš me izgubiti i to te prokletno plašilo."

"Kako ti znaš kako sam se ja osjećala?"

"Jer sam i ja osjećao isto."

"Ljubav ne bi trebala biti bolna."

"Volim te, srce."

Odmahnula je glavom.

"Ne bi uspjelo. Toliko smo različiti, za kratko vrijeme bih te izludjela. Nikada te neću zaboraviti", šapnula je.

Nasmijao se.

"Pošto ćemo živjeti zajedno do kraja života, sumnjam da ćeš me zaboraviti."

"Moram ići."

"Pratit ću te."

"Ti želiš mir i tišinu, a ja volim avanture."

"Napravit ćemo kompromis i uživati u svemu pomalo."

Suze su joj poletjele obrazima.

"Šerife, pustite me van. Moram uhvatiti kočiju."

"Šerif je izašao. Ne može te čuti, a ja te neću pustiti van dok mi ne obećaš da ćeš se udati za mene. Ići ćemo u Pariz za medeni mjesec, a onda ćemo se skrasiti na Rosehillu i tamo ćeš moći posaditi svoj vrt. Želim ostarjeti s tobom, Genevieve."

Čvrsto se uhvatila za rešetke. Prešao je prstima po njenim šakama.

"Ovo je avantura", rekao je. "Moći ćeš pričati svojoj djeci kako je njihov otac zaključao majku u zatvor."

Bljesak u njegovim očima ju je očarao. Zagledala se u njega u čudu. Volio ju je. Kako je to bilo moguće?

"Naša djeca?" šapnula je.

"Da", odgovorio je. "Imat ćemo mnogo djece, a, ako Bog da, svako od njih će voljeti avanture kao ti. Voliš me, zar ne, srce?"

"Volim te. Oduvijek sam te voljela."

Otključao je vrata i povukao je u zagrljaj. Ljubio ju je dugo i snažno, a kad joj je podignuo glavu i zagledao joj se u oči, u njima je vidio ljubav.

"Ti si čovjek mojih snova, Adame."

Nasmiješio se.

"A ti si, ljubavi, moja najveća avantura."

EPILOG

Daniel Ryan je bio Adamov kum na vjenčanju, a šerifu Nortonu je pripala čast da odvede Genevieve do oltara male crkvice na rubu Middletona. Nosila je bijelu lanenu haljinu koju joj je sašila majka godinu dana prije smrti, a u rukama je nosila buket crvenih ruža.

Adam je jedva došao do daha kad ju je ugledao. Dok je ponavljao zavjete, glas mu se tresao, a ni ona to nije izvela bolje. Kad ih je župnik blagoslovio, Adam se sagnuo i poljubio je.

Sat vremena kasnije su napustili Middleton i svoju prvu bračnu noć su proveli u Pickermanovom otmjenom hotelu. Adamu je Gramby posebno prirasao srcu, a ljudima u Grambyju je prirasla srcu njegova žena. Zvali su je Ruby Leigh, a nakon bezuspješnih pokušaja da im objasni, napokon je odustala i počela se odazivati na to ime.

Prve bračne noći je bila nervozna poput svih mladenki. Ogrtač joj je bio zakopčan do grla, a pojas je bio svezan duplim čvorom. Kad joj je Adam vidio izraz lica, pomislio je da bi bilo lakše provaliti u vojnu tvrđavu nego skinuti Genevieve.

Zatvorio je vrata spavaće sobe i naslonio se na njih. Pomakla se do udaljenog dijela bračnog kreveta i oprezno ga motrila.

"Želiš li čuti nešto smiješno?"

"Što?"

"Nasmrt sam preplašena."

Smiješak mu je bio ispunjen nježnošću.

"Primijetio sam."

Zakoračila je prema njemu.

"Ti nisi nervozan, zar ne?"

"Možda malo. Ne želim te povrijediti."

"O."

Zbog njegovog je pogleda u cijelom tijelu osjećala slabost. Srce joj je divlje lupalo i teško je disala. Ljubav prema Adamu će je ubiti. Ta pomisao joj je izmamila smiješak.

"Želiš li sada otići u krevet?" upitao je.

"Ti leži", šapnula je. "Ja ću ti se uskoro pridružiti."

Pokušao je ostati ozbiljan.

"Srce, ono što sam ja imao na umu zahtijeva tvoju prisutnost."

Osjetila je kako crveni.

"Da, znam. Je li ti krivo što nisi zadržao novac od nagrade?"

Promjena teme ga nije zbunila.

"Ne, uopće mi nije krivo. Čim mi je šerif Norton ispričao o teškim okolnostima u kojima se našla obitelj onoga ranjenog čovjeka, znao sam što bi ti učinila. Imaš vrlo meko srce, Genevieve Clayborne. Nije ni čudo što te toliko volim."

Gledala gaje dok je svlačio košulju, izuvao cipele i čarape. Još uvijek je stajao kraj vrata i odjednom je shvatila da on želi da ona dođe do njega kad bude spremna.

Ta joj je večer morala biti savršena. Ako joj bude trebao i sat vremena da prijeđe sobu, on će je strpljivo čekati. Krenula je prema njemu, pa zastala.

"Zar nije lijepo od gospodina Steeplea što je poslao šampanjac?"

"Da, lijepo od njega", složio se. "On i Pickerman već smišljaju plan kako da te nagovore da opet pjevaš."

"Ali, svih sam rasplakala."

"On se nada da više nećeš pjevati crkvene pjesme."

"Ali hoću."

Prasnulo je u smijeh.

"Znam."

Potrčala je do njega i bacila mu ruke oko vrata.

"Toliko te volim."

"I ja tebe."

Duboko je uzdahnula, a onda zakoračila unatrag i počela se svlačiti. Odjednom je shvatio da teško guta, a kad je skinula spavaćicu i spustila je na pod, osjetio je kao da će mu srce iskočiti iz grudi. Bila je savršena.

Privukao ju je u zagrljaj, a dodir njene meke kože na njegovoj je bio prekrasan kao što je i zamišljao.

"Zbog tebe se osjećam lijepom."

"Ti jesi lijepa", šapnuo je. "Ah, Genevieve, kako sam postojao prije tebe?"

Poljubio ju je duboko, strastveno, polako i zavodljivo. Između vatrenih poljubaca joj je neprestano ponavljao koliko je voli. Milovao joj je leđa, ruke i grudi i njene je sramežljivosti nestalo u roku od nekoliko minuta. Uzela ga je za ruku i povela do kreveta. Kad ju je skinuo do kraja, legnuo je na nju i stresao se od želje za njom.

"Želim da ti večeras sve bude savršeno, Adame."

"Već jest", šapnuo je.

"Reci mi što da radim, tako da te ne razočaram."

Grickao joj je uho.

"Nikada me ne bi mogla razočarati."

Njihovo vođenje ljubavi je bilo čarobno i tako senzualno da je pomislila da će poludjeti. Znao je točno gdje daje dodirne.

Isprva su njeni dodiri bili nespreni, zatim požudni, a kada više nije mogla čekati ni sekunde, smjestio se među njena bedra i nježno ušao u nju. Bol se pomiješala s ekstazom. Bio je tako nevjerojatno strpljiv. Isprva se kretao polako, a kad je osjetio kako se trza u njegovim rukama, ubrzao je tempo. Osjetio je kako se njene noge stežu, naslutio da se bliži vrhunac i dopustio si da se preda.

Prošaptala je njegovo ime. On je povikao njeno.

Iscrpljeno je pao na nju i zario lice u njen vrat. Okružio ga je miris ljiljana i bio je siguran da je umro i otišao u raj.

Nije prestajala uzdisati. Taj mu je zvuk pružao arogantno zadovoljstvo. Napokon je smogao snage da podigne glavu.

"Jesam li te povrijedio, srce?"

"Ne sjedam se."

Ruke su joj se nemoćno spustile i opet je uzdahnula.

"Bilo je predivno."

"Onda ti neće smetati ako ponovno vodimo ljubav?"

Znala je da je zadirkuje jer je ugledala nestašan sjaj u njegovim očima.

"Sada?" upitala je.

"Uskoro", obećao je.

"Svake noći", rekla je. "Moramo voditi ljubav svake noći.

Bože, kako je bio zadovoljan. Nagnuo se i opet je poljubio.

"Život s tobom će biti avantura."